

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

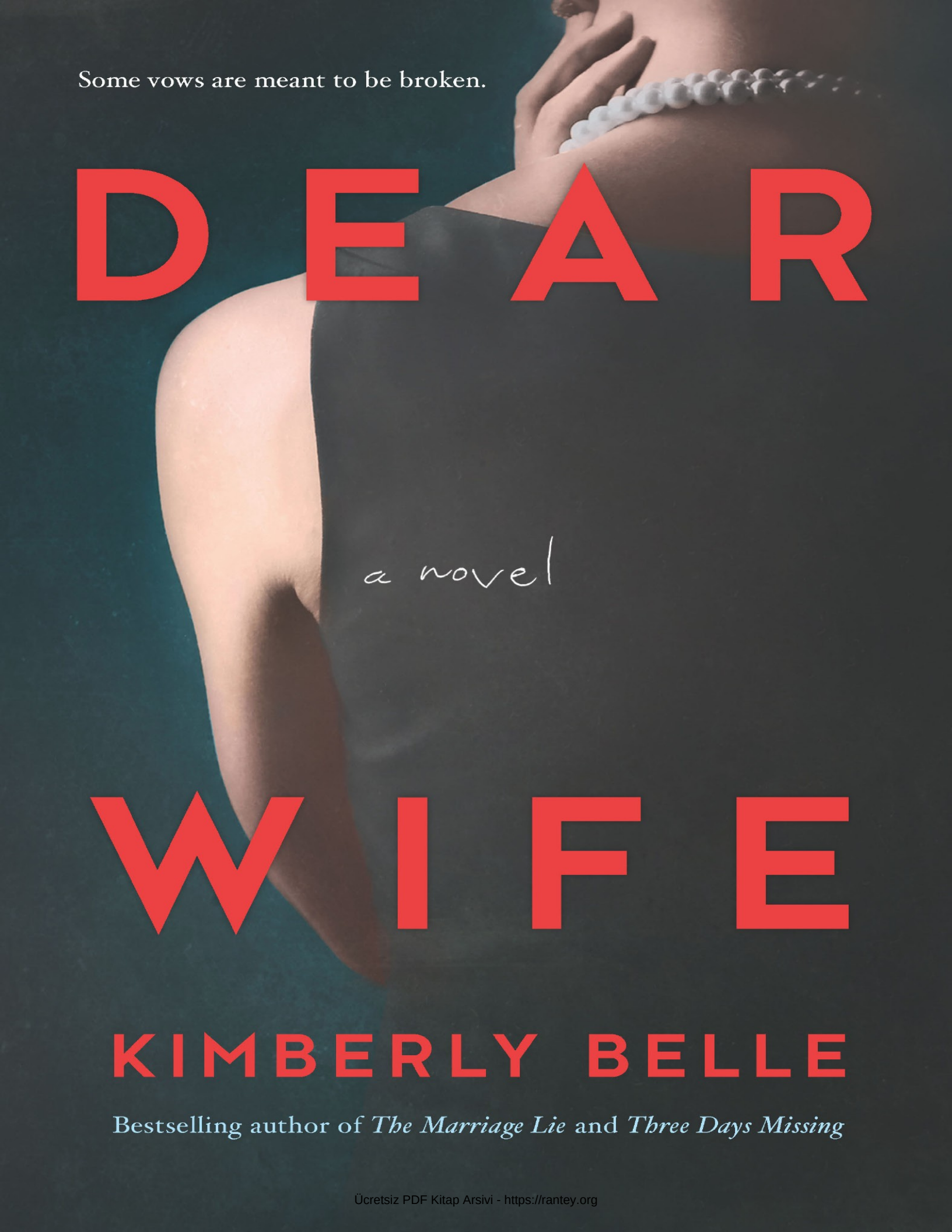
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman's back and shoulder are visible, wearing a black dress and a pearl necklace. The background is a dark teal color.

Some vows are meant to be broken.

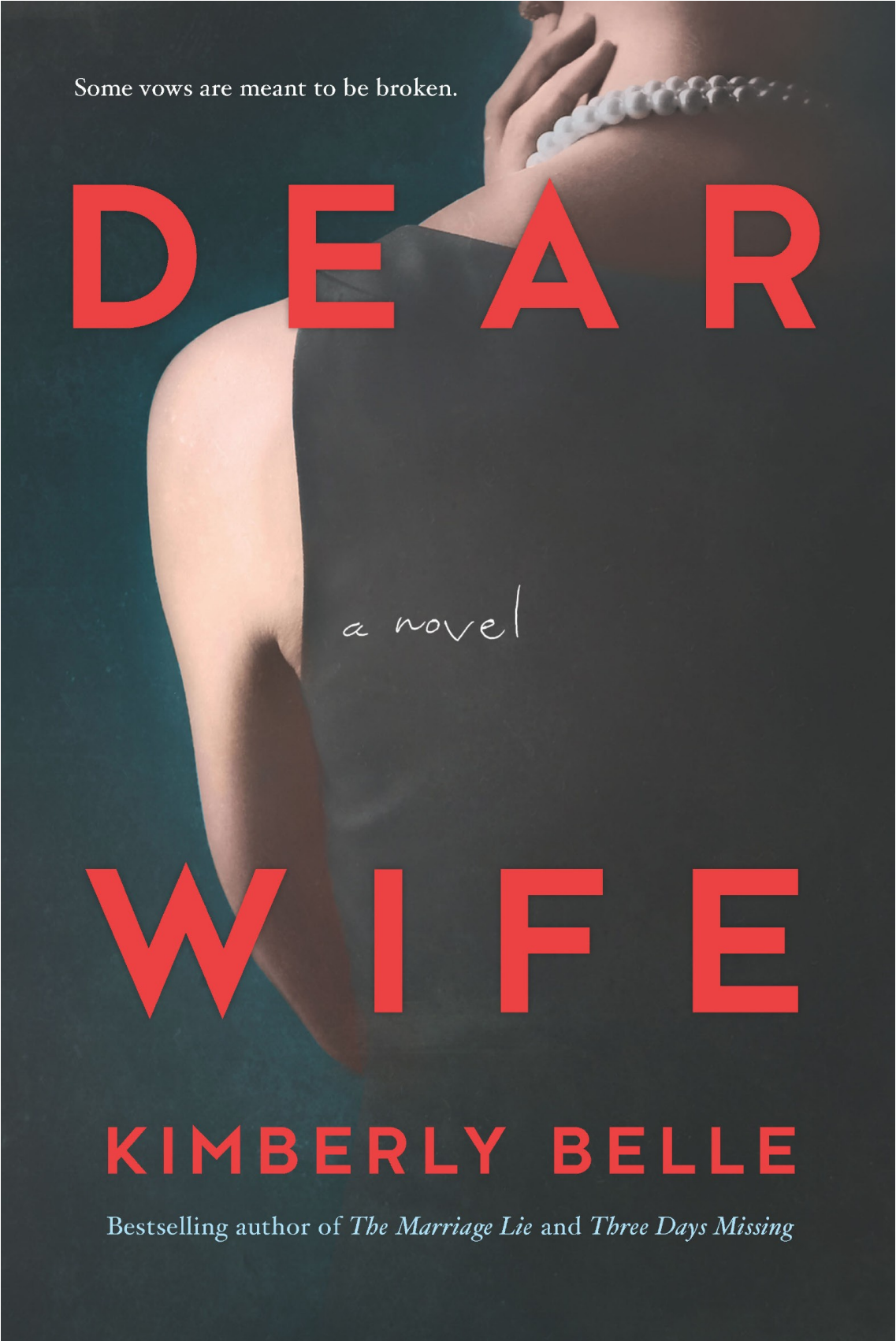
DEAR

a novel

WIFE

KIMBERLY BELLE

Bestselling author of *The Marriage Lie* and *Three Days Missing*

Some vows are meant to be broken.

DEAR

a novel

WIFE

KIMBERLY BELLE

Bestselling author of *The Marriage Lie* and *Three Days Missing*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Evlilik Yalanı ve Üç Gün Kayıp kitaplarının çok satan yazarından, hayatta kalma mücadelesi veren bir kadının bir zamanlar sevdiği kişiden kaçmak için ne kadar ileri gidebileceğine karar vermesini anlatan sürükleyici bir gerilim romanı geliyor

Beth Murphy kaçıyor.

Beth yaklaşık bir yıldır bu günü planlıyordu. Bazılarının herhangi bir Çarşamba olarak adlandırabileceği bu günü Beth yeni bir başlangıç, yeni bir görünüm, yeni bir isim ve yeni bir şehir olarak görmeyi tercih ediyor. Beth planını çok iyi düşünmüştür çünkü en ufak bir hatasında şiddet yanlısı kocası onu bulacaktır.

Sabine Hardison kayıp.

Birkaç yüz mil ötede, Jeffrey bir iş gezisinden eve döndüğünde karısı Sabine'in kayıp olduğunu görür. Her neredeyse, yanına hiçbir şey almamıştır. Terk edilmiş arabası polisin elindeki tek kanıttır ve tüm işaretler cinayete işaret etmektedir.

Polis ipuçlarını araştırdıkça, olay giderek daha karmaşık bir hal alır. Sabine'in geleceğine dair özenle hazırladığı planlar, evde bir sorun olduğunu ve onun gitmesinin daha iyi olacağı bir kocası olduğunu göstermektedir. Davaya bakan dedektif, neler olduğunu öğrenmek ve bu kayıp kadını eve getirmek için her şeyi göze alacaktır. Sabine nerede? Ve Beth kim? Kesin olan tek şey, birinin yalan söylediği ve gerçeğin uzun süre saklı kalmayacağıdır.

Sevgili kife için Ön Övgü

"Kendinizi sayfadan çekmenizi imkânsız kılan ilgi çekici karakterlerle büyüleyici bir olay örgüsü. Belle parkın dışına bir tane daha vurdu!"

-Liv Constantine, *The Last Mrs. Parrish* ve *The Last Time I Saw You* kitaplarının uluslararası çok satan yazarı

"Kimberly Belle şaşırtıcı. *Sevgili Eşim* karşı konulmaz bir sayfa çevirici, kaçan bir eşin sürükleyici hikâyesi. Ve evet, dolambaçlı, sırlarla dolu ve dudak uçuklatacak derecede öngörülemez. Ancak bu gerilimi özel kılan şey, aynı zamanda modern bir evliliğin derinlemesine açıklayıcı bir portresi olması. *Sevgili Karım* duygusal açıdan o kadar zorlayıcı ki, sayfaları hızla çevirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak."

-Hank Phillippi Ryan, *Güven Bana* kitabının ulusal çok satan yazarı

"Kimberly Belle'in elinden gelenin en iyisi bu. *Sevgili Karım*'ın temposu mükemmel. Muhteşem, dehşet verici bir gerilim. Okuduğum süre boyunca kalbim küt küt attı.

Müthiş!"

-Kaira Rouda, *The Favorite Daughter* kitabının *USA TODAY* çoksatan yazarı

"*Sevgili Eşim* beni hemen yakaladı. Tacizci kocasından kaçan zeki ve sert bir kadın olan Beth'le tanıştığım andan itibaren okumayı bırakamadım ve bu, ters köşeler hızlı ve öfkeli bir şekilde gelmeye başlamadan önceydi. Kalp, mizah ve heyecanın altında yatan yüksek dozda gerçeğe yazılmış *Sevgili Karım*, vahşi ve son derece eğlenceli bir yolculuk."

-Amy Gentry, *Good as Gone* ve *Last Woman Standing* kitaplarının yazarı

"Kimberly Belle'in *Sevgili Eşim*'i, bir kadının istismarcı bir evlilikten kaçarken kendine yeni bir kimlik oluşturmalarının tüm kıvrımlarıyla dolu güçlü bir psikolojik gerilim. Ustalıkla yazılmış bu heyecan verici ve duygusal açıdan karmaşık hikâyede Belle kendini aşmış. Bu kitap parlıyor."

-Jennifer Hillier, *Jar of Hearts* kitabının yazarı

"Kaçak bir kadın, yas tutan bir koca, üzgün bir kız kardeş, kalbi kırık bir sevgili, kararlı bir dedektif... Yoksa öyle mi? Kimberly Belle'in çarpıcı gerilim romanı *Sevgili Karım*'da hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Bu zekice yazılmış, çok katmanlı sersemletici kitabın sayfalarını yırtıp attım. En zeki gerilim hayranları bile son, dudak uçuklatan dönüş kadar ne olacağını göremeyecek. Takviminizi boşaltın ve *Sevgili Karım*'ı okunacaklar listenizin en başına koyun. Nefes kesici beş yıldız!"

-Heather Gudenkauf, *The Weight of Silence* ve *Before She Was Found* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

"İncelikli, sinsî, zekice... *Sevgili Karım* büyüleyici. İlk sayfadan itibaren bağlandım. Kimberly Belle'son kitabına bayılacaksınız. Ve ne olacağını göremeyeceksiniz."

-J.T. Ellison, *Tear Me Apart*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

SEVGİLİ EŞİM

KIMBERLY BELLE

Altitude-Angelique, Jen, Mandy, Marquette, Nancy ve Tracy'nin güzel hanımları için. Hala o uçaktan atlamıyorum.

Kimberly Belle tarafından da

*Son Nefes
Güvendiklerimiz
Evlilik Yalanı Üç
Gün Kayıp*

İçindekiler

Bölüm 1: Beth

Bölüm 2: Jeffrey .

Bölüm 3: Beth

Bölüm 4: Jeffrey .

Bölüm 5: Beth

Bölüm 6: Jeffrey .

Bölüm 7: Beth

Bölüm 8: Jeffrey .

Bölüm 9: Marcus

Bölüm 10: Beth

Bölüm 11: Jeffrey .

Bölüm 12: Beth

Bölüm 13: Jeffrey .

Bölüm 14: Beth

Bölüm 15: Marcus

Bölüm 16: Beth

Bölüm 17: Jeffrey .

Bölüm 18: Beth

Bölüm 19: Jeffrey .

[Bölüm 20: Marcus](#)

[Bölüm 21: Beth](#)

[Bölüm 22: Marcus](#)

[Bölüm 23: Beth](#)

[Bölüm 24: Marcus](#)

[25. Bölüm: Beth](#)

[26. Bölüm: Marcus](#)

[Bölüm 27: Beth](#)

[28. Bölüm: Marcus](#)

[Bölüm 29: Beth](#)

[Bölüm 30: Marcus](#)

[Bölüm 31: Beth](#)

[32. Bölüm: Marcus](#)

[Bölüm 33: Beth](#)

[34. Bölüm: Beth](#)

[Bölüm 35: Beth](#)

[Bölüm 36: Beth](#)

[Bölüm 37: Beth](#)

[Bölüm 38: Beth](#)

BETH

Sinyal lambamı yakıp Muskogee Otoyolu'na giriyorum ve yedi uzun yıldan sonra ilk kez nefes alıyorum. Ciğerlerimi bir plaj topu gibi şişiren gerçek, tüm vücudumu saran bir nefes. O kadar çok nefes alıyorum ki yanıyor.

Tadı özgürlük gibi.

Yolda dört saat, aramızda iki yüz seksen üç mil var ve bu hiçbir şekilde yeterli değil. Hâlâ anahtarlarını masaya fırlattığında çıkardığın sesi duyuyorum, hâlâ mutfağa yaklaştığında ayakkabılarının çıkardığı gümürtüyle geriliyorum. Hâlâ derimin yüzeyinin hemen altında yılan gibi sürünen korkuyu hissediyorum.

Son zamanlarda üç ruh haliniz var: saldırgan, öfkeli ya da şiddet yanlısı. Köşeyi döndüğün ve hangisinin olduğunu gördüğüm o an her zaman boğazıma bir safra düğümleniyor. Günümün en kötü kısmı.

Kendime söylüyorum, artık yok. öfkenden kaçmak yok, darbelerinden kaçmak yok.

Arkansas gibi o günler de benim dikiz aynamda.

Bir Çarşamba günü öğleden sonra erken saatlerde, otoyol kalabalık, her iki taraftan tozlu kamyonlar gürültüyle geçiyor ve ben ellerimi on ve ikide tutup lastikleri çizgiler arasında tutuyorum.

Oklahoma bunun gibi dört şeritli otoyollarla, hız ve geçiş ücreti ihlalleri için kameralarla dolu. Bunlardan birinin vızır vızır geçen Arkansas plakalı her siyah sedanı kaydetmesi için henüz çok erken, ama ben de onlara bunun için bir neden vermiyorum. Sinyal lambalarımı kullanıyorum ve hızımı sınırın oldukça altında tutuyorum, aslında yapmak istediğim şey kıcımlı çekmek olsa da.

Pencerelerin düğmesine basıyorum, otoyol havasının senin, evin kokusunu alıp götürmesine izin veriyorum. Saatte altmış dört mil hızla esen rüzgâr acımasız, sıcak, buharlı ve bunaltıcı. Mera ve egzoz, doğa ve kimyasal kokuyor, hiçbiri hoş değil. Arabanın içinde bir kasırga yaratıyor, saçlarımı, giysilerimi ve yolcu koltuğundaki haritayı savuruyor, kağıttan bir uçak gibi havada sallıyor. ayakkabımın tekini çıkarıyorum ve kağıt ağırlığı olarak koltuğa vuruyorum. Bana tutunmak konusunda ciddisin, bu da o haritaya tutunmam gerektiği anlamına geliyor.

Eski usul olabilir ama en azından bir haritanın izi sürülemez. Bardak tutucusunda şarj olan kullan-at telefonun numarasını çoktan keşfetmiş olacağınızdan değil, ama yine de. İşi şansa bırakmamak en iyisi. Telefonu paketinden ama henüz çalıştırmadım. Gideceğim yere varana kadar olmaz. Yeni hayatımda bu kadar ilerledikten sonra eski hayatıma geri döndüğüm olmamıştı.

Şimdiye kadar bu eyalet tıpkı geride bıraktığım eyalete benziyor; tarlalar, çiftlikler ve solmuş asfalttan oluşan uçsuz bucaksız şeritler. Sesler de aynı. Yerel radyo istasyonları iki seçenekten birini sunuyor: Country müzik ya da vaizler. Affetmenin gücünü yücelten derin bir ses dinliyorum, ama bu artık arkasında duramayacağım bir konu. Kadranı çeviriyorum, bugünlerde bana daha uygun olan Miranda Lambert marşında duruyorum - barut ve kurşun- ve ses kadranını sertçe çeviriyorum.

Bilgin olsun, bunu hiç istemedim. Kaçmak. Her şeyi ve herkesi geride bırakarak. Özleyeceğim şeyleri, özleyeceğim *yüzleri* düşünmemeye çalışıyorum, onlar benimkini özlemeyecek olsalar bile. Planın bir parçası da en sevdiğim insanlarla arama mesafe koymak, onlara gerçeği söylememektir. Bu, seni suçlayamayacağım tek şey - sen de onların peşinden gitmeyesin diye o dostluklara tek başıma nasıl kama soktuğum. Gittiğimi bilen sadece bir kişi var, diğer herkes... Nerede olduğumu merak etmeleri günler, belki de haftalar alacak.

Sen akıllısın, bu yüzden ben daha akıllı olmalıyım. Kurnazsın, bu yüzden daha kurnaz olmalıyım. Yıllar önce koridorda yürüdüğümüzde, aşık olduğumda sahip olduğum bir beceri değildi O gözlerine baktım ve ölene kadar ayrılacağımıza söz verdim ve her kelimesinde ciddiydim. Boşanmak asla bir seçenek değildi - ta ki olana kadar.

Ama bu kelimedden ilk kez bahsettiğimde beni yere itmiş, ağzıma bir silah dayamış ve bir daha söylemem için bana meydan okumuştunuz. Boşanma. Boşanma, boşanma, boşanma, *boşanma*. Bu kelimeyi bir daha asla yüksek sesle söylemedim, yine de aklımda çok fazla yer ettiğini itiraf etmeliyim.

Evin kapısından girip beni aradığını hayal ediyorum. Odadan geçtiğini, bağırdığını, küfrettiğini ve sonunda cep telefonumu aradığını görüyorum. Telefonun boğuk sesini mutfığa kadar takip ettiğini, sesin lavabonun altındaki dolaptan geldiğini fark edince kaşlarını çatıldığını görüyorum. Kapakları açıp çöpleri attığını, çamurlu kahve tavelerini ve dün geceki kızartmanın kalıntılarını eski iPhone'umu bulana kadar karıştırdığını görüyorum ve gülümsüyorum. O kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım ikiye ayrılmaya çalışıyor.

Ben her zaman bu kadar kindar değildim, ama sen de her zaman bu kadar kötü değildin. Tanıştığımızda çekiciydin, soğuk sabahlarda arabamı ısıtırdın ya da doğum günüm için en mükemmel bifteği ızgarada pişirirdin. İstedğin zaman hala tatlı ve çekici olabiliyorsun. Sınırdaki devriye gezen köpeklere verdikleri kokain gibiydin; daha fazlasını aramam için bana arzuladığım şeyi yeterince verdin. Ayrılmamın bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu. Diğer kısmı ise silahtı.

Yani hayır, yapmak istememiştim ama planlamıştım. Bugünü nasıl da planlamıştım.

Özgürlüğümün ilk günü.

JEFFREY

Yolda geçirdiğim dört günün ardından garaj yoluna girdiğimde, üç şeyi aynı anda fark ediyorum.

Birincisi, çöp kutuları alındıktan iki gün sonra garaj kapısının önünde, ait oldukları yerde değil, sağ iç duvar boyunca düzgün bir şekilde dizilmiş. Oturma perdeleri son öğleden sonra ışığına karşı çekilmiş, bu da muhtemelen dün gecedan beri ya da belki de gittiğim tüm geceler boyunca böyle oldukları anlamına geliyor. Ve alçalan güneşe rağmen verandanın ışıkları yanıyor - düzeltiyorum: *bir* tanesi yanıyor. Sol taraftaki ampul ölmüş, camı dumanlı ve karanlık, sanki burada yaşayan insanlar onu değiştirmeye zahmet edememiş gibi görünüyor, ki bu doğru değil. Sadece birimiz zahmet etmedi ve onun adı da Sabine.

Duruyorum. . Artık şikayet etmek yok - kendime bir söz bu. Artık kavga yok.

Bagajdan bavulumu aldım ve içeri girdim. "Sabine?"

Hiç kıpırdamadan durup üst kattaki sesleri dinliyorum. Duş, saç kurutma makinesi, müzik ya da televizyon, ama hiçbir şey yok. Sadece sessizlik.

Anahtarlarımı masanın üzerine, on beş santim kalınlığında bir posta yığınının yanına atıyorum. "Sabine, burada mısın?" Evin içine doğru ilerliyorum.

Bu sabahki telefon düşünüyorum ve bana eve geç geleceğini söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışıyorum. En iyi günlerinde bile, programı hareketli bir hedef ve Sabine ortak takvimimizi güncellemeyi her zaman hatırlamıyor.

Şehrin kuzey yakasında yeni inşa edilmiş bir ucube olan son ilanı için düzenlediği açık hava toplantısı hakkında on dakika boyunca gevezelik etti. Cömert doğramalardan, arduvaz kiremitli çatıdan, cep kapılarından, meşe tahta döşemelerden ve Atlanta havaalanında sıkı bir bağlantı yapmak için acele ettiğim için umursayamadığım bir sürü başka özellikten bahsedip durdu ve büyük olasılıkla o sırada gerçekten dinlemiyordum. Sabine'in saçma sapan konuşmalarını ilk çıkmaya başladığımızda çok sevimli buluyordum ama son zamanlarda telefonumu Arkansas Nehri'ne atma isteği uyandırıyor, sırf onun bitmek tükenmek bilmeyen konuşmalarından birini kesmek için

cümleler. Kapıma geldiğimde uçağımın çoktan kalkmış olduğunu gördüm ve telefonu kap.

Pencereden garaja bakıyorum. Sabine'in siyah Mercedes'i orada değildi. Görünüşe göre onu eve ben bırakmışım.

Mutfağa gidiyorum, tam bir felaket. Bir yığın kirli bulaşık lavaboya ve tezgahın üzerine . Bir haftalık gazete kâğıt oyunu gibi masanın üzerine yayılmış. Ölü, sarkık güller bulanık yeşil su dolu bir vazoda sallanıyor. Sabine eve kirli bir mutfakla gelmekten ne kadar nefret ettiğimi *bilir*. Bu sabahki kahvaltısının tortularının nükleer atık gibi porselene yapıştığı, çürümüş ve katılaştırmış mısır gevreği kasesini alıyorum. Lavaboda suyla dolduruyorum ve duman çıkarıyorum.

Çöp kutuları, mutfak, bana nerede olduğunu söyleyen bir not bırakmamak -Hepsi bir şeyin cezası. Sabine'in pasif-agresif bir şekilde bana hala kızgın olduğunu söyleme şekli. Ne hakkında tartıştığımızı bile hatırlamıyorum. Muhtemelen önemsiz bir şeydi, bugünlerde tüm tartışmalarda olduğu gibi. Kanepedeki kırıntılar, giderdeki kıllar, kuru temizlemeyi kimin almayı unuttuğu ya da son portakal suyunu kimin içtiği. Aptalca şeyler. Önemsenmemesi gereken ama o sıcak ve hızlı anda bir şekilde hep önemsenen saçmalıklar.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp mesajlarımız arasında geziniyorum, sıradan bir evlilik hayatının gönderileri.

Elektrik faturasını ödemeyi unutmadın değil

mi? Mikroalga yine bozuldu.

Ofis malzemeleri için sipariş veriyorum, bir şeye ihtiyacınız var mı?

Bana en son geleni buldum ve bingo, mesaj buydu.

Bu gece gösterim var. 9'da evde ol.

Sonraki yarım saatimi Sabine'in dağınıklığını düzeltmekle geçiriyorum. Bulaşık makinesine girmeyenleri çöpe atıyorum, sonra poşetleri sıraladığım çöp kutularına . Sonra da bavulumu yukarı taşıyorum.

Yatak toplanmamış, dolabın Sabine'e ait tarafı domuz ahır gibi. Her yerde bıraktığı kaosu görmezden çalışıyorum: tekmelenmiş ayakkabılar ve orantısız askılara itilmiş, kolları ters çevrilmiş gömlekler. Hiçbir şey onun düzgün, titiz çizgilerine benzemiyor.

benim tarafımda. Eşyaları ait oldukları yere koymak ne kadar zor? Giysileri renklerine göre dizmek?

On dakika sonra şort ve tişört giymiş, spor ayakkabılarımla nehir boyunca batıya doğru öfkeli bir koşu yaparak patikayı tırmanıyorum. Gerçek şu ki, birlikte yaşaması en kolay insan olmadığımı farkındayım. Sabine bunu bana itiraf etmek istemediğim kadar çok kez söyledi. Her şeyin istediğim gibi olmasını istememe engel olamıyorum - arabalar yıkanmış, ev temiz, akşam yemeği sıcak ve işten eve geldiğimde beni bekliyor. Sabine istediği zaman, işi gününün çoğunu emmediği zaman harika bir aşçıdır, ki bu son zamanlarda her zaman gibi görünüyor. En son ne zaman eve geldiğimde onun ev yemeklerinden biriyle karşılaştığımı hatırlamıyorum, hani şu hazırlanması tüm gün sürenlerden. Bir zamanlar bu yemekleri bana önlükle ve başka hiçbir şey giymeden servis ederdi.

Bizi eski halimize nasıl döndürebileceğimi düşünmek için saatler harcadım. Sakin. Seksi. Şaşırtıcı. İsim, kimsenin satın almak istemediği hatalı ve yüksek fiyatlı yazılımlar satan bir insan kaynakları şirketinde çıkmaza girmeden önce. Sabine, eskiden hobi diye gülüp geçtiğim broker lisansını almadan önce. Şimdi, iyi bir ayda, maaşı benimkinin iki katından fazla. Ona işi bırakmasını söyledim ama dürüst olmak gerekirse, paraya alıştık. Fazladan dolap alanı olan bir eve taşınmak gibi, her zaman kullanıyorsunuz.

Bizim durumumuzda, para bizi ukalalaştırdı ve çok küçük pencereleri ve çökmekte olan dış cephe kaplamasıyla gözümüze batan iki katlı evimize çok fazla para yatırdık. İçerisi daha da kötüydü. Yerlerde ucuz paneller ve tüylü halılar, duvarlara tırmanıyor, merdivenlerden yukarı süzülüyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedim beni sıkışık, küflü odalara götürürken. Yetmişli yıllardan kalma bir porno setine benziyordu. Hugh Hefner'ın yoksul versiyonu yırtık pırtık bornozuyla her an köşeden çıkacakmış gibi görünüyordu. Burada yaşamamızın imkanı yoktu.

Ama sonra beni arka verandaya götürdü ve Arkansas Nehri'nin geniş manzarasını seyrettim. Hesabı çoktan yapmıştı: tepeden tırnağa yenilendikten sonraki tahmini değerine göre otuz yıllık bir ipotek, gözlerimi şişiren bir miktar. satın aldık.

Çiftlikler ve fabrikalar arasında sıkışmış bir işçi sınıfı kasabası olan Pine Bluff'un çocukları olarak daha iyi bilmemiz gerektiği halde, şimdi nehir üzerinde güzel bir Craftsman tarzı bungalovun gururlu sahipleriyiz. Ev şehrin yanlış tarafında, caddenin her iki tarafındaki iki katlı barakalara kıyasla bir kale ve ne kadar kapsamlı olursa olsun hiçbir yenileme, kasabada çok fazla insan olmadığı gerçeğini değiştiremez.

bu şeyi almaya gücümüz yeter. Satabileceğimizden değil. Evimiz sadece nehre bakmıyor, aynı zamanda nehrin *üzerinde*, akıntılar o kadar yakın ki her ani yağmurda arka basamakları kabartıyor.

Ama mesele şu ki, Sabine'in işi, biraz ek gelir sağlamak için eğlenceli bir yol olarak başlamıştı, şimdi bir zorunluluk haline geldi.

Cep telefonum kalçamda vızıldıyor ve patikada yavaşlayarak duruyorum. Ekranı bakıyorum ve arayanın Sabine değil de kız kardeşi olduğunu görünce içim yanıyor. Toparlanıyorum, nefesim keskin, ter nemli puflar halinde geliyor.

"Merhaba, Ingrid."

Selamlamam soğuk ve resmi, çünkü Ingrid ile ilişkim soğuk ve resmi. Karımda hayran olduğum tüm o şeyler -altın kestane rengi saçları, ince kalçaları ve ince beli, teninin vanilya ve şeker kokması- ikizinde göze batan eksiklikler. Ingrid daha kısa, daha sağlam, daha az gösterişli. Sabine'in balo kraliçesine karşı bir duvar çiçeği. Mavi kurdeleli ineğine karşı düve. Ingrid, Sabine'e daha güzel olduğu için hiç kızmadı ama fark ettiğimiz için geri kalanımızı suçladığı kesin.

"Sabine'e ulaşmaya çalışıyorum," diyor Ingrid, Orta Batı tınısı aceleden . "Bugün onunla konuştun mu?"

Nehirde bir sürat teknesi kükreyerek geçiyor ve ben onun geçmesini bekliyorum.

"Ben iyiyim, Ingrid, teşekkür . Ve evet, kısa bir konuşma oldu çünkü bir konferans için bütün hafta Florida'daydım. Eve yeni geldim ve onun bir gösterisi var. Cep telefonunu denedin mi?"

Ingrid boğazından bir ses çıkarıyor, göz devirmeden hemen önce çıkan türden bir ses. "Tabii ki cep telefonunu en az bir milyon kez aradım. Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Yaklaşık bir saat önce." Yalan anlık ve otomatiktir. Ingrid bu sabah kız kardeşinin yüzüne telefonu kapattığını biliyor ya da bilmiyor olabilir ama kesin olan bir şey var: Bunu benden duymayacak. "Sabine saat dokuzda evde olacağını söyledi, o zaman onu denemek isteyebilirsin. Her iki durumda da aradığını ona söyleyeceğim."

Ve böylece End'e basıp kulaklığımdaki müziğin sesini sağır edecek kadar açıyorum ve batan güneşe doğru koşmaya başlıyorum.

BETH

The District at River Bend, Tulsa'nın Arkansas Nehri kıyısında, genel olarak çekici ve anında tanıdık gelen türden, ilham verici olmayan bir apartman topluluğudur. Taba rengi taş, bej dış cephe kaplaması, amip şeklindeki bir havuzun etrafında kümelenmiş üç ve dört katlı ayırt edilemeyen binalar. Amerika'daki milyonlarca şehir ve kasabada bunun gibi milyonlarca kompleks var, işte tam da bu yüzden burayı seçtim.

Ana binanın yanında boş bir yere çekiyorum, çantamı alıyorum -sırtımdaki kıyafetlerle birlikte, tek dünyevi eşyalarım- ve kapıya yöneliyorum.

Üniversiteyi yeni bitirmiş insanlar devasa kapalı alanın etrafına dağılmış, kağıt kahve fincanlarını tutuyor ya da MacBook'larında bir şeyler yazıyorlar. Herkes beni görmezden geliyor, bu beklenmedik ama hoş bir gelişme. Bunun gibi bir kompleksin saklanmak için iyi bir yer olacağını aklıma not ediyorum. Bencil Y kuşağının ülkesinde, otuz yaşın üzerindeki herkes görünmez de olabilir.

Kiralama ofisi için bir tabela ve koridorda ilerliyorum.

Şık cam masanın arkasına tünemiş olan kadın da onlardan biri. Genç. Sarışın. Güzel. Ördek suratlı selfie'lerden ve el ele tutuşmuş cazibeli fotoğraflardan oluşan, özenle seçilmiş bir Instagram beslemesi olan türden. Masasının kenarında duraklıyorum ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle başını kaldırıyor.

"Merhabalar. Tulsa'nın önde gelen apartman topluluğunda *bir* ev mi arıyorsunuz? Eğer öyleyse, doğru yere geldiniz."

Aman Tanrım. Orta Batı , Kardashian , doğal olmayan beyaz dişleri. Bu kız gerçek olamaz.

"Doğru. Web sitenizdeki tek yatak odalı dairelere bakıyordum ve-"

"Omigosh! O zaman bugün şanslı günün. Önümüzdeki haftadan itibaren bir Vogue ünitesinin müsait olduğunu öğrendim. Sekiz yüz metre kare ve havuz manzaralı bir balkon kulağa nasıl geliyor?"

Çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum. "Kulağa harika geliyor, ama biraz daha erken müsait bir şey bulmayı umuyordum."

"Ne kadar erken?"

"Hemen."

Üniversiteli gülümsemesi yüzünden düşüyor. "Şu anda birkaç tane tek yatak odalı dairem var ama hepsi daha küçük ve aynı muhteşem manzarayı sunmuyorlar."

Omuz silkiyorum. "Benim için sorun değil."

Arkamdaki döşemeli sandalyelerden birini işaret ediyor. "O zaman oturun, ben de sizi Alfa birimlerimizden birine yerleştirmeye çalışayım. Ne zaman taşınmayı düşünüyordunuz?"

Çantamı kucağıma alarak sandalyeye çöküyorum. "Mümkünse bugün."

Gözleri irileşiyor ve başını sallıyor. "Mümkün değil. Mümkün değil yani. Başvuru süreci *en az* yirmi dört saat sürüyor." Kalbim uğursuz bir gümbürtü atıyor. "Başvuru süreci mi?"

Başvuru sürecini biliyorum. Web sitesini çoktan inceledim ve buraya girmek için tam olarak ne gerektiğini biliyorum. Ayrıca işlerin burada sarpa sarabileceğini de biliyorum.

Kadın başını sallıyor. "İki aylık maaş koçanlarına ihtiyacım olacak, ya da banka hesap özetlerinizdeki maaş kanıtı, ehliyet veya pasaport gibi devlet tarafından verilmiş bir kimlik ve sosyal güvenlik numaranız. Özgeçmiş kontrolü oldukça standart, ancak günün hangi saatinde başvurduğuma bağlı bir veya iki gün sürüyor."

İsteddiği her şey çantamdaki bir zarfın içinde duruyor ama bu kadın onları bilgisayarına takar takmaz, faresinin küçük bir tıklamasıyla tüm bilgilerim etherde dolaşmaya başlayacak. Özgeçmiş kontrolleri, kağıt izleri, ipuçları, görünürlük demektir. Sistemde beni fark , ki fark edeceksiniz, siz buraya gelip beni aramadan önce sadece birkaç değerli saatim olacak.

Cep telefonundan saati kontrol ediyor. "Acele edersek, yarın mesai bitimine kadar her şeyi sisteme aktarabilirim."

O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım.

Zarfı masanın üzerine itiyorum. "O zaman acele edelim. İki gün içinde yeni işime başlayacağım ve o zamana kadar yerleşmiş olmayı çok isterim."

Kağıt paketini karıştırıyor. Parmakları banka hesap özeti üzerinde duraklıyor ve odadaki hava çorba kıvamında bir çamura dönüşüyor. Apartman kompleksleri kiranın en az üç katı maaş istiyor, bu yüzden maaş kanıtı yerine ekstreye birkaç sıfır ekledim. Birinci Gün hazırlıklarının bir parçası da Photoshop öğrenmekti.

şey miktar değil, eski adresim. "Arkansas, ha? Seni şehre getiren nedir?"

Sandalyede rahatladım. "QuikTrip'te bir iş buldum."

Bu bir yalan, ama yüzünün aydınlanmasına bakılırsa bunu yutuyor. "Bir arkadaşım orada çalışıyor. Orayı çok seviyor. *Harika* sosyal hakları var. Buradan çok daha iyi, gerçi bunu tekrarlarsan söylediğimi inkâr ederim." Aynı şakanın içindeymişiz gibi sırtıyor, ben de öyle.

Elindeki paketi işaret ediyorum. "Henüz maaş makbuzlarım yok, bu yüzden sözleşmemin bir kopyasını da ekledim." Sahte ama yine de. Yeterince gerçek görünüyor. Arkadaşı insan kaynaklarında çalışmadığı sürece, benden ve Pine Bluff Halk Kütüphanesi matbaasından başka kimse bunun sahte olduğunu bilmeyecek.

Gerçek olan belgelerin geri kalanına göz atması için ona zaman veriyorum. Gerçek ehliyetim. Gerçek sosyal güvenlik numaram. Gerçek adresim, *eski* adresim. Bütün plan, elindeki belgeleri kabul etmesine, benim bu tuzak izi bırakmama ve sonra ortadan kaybolmama dayanıyor.

Geniş bir gülümsemeyle yukarı bakıyor. "Sicili bu kadar temiz bir kiracı adayına pek sık rastlamıyorum. Sistem gözden kaçırdığım bir şey yakalamazsa, bu iş çocuk oyuncağı olacak."

Sözlerinin bir soru mu yoksa bir uyarı mı olduğunu anlayamıyorum. İkisi de olmadığını varsayarak gülümsüyorum.

Elindeki kâğıtları masasına bırakıyor ve fareye uzanıyor. "O zaman seni sisteme dahil , ne dersin?"

* * *

Sen ve ben McDonald's'ta, kızarmış patates ve beyin parçalayan bir migrenin sisi altında tanıştık. Baş ağrısı beni oraya çeken şeydi, aslında vücuduma çaresizce bir Happy Meal arzusu veren şeydi. Nişasta, tuz ve fruktozun sihirli, şifalı bir bileşimi, şimdiye kadar içtiğim tüm haplardan çok işe yarıyor; kafatasımı sıkıştıran mengeneyi gevşetecek ve çalkalanan midemi yatıştıracak tek şey.

Ama güzel, işte orada güneş gözlüklerimle oturmuş, patates kızartması kemirirken, küçük canavarlar beynime çivi üstüne çivi çakarken, sen masalarımızın arasındaki boşluğa eğildin.

"Ne aldın?"

Cevap vermedim. Konuşmak dayanılmazdı ve ayrıca neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dirseğimin yanındaki kutuyu işaret ettin. "Bu şeylerin oyuncak yok mu? Neymiş o?"

Güneş gözlüklerimi kafama geçirdim ve içeriye baktım. "Plastik sarı bir araba." Onu çıkardım ve sana gösterdim.

"Bu bir Hot Wheels."

Tepsimin kenarına yerleştirdim. "Bir ne?"

"Bunun bir Dodge Charger olduğuna eminim. Gezegendeki her çocuğun hayatının bir döneminde Hot Wheels'i . Yeğenimde onlardan bir milyar tane var."

Dikkat dağıtacak kadar güzeldin, bir fast-food restoranına ait olmayan türden bir güzeldin, bir yabancıyla çocuklar ve oyuncakları hakkında sohbet ediyordun. Uzun boylu, esmer, geniş kemikli, kalın kirpikli ve güçlü, kare bir çeneye sahiptin. İtalyan olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ya da belki Yunan, inatçı genlere sahip uzun zamandır kayıp bir akraba.

Arabayı koridorda tuttum. "Al bunu. Yeğenine ver."

Dudakların bir gülümsemeye dönüştü ve belki de sonunda kan dolaşıma karışan karbonhidratlar yüzündendi, ama o gün onu bana doğrulttun ve acı biraz olsun hafifledi.

Üç gün sonra aşık olmuştum.

Şimdi cam kapıyı itip restorana girdiğimde elbette sizi düşünüyorum. Farklı bir eyalet, farklı bir McDonald's ama de. Uygun, neredeyse şiirsel hissettiriyor. Sen ve ben başladığımız yerde bitiyoruz.

Koku bana çarpıyor, patates kızartması ve cızırdayan et ve aylardır migrenim olmamasına rağmen bir mide bulantısı dalgasına, kafatasımın derinliklerinde bir yerde hafif bir zonklamaya neden oluyor. Sanırım söyledikleri doğru, koku en büyük hafıza tetikleyicisidir, bu yüzden McDonald's'ın bir kokusunun migrenin başlangıcını çağırabilmesine şaşırmamalıyım. Kasadan aldığım bir şişe suyla birlikte önleyici bir Excedrin yutuyorum.

Büyük bir otoyolun ağzındaki bir fast-food restoranına göre burası oldukça ıssız. Çoğunlukla boş masalar arasında dolanırken, yemek alanının etrafına dağılmış müşterileri not ediyorum. Çocukları birbirlerine tavuk nugget yedirirken bir dergiyi karıştıran bir anne, telefonunda YouTube videosu izleyen sivilceli bir genç, pipetlerinden kahverengi çamur höpürdeten yaşlı bir çift. Ben geçerken hiçbirini kafasını kaldırıp bakmıyor.

Pencere kenarında, otopark manzaralı bir masa seçiyorum. Bir dizi kamyonet öğleden sonra güneşinin altında parıldıyor ve en iğrenç olmak için yarışıyor. Tükürükle parlatılmış jantlı büyük boy lastikler, takla barları ve silah rafları, arka camda dalgalı bayrak çıkartmaları. Tanrı'nın insanları, silahlar ve Trump,

Tampon etiketlerine göre, yüzde yüz doğru olduğunu tespit ettiğim yaygın bir Orta Batı klişesi.

Bir başka klişe: fast-food restoranında yemek yemeden oturan güneş gözlüklü yalnız kadın iyi bir şey yapmıyor. Örtü olarak bir dolarlık yemek almayı düşünüyorum ama yemek yiyemeyecek kadar gerginim. Saatimi kontrol ediyorum ve kıpırdanmamaya çalışıyorum.

Beşe üç var.

Bu Nick denen adam geç kalmasa iyi olur. Planımın çok önemli bir parçası ve bekleyecek zamanım yok. Bir saat içinde işten eve döneceksin. Kapıdan içeri girdiğinde beni mutfakta bulacaksın, seni yemekle, gazeteleri, uzaktan kumandaları ve biraları getirip götürmekle, seksle bekliyor olacağım - gerçi arzunun tutkuyla mı yoksa öfkeyle mi besleneceği her zaman belirsizdir. Bu düşünce beni ve kaslarımı kaşıntırıyor, arabama koşup kaçmak için yoğun bir ihtiyaç duyuyorum. Bir saat sonra, buradan birkaç yüz mil ötede beni arıyor olacaksın.

"Seni nasıl tanıyacağım?" İki gün önce, arabamın aküsünün bittiğini söyleyerek yalan söyledikten sonra Walmart'taki müşteri hizmetleri telefonundan yaptığımız tek ve tek telefon görüşmemizde Nick'e sordum. Nick ve ben aslında hiç tanışmadık. Fotoğraflarımızı ya da en basit fiziksel tanımlarımızı bile paylaşmadık. Bir hafta öncesine kadar varlığından bile haberim yoktu.

Nick güldü. "Ne yapmamı öneriyorsun, dişlerimin arasında bir gül mü taşıyayım?"

Merak etme. Beni tanıyacaksın."

Ekranındaki bir şeye gülen gence sinsi bir bakış attım. Kesinlikle gülmiyordu. Telefonda konuştuğumuzda Nick bu kadar kayıtsız görünmüyordu. Bakışlarım milkshake'inin kalanını karısına uzatan yaşlı adama kayıyor. O da değil.

Beşe otuz saniye kala Nick geldiğinde rahat bir nefes alıyorum çünkü o haklıydı. O olduğunu biliyorum, çünkü başka bir gün, başka bir McDonald's'ta, hiç fark etmeyeceğim türden bir adamdı.

Her şey arabasıyla başlıyor; güçlendirilmiş bir Ford F-250 ile uzun yataklı bir Dodge Ram arasına sıkıştırdığı dört kapılı, sıradan bir araba. Kıyafetleri de bir o kadar sıra dışı; çamurlu kahverengi ayakkabıların üzerine giydiği sıradan bir haki pantolon ve düz beyaz bir gömlek. İzin günündeki bir matematik profesörüne ya da belki bir mühendise benziyor. Kapıya doğru yürüyor ve lacivert beyzbol şapkasının altında gölgelenen gözleri bana doğru bakmıyor bile.

Tezgâhtan bir fincan kahve sipariş ediyor, sonra masama taşıyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor.

"Nick, sanırım?"

Bana bakışına bakılırsa Nick'in gerçek adı olmasına imkân yok. "Ve sen de Beth olmalısın."

Touché. Gerçek adım da değil.

Yakından bakınca düşündüğümde daha iyi görünüyor. Geniş gözler, açılı çene, kasketinin kenarından dışarı taşan gür saçlar. Normal bir dünyada, kot pantolon ve buruşuk bir tişörtle Nick hiç de fena sayılmazdı.

Kahvesine üç paket yapay tatlandırıcı atıyor ve kırmızı plastik bir pipetle karıştırıyor. "Bu mideme indirebilmemin tek yolu, tadını doğrudan Çernobil'den ithal edilmiş gibi bir şeyle maskelemek. Eğer fazladan bir kulağım çıkarsa, seni suçlarım."

Nick caddenin karşısındaki Dunkin'de buluşmak istediği için küçük bir kasma. Bu konuda da hiç ince davranmadı. "yoksa Dunkin'de buluşmayı tercih ederim," dedi, bir kez değil ama o kadar çok söyledi *ki*, sakıncası olsa bile yaşlı ben neredeyse pes edecektim. Çünkü Nick'i buraya konuşmak için çağırdığım şey bir McDonald's'ta yapılmak zorundaydı. Evren bunu gerektiriyor. Simetri bunu gerektiriyor.

"Buranın benim için özel var," diyorum şimdi ona, bir özürden çok bir açıklama, Çernobil kahvesi için bir zeytin dalı gibi. "İyi değil, ama yine de anılar. Bunu burada yapmamızın bir karma olduğunu söyleyelim."

Nick omuzlarını silkerek konuyu kapatır. "Karma tam bir sürtük. Onu kızdırmamak en iyisi, hep ." Kahvesinden bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturarak bıraktı. Ellerini formika masanın üzerinde kenetler. Bekliyor.

"Anladığım kadarıyla iş için çok seyahat ediyorsunuz."

Nick tam da bu özelliği nedeniyle bana şiddetle tavsiye edilmişti - *iş için yoğun* bir şekilde *seyahat etmeliydi*. Diğer nitelikler, *güvenilir ve ağzı sıkı olmalı*, onu kapıdan içeri girerken gördüğüm anda zihnimde işaretlediğim bir şeydi, zamanında ve onu görünmez kılabilcek .

"Sık sık yollarda oluyorum, evet." "Uzun yolculuklar mı?"

"Değişkenlik gösteriyor. Bazen bir ya da iki gün yerimde kalmam gerekiyor ama o zaman bile asla iki gece üst üste aynı yatakta uyumuyorum. Her ihtimale karşı hareket etmeyi seviyorum."

Ne olur ne olmaz diye öylece bırakıyor, ben de sormuyorum. Bununla ne demek istiyorsa, açıkçası bilmek umurumda değil. Onu buraya yapsın diye çağırdığım iş için

sıfır fark yaratır.

"Ama tabii," diye devam ediyor yine omuz silkerek, "tipik bir ayda üç ila dört bin mil yol yapıyorum, sanırım bu da uzun yolculuk sayılır."

"Bir ana üssünüz var mı?"

"Birden fazla ana üs. Ama dediğim gibi, neredeyse hiç orada değilim." "Mükemmel."

Sırıttıyor. "Bunu söyle."

Şaka eminim, ya da belki de beni peşinden için söylüyor. Nick gibi erkekler evlenecek tipler değildir ya da evlenirlerse de aşktan çok rahatlık ya da gizlilik için evlenirler. Asla aşk için değil.

"Bu çok komik," diyorum suyumun kapağını çevirirken. "Kocamın iş için seyahat etmesini hep ."

Sözcükleri söyler söylemez onları istiyorum. Nick'in gözlerinin etrafındaki deri sadece bir anlığına geriliyor, ama onu yakalayabileceğim kadar uzun bir süre. Onun şakasının aksine, var olmayan bir eşle ilgili zararsız sözler, benimkiler çok fazla şeyi açığa çıkardı - kocanın gerçek olduğunu, o yokken hayatın daha iyi olduğunu. Nick benim arkadaşım değil. Bir fincan berbat kahve içerken biri değil. Bu bir iş toplantısı ve benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi.

Çantamın yan cebinden parlak bir Wells Fargo kartı çıkarıp masaya doğru itiyorum. "Paramı harcamanı istiyorum."

Bir şey söylemiyor ama kartı eline alıyor, başparmağını ön yüzdeki parlak altın harflerin üzerinde gezdiriyor - gerçek adım, kesinlikle *Beth* değil. Tekrar baktığında, yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Vegas'a birinci sınıf bilet alıp rulet çarkında çıldırmak gibi bir harcamadan bahsetmiyorum, on dolar burada, yirmi dolar orada gibi bir harcamadan . *Çok fazla* hareket etmenizi istiyorum. Asla aynı ATM'ye, hatta aynı şehre iki kez gitmeyin. Para çekme işlemleri birbirinden ne kadar uzak olursa, yerler ne kadar çeşitli olursa o kadar iyi. Beni ATM perisi vaftiz anneniz olarak düşünün."

"Bir iz bırakmamı istiyorsun."

Sessiz bir onaylama olarak başımı eğiyorum. "Haftada yüz dolardan fazla çekmediğinizi varsayarsak, ki çekemezsiniz çünkü kartı haftalık limitle ayarladım, bu karttan beş haftalık para çekeceksiniz."

"Peki ya benim ücretim?"

Ücreti beş yüz dolar, telefonda pazarlığa açık olmadığını açıkça belirttiği bir miktar. Onu her ne yapması için işe alıyorsam

Bu da demek oluyor ki bu iş, ücretinin iki katı kadar yüklü bir nakit ikramiyeyle birlikte geliyor. Muhtemelen şimdiye kadar kazandığı en kolay para.

"Ücretiniz de orada. Bunu bugün çekebilirsiniz. Bunu yaptığınız anda haftalık limitler devreye girer."

Kalçasının üzerinde yükselir ve kartı pantolonunun ön cebine sokar. "Doğuya mı batıya mı gitmemi istersiniz?"

Neden sorduğunu biliyorum, çünkü ters yöne gitmesini isteyeceğimi varsayıyor. Ya da en azından bu yüzden sorduğunu *düşünüyorum*. Ama yaptığım hata hâlâ canımı yakıyor ve cebindeki kart sayesinde Nick artık gerçek adımları biliyor. Ona -bir suçluya, bir yabancıya- nereye inmeyi planladığımı söylememin imkanı yok. Peşimden geleceğini düşündüğümünden değil ama yine de. Son on yılda öğrendiğim bir şey varsa o da kimseye güvenmemek, en çok güvenmen gereken insanlara bile.

"Doğu, batı, kuzey, güney. Para çekme işlemleriniz düzensiz ve duraklamalarınız öngörülemez olduğu sürece umurumda değil. İşlemleri internetten izleyeceğim ve gördüklerim hoşuma gitmezse hesabı frene basacağım."

"Her ATM'de kamera olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki biliyorum. Son on ayımı bu işi planlayarak geçirmedi ki güvenlik kameraları gibi basit bir şeyi düşünmemiş olayım. Ama para çekme işlemlerini bulmanız günler, hatta belki haftalar sürecektir, kasetlerde benim yerime Nick'in yüzünü görmeniz daha da uzun sürecektir. Aptal kameralar için endişelenmiyorum.

"Güzelce gülümsediğinden emin ol." Çantamı omzuma atıyorum; bu, aynı anda hem mülakat hem de emir komuta anlamına gelen bu konuşmanın bittiğinin bir işareti. "Rozet 2764."

Nick hâlâ dolu olan ama artık dumanı tütmeyen kahve fincanına uzanır, sonra daha iyisi gelir. Onu masanın üzerine bırakır ve ayağa kalkar. "Eminim bu çok oluyordur, değil mi?"

"Ne yapar?"

"İnsanların sizi hafife aldığı. Gerçekte olduğundan daha yeşil olduğunu düşünüyorlar. Ve sen bana tekrar gözlerini devirmeden önce, bunun kötü bir şey olmadığını bilmelisin. İşler sarpa sararsa, bunu kendi kullanabilirsin."

Şimdi, nihayet, benden bir sırtış alıyor. "Buna güveniyorum."

JEFFREY

Kanepede sarsılarak uyanıyorum ve karnımın üzerinde duran kristal bardak bir kalçamın üzerine düşüyor. Bir tarafa kayarak dökülenden uzaklaşıyorum ama çok geç kalıyorum. Sıvı çoktan kot pantolonuma sızmış, iki parmak kadar pahalı burbon bacağımdan aşağıya ve minderin kumaşına damlamıştı. Bir iniltiyle bardağı yere bıraktım, kendimi dik konuma getirdim ve yönümü bulmaya çalıştım.

Akşam yemeği için sipariş ettiğim yarısı yenmiş pizza sehpanın üzerinde soğuk ve katılaşmış bir şekilde dururken kutuyu kapattım. Duvardaki televizyonda bir ev yangınının görüntüleri yanıp sönüyor, damlayan bir su arkı altında kaygan sarı giysiler içinde bir avuç figür. Uzaktan kumandaya uzanıyorum ve rehberin düğmesine basıyorum. Ekranın üstündeki küçük rakamlar bana saatin 11:17 olduğunu söylüyor.

Kahretsin. Kanepeye uzandığımda saat dokuza çeyrek vardı. Dört günlük seyahat ve konferansta bütün gün 'açık' olmak beni düşündüğümünden daha fazla yormuş olmalıydı.

"Sabine?"

Cevap yok, ama yine de muhtemelen mışıl mışıl uyuyordur. Onu üst katta yatağında, uzun saçları yastığın üzerinde ipek gibi hayal ediyorum ve göğsümde tanıdık bir ateş yanıyor. Neden merhaba demek için gelmedi? Neden beni uyandırmadı?

Televizyonu kapatıp ayağa kalkıyorum.

Alt kat sessiz, koridordaki ışıklar hâlâ yanıyor. Merdivenlere doğru giderken ışıkları kapatıyorum ve mutfağın kapısında duruyorum. Tezgâh hâlâ tertemiz ve adanın üzerindeki birbiriyle uyumlu üç sarkıt havayı altın bir parıltıyla aydınlatıyor. Sabine pasaklı biri olabilir ama para israfından en az benim kadar nefret eder. Burada olsaydı, üst kata çıkarken yanımdan gizlice geçseydi, ışıkları kapatırdı.

Tedirginlik göğsümün derisini geriyor.

Mutfak fayanslarının üzerinden koşarak geçiyorum ve garajın kapısını çekip açıyorum, hafif, baş döndürücü bir benzin kokusu alıyorum. Arabam, tam park ettiğim yerde. Sabine'in yerinde, beton üzerinde bir yağ lekesinden başka bir şey yok. Kalbim acı dolu bir tekme attı.

Merdivenleri ikişer ve üçer ikişer çıkıyorum, ne bulacağımı bildiğim halde koridordan koşarak yatak odasına giriyorum. Yatak odası

yorgan, hala yaptığım yerden çevrilmemiş. Yastıklar hala üst üste ve kabarık.
Yatak boş.

BETH

Tulsa'nın eteklerindeki pis bir motor pansiyonun yedi numaralı odasının banyo lavabosunda durup aynada envanter çıkarıyorum. Kireçli bir cilt. Mor halkalarla gölgelenmiş gözler. Saçlar çok uzun, şekil verilemeyecek kadar kalın.

Bana hep saçlarımı kestirmememi söylüyorsun. Uzun, koyu, kalın telli, parlak bronz şeritler halinde, tam kıvamında sevdiğini söylüyorsun. Reklamlarda gördüğün, kadınların ayda yüzlerce dolar ödediği türden saçlar. Ama sizin için saçtan daha fazlası. O bir oyuncak, tahrik edici, ne zaman seks yapsak parmaklarını geçireceğin ya da inleyerek orgazm olacağın bir şey.

Ama çok sevdiğini iddia ettiğin bu saç? Onu bir silah olarak kullanmayı da seviyorsun. Beni odadan sürüklemek için. Beni için. Saç sandığınızdan çok daha güçlüdür, kökleri derinizdeki dikenli kancalar gibidir. Kafa derisi, bir tutam saçın kırılmasından daha kısa sürede yırtılır. Bunu tecrübelerimden biliyorum.

Bir avuç ve bir çift makas alıp düzensiz, güdük bir çizgide dilimliyorum.

Düşündüğümünden çok daha kolay . Beni atkuyruğumdan tutup yataktan kaldırmadan çok daha az acı verici. Saç telleri göğsümden aşağı yuvarlanıyor, gömleğimin beyaz pamuğuna yapışıyor. Daha hafif hissediyorum. Yüksüz. Özgür.

Beni burada izleyeceğinizi düşündüğüm için değil, karmaya inandığım için kesmeye devam ediyorum, saç tellerini daha sonra atmak üzere lavaboya fırçalıyorum. Çok yakında bir gün bir işe olacak ve kendimi bunun gibi bir otel odasında, başka birinin saçlarını giderden temizlerken bulmam işten bile değil. Ailemin üniversite paramı öderken umduğu şey tam olarak bu değildi ama daha iyi maaşlı bir iş, gerçekten kalifiye olduğum bir iş, fark edebileceğiniz bir duman sinyali gönderecektir.

Daha önce hiç kendi saçımı kesmemiştim ve bu konuda pek de iyi olduğum söylenemez. Peri kesimi yapacaktım ama bu daha çok kuaförde yapılan bir iş ya da yetmişli yıllardan kalma özensiz bir çanak kesimi. Rastgele parçalar alıyorum, bir kuaförün yapacağı gibi parmaklarımın arasında çekiyorum ve

asimetrik katmanlar. İşim bittiğinde parmaklarımla kabartıyorum ve aynada kendimi inceliyorum. Biraz jöleyle hiç de fena olmayabilir.

Eskiden olduğun kişi değilsin. Sen artık Beth Murphy'sin.

"Ben Beth," diyorum, ismi şüpheli bir ruj tonu gibi deniyorum. Nick'e verdiğim isim bu, otel kasasına imzaladığım isim, ama sadece kasadaki adam tekrar kimliğimi istemesin diye iki yirmilik verdikten sonra. "Adım Beth Murphy."

Berbat saç kesimi olan Beth.

CVS çantasından saç boyası kutusunu çıkardım ve rengi karıştırdım. Önceki hayatımda, sarışın olmayı asla arzulamayan esmerlerden biriydim. Sarışınlar daha gürültülü, daha cesur, daha dikkat çekicidir. Gösterişli ve rekabetçidirler, tıpkı kızlar birliği ve amigo kızlar gibi. Amacınız ortadan kaybolmaksa iyi özellikler değiller.

Kutunun üzerindeki resim küllü bir sarıyı, sarışın tonların en az yüzünüze vuran sarısını tanıtıyor. Yeni başlayanlar için sarışın. Plastik şişeyle kafa derime çizgiler boyuyorum, sonra eldivenleri çıkarıp saatime bakıyorum. Söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını, sarışınların daha eğlenceli olduğunu öğrenmemize on dakika var.

Rengin oturmasını beklerken televizyonu açıyorum. Saat gece yarısını geçti ve Pine Bluff'tan üç yüz mil uzaktayım - yerel bir yayın için çok geç ve kayboluşumla ilgili haberlerin eyalet sınırlarını aşıp kablolu yayına ulaşması için çok erken. Yine de yatağın kenarına oturup CNN ve Fox kanalları arasında geziniyor, hikayemden en ufak bir kesit bulmaya çalışıyorum. Boş bir ev. Kayıp bir kadın. Yüzüm koyu renk güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmiş, batıya doğru giderken görülmüş. Ama hiçbir şey yok ve ben rahatlama ile korku arasında gidip geliyorum. Şimdiye kadar beni arıyor olmalıydın.

Duş alıp daha önce Walmart'tan aldığım kıyafetleri giyiyorum, eski püskü bir kot etek ve iki beden büyük bir gömlek. Yatağın üzerindeki spor çantası tıpkı onlar gibi kıyafetlerle dolu, Paskalya yumurtası renklerinde sentetik kumaşlar, normalde burun kıvracağım ucuz ve modası geçmiş ürünler. Önceki hayatımda ben de Beth'e burun kıvrırdım. Bol kıyafetleri ve dolar dükkânından alınmış saçlarıyla Beth tam bir hödük.

Anahtarı komodinin üzerine bırakıyorum, eşyalarımı topluyorum ve dışarı çıkıyorum.

Son birkaç saat içinde bulutlar geldi, bunaltıcı ve elektrik yüklü havanın üzerinde karanlık ve tehditkâr bir örtü asılı kaldı. Rüzgâr durgun ama uzun sürmeyecek. Bir duvar bulutunun neye benzediğini ve sık sık kasırgaya dönüştüğünü bilecek kadar uzun süre bu bölgelerde yaşadım.

Bir şimşek gökyüzünü ikiye böler, bir bıçak yarası kadar temizdir. Ya saklanma ya da Dodge'dan defolup gitme zamanı. Ben iki numaralı kapıyı seçiyorum.

Arabam tam olarak bıraktığım yerde, otoparkın en ucunda, çöp konteynirinin yanında, ancak araba resmi olarak bana ait olmadığı için "benim" göreceli bir terim. Little Rock, Arkansas'tan Marsha Anne Norwood adında bir kadına ait, benim kadar gizli ve tamamı nakit bir işlem için istekli görünüyordu. Arabayı iki hafta önce satın aldım, daha sonra komşu bir kasabada galeriden galeriye taşıdım, ama tapusunu asla kendi adıma geçirmedi.

İçeri baktım ve her şey bıraktığım gibiydi. Anahtarlar, bardak tutucusuna bırakılmış. Ruhsat, ön koltukta katlanmış. Kapılar kilitli değil. Asfalta hızlıca bir göz atıyorum, diğer arabalara bakıyorum, bunun gibi jalopilere. Arabam bir ödül değil ama kolay bir hedef. Her hırsız özentisi için büyük ikramiye. Hayır, Marsha Anne'in arabası uzun süre burada kalmayacak.

Dönüp yolun karşısındaki Dill's Oto Tamir ve Satış'a gidiyorum.

"Araba alamazsın," demiştin bir keresinde, takas zamanı geldiğinde. "Çeneni kapalı tut ve bırak ben halledeyim."

Dill aynı fikirde olmayabilir, çünkü 1996 model bir Buick Regal'i yüzde 10'dan fazla indirimle satın alabiliyorum. Paslı, eski bir hurda yığını ama motoru çalışıyor ve fiyatı da uygun, özellikle de Dill'in ona "Şeker" dememden hoşlandığını keşfettikten sonra. Evrakları ve en yakın Oklahoma DMV'nin adresini verdi, sabah ilk iş ziyaret edeceğime söz verdim. Acele edersem, ofis kapıları açılana kadar bir sonraki eyalette olacağım.

Bana anahtarları ve ben de gökyüzü açılır açılmaz içeri girip motoru çalıştırıyorum.

JEFFREY

İlk aradığım numara Sabine'inki oluyor, her ne kadar daha ilk rakamı çevirmeden bunun zaman kaybı olduğunu bilsem de. Eğer Sabine kızgınsa, beni bir şey için cezalandırıyorsa, telefonu açmayacaktır.

Ve eğer bir şey ... Midem seğiriyor ve bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Telefonu çalıyor, dört sonsuz bip sesi, sonra beni sesli mesaja

yönlendiriyor. "Sabine, benim. Bu gece bir yere gideceğini unuttum mu?

Çünkü dokuzda evde olacağını söylediğin mesajı aldım, ama şimdi neredeyse gece yarısı ve hala burada değilsin. Beni ara, mu? Evdeyim ve biraz endişelenmeye başladım. Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattım, 911'i düşündüm ama üç saatten daha az bir süre mi gecikti? Acil bir durum için yeterince uzun değil. Polise kayıp ihbarında bulunmak için en az yirmi dört saat geçmesi gerekmiyor mu?

Onlara ne diyeceğim, karımın sokağa çıkma yasağını kaçırdığını mı?

Telefonumu cebime atıp üst kattaki koridoru adımlıyorum. Tamam, bir gösterisi olduğunu biliyorum. *Geç* bir gösteri. Geç kalsa bile, şehrin öbür ucunda olsa ve eve gelmeden önce bir şeyler atıştırmaya karar vermiş olsa bile, şimdiye kadar burada olurdu.

Ve Sabine'in telefonunu görmezden gelmesi gibi bir şey değil. Bu onun en az arzu edilen iş gerekliliklerinden biri, her zaman, her *zaman* ulaşılabilir olması. Uyandığı andan uyuduğu ana kadar ya avucunun içinde ya da kulaklarından birine bastırılmış bir cihaz var. Eve dönerken arabası bozulsa, patlak bir lastikle otoyolun kenarında otursa ve yedek lastiği nasıl değiştireceğini bilmeseydi, yol yardımını arar, sonra da beni arardı.

Bilincinin yerinde olduğunu varsayarsak.

Yolun kenarında kanlar içinde kaldığını ya da daha kötüsü Arkansas Nehri'nde yüzüstü sürüklendiğini düşününce tüylerim diken diken oluyor. Onu akıntıda sallanırken ya da arka bahçemizdeki sazlıklara takılırken hayal ediyorum. Bir sapığın onu gösteri evine sürüklediğini, topuklarının yepyeni parke zemini kazdığını görüyorum. Boş eve doğru çılglık atıyor.

Tanımadığım insanlara ev göstermesi fikrini hiç sevmedim. Bu işi kabul ettiğinde aramızdaki anlaşmazlık noktalarından biri de buydu; herhangi birinin müstakbel bir müşteri gibi davranarak gelebileceği fikri. Ya Randall Williams'tan bir mahkum kaçarsa? Ya bıçağı ya da silahı varsa? Önüne bir tabela, arkasına da bir hedef koyabilirdi. *Güzel bir komisyoncu, almak için burada.*

Telefonumu çıkarıp onu tekrar aradım.

"Sabine, cidden. Bu hiç komik değil. ? Bana hâlâ kızgın olduğunu anlıyorum ama en azından bir mesaj at da nefes aldığını bileyim. Gerçekten endişeleniyorum. Sana bir saat daha , sonra polisi arayacağım."

Telefonu kapatıyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes ama işe yaramıyor. Bir var. Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu biliyorum.

Kız kardeşinin numarasını buldum.

Ingrid ilk zil sesinde telefonu açıyor, sanki parmağını ekranın üzerine koymuş, bir aramayla aydınlanmasını bekliyormuş gibi. Sesi hırçın ve ısrarcıydı: "Alo!" Normal bir insanın telefona cevap vermesi gibi, sonunda yukarı doğru bir eğimle söylenen bir soru değil, bir talep. Sözden çok homurtu. Bu iki kadının nasıl aynı DNA'yı paylaştığı Tanrı'nın en büyük gizemlerinden biri.

"Ingrid, ben Jeffrey. Bu saatte aradığım için üzgünüm ama-" "Arayanın kimliği var, Jeffrey. Telefonu Sabine'e ver."

Gözlerimi kapatıp uzun ve sabit bir nefes alıyorum. "Gecenin bir yarısı seni aramamın nedeni de bu. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek? Seninle değil mi?" "Gösteriden sonra eve gelmedi ve telefonuna cevap vermiyor. telefon."

"Tanrım, Jeffrey. Ve sen beni şimdi mi arıyorsun? Bunca zamandır ne halt ediyordun?" Bir kumaş hışırtısı, yatak yaylarının tiz gıcırtısını duyuyorum. Ingrid buradan birkaç mil ötede bir apartman dairesinde yalnız yaşıyor, eminim çünkü başka kimse onunla aynı çatıyı paylaşmaya dayanamıyor. "Başka kimi aradın?"

"Hiç kimse. Sen ilksin." Ve şimdiden pişmanlık . Ingrid'le konuşmak cam çiğnemek gibi, acı vereceğini biliyorsun.

"Patronunun numarasını biliyor musun?" Diyorum. "Bu gece geç saate kadar gösteri yaptı, belki Russ neler olduğunu bilir."

"Russ?" Ingrid'in sesi kesilmişti. "Russ Aralık ayında Little Rock'a taşındı. Lisa'yı denemelisin."

"Kim?"

"Lisa O'Brien. Sabine'in patronu mu?" Cevabım için duraklıyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Sabine'in yeni bir patronu mu var? Ne zamandan beri? "Aman Tanrım, siz ikiniz hiç konuşuyor musunuz? Bunların hepsi aylar önce oldu."

Ingrid'in boktan tavırları karşısında korkakça davranmaktan bıkmış bir halde telefona doğru içimi çektim. "Lisa'nın telefon numarası sende var mı yok mu?"

"Hayır." Bir kapı çarpıyor. Bir araba motoru çalışır. "Polisi ara Jeffrey. Hemen ."

* * *

İlişkimizin başlarında Sabine bana bir ikizi olduğunu söylediğinde, onun ne kadar şanslı olduğunu, *benim de* ne kadar şanslı olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Dışarıda bir yerlerde bu kadının karbon kopyası, onun güzel yang'ının yin'i vardı. Bu fikir bana bir yenilik gibi gelmişti. Bir fiyatına iki Sabine.

Sonra Ingrid'le tanıştım ve aramızdaki hoşnutsuzluk hem anlık hem de karşılıklıydı. Bu tam da babalarını gömdükleri sıralardaydı ve anneleri kız kardeşlerin fark edeceği kadar sık aynı yorgun hikayeleri tekrarlamaya başlamıştı. O ilk birkaç hafta Ingrid'in testisliğini kedere, endişeye bağladım. Ona izin verdim.

Ancak Ingrid kız kardeşinin hayatındaki en önemli kişi olmaya alışkındı ve dizginleri devretmek üzere olmadığını açıkça belli etti. Ingrid son derece bölgeciydi ve bana bir evreymişim gibi davrandı; birbirlerine bağımlı yaşamlarında istenmeyen ama geçici bir davetsiz misafirdim. Ben Ingrid'i kız kardeşini çok sevmekle suçladım, o da beni Sabine'i yeterince sevmemekle suçladı. Sabine arada kaldığını hissetti ve o andan itibaren hayatlarımızı Ingrid ve ben nadiren aynı odada olacak şekilde planladık. Kadından uzak durmakta ustalaştım, dışarıda işlerimi hallederken arabasını ilk gördüğümde yoluma devam ettim, partilerde kapıdan içeri girdiğinde yan odaya kaçtım.

Şimdi mutfak masasının üzerinden ona bakıyorum, sarı bir kâğıda notlar alırken tozlu saçlarını ve parlak, rosacea kaplı yanaklarını inceliyorum. Kalın, siyah kalem darbeleriyle Sabine'in şirketinin adını, boyunu ve saç rengini, cep telefonunun numarasını karalıyor. Bu kadın karıma hiç benzemiyor. Sabine'in öfkeli, dev versiyonu.

bataklik suyu ve bir köprünün altında kemikleri kemiriyor. Yüzünde yastık izleri, haç şeklinde kızgın mor çizgiler .

İç çekiyorum, keşke eli kalem kağıt tutan ben olsaydım, keşke *yapabileceğim* bir şey olsaydı. Bacaklarım masanın altında zıplıyor. Burada oturmuş polisin gelmesini bekliyoruz ve benim hiç sabrım yok. Birinin oraya gidip karımı bulmasını istiyorum.

"Bir açıklaması olmalı," diyorum.

Ingrid beni susturuyor. Aslında parmaklarını bana doğru sallayıp "şşt" diye tıslıyor ve bir kez olsun başını karaladığı yerden kaldırmıyor. El yazısı ters çevrildiğinde tıpkı Sabine'in büyük, dağınık ilmeklerine benziyor.

"Bana cevap ver, olur mu? Sabine'in nerede dair bir açıklama olması gerektiğini söyledim. Nereye gittiğinin. Ona bir şey olmasından korkuyorum."

Ingrid homurdanıyor ve bu ses çakmaktaşı gibi kıvılcımlar çıkarıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ben bir şey söylemedim."

"Evet, yaptın. Homurdandın. Bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Masanın diğer tarafından bana homurdanma." Kelimeler benim hissettiğim kadar öfkeli ve zehirli çıkıyor. Gecenin bir yarısı, karımdan haber alınamıyor ve Sabine'in daha pasaklı versiyonu karşımda oturmuş kavga çıkarmak istiyor. Bu Stanfield kardeşlerde ne var bilmiyorum ama sinirlerimi nasıl kaşıyacaklarını ve koparacaklarını çok iyi biliyorlar.

"Jeffrey, ben bir şey söylemedim."

"Hayır, ama sen . yüzden devam et. Bu senin için büyük bir şans. Söylemek istediğin şeyi söyle."

"Peki. Söylememi ister misin?" Kalemi parmaklarının altına sıkıştırarak yere bırakıyor. "Sabine nerede?"

"Seni arayan bendim, hatırladın mı? Neden bana soruyorsun?"

Ingrid boncuk gibi yılan gözlerini devirir. "*Hadi* ama Jeffrey. Kız kardeşimle her gün konuşuruz. Birbirimize *her şeyi* anlatırız."

Bu tam olarak yeni bir haber değil. İyi bir günde Ingrid ve Sabine saatlerce telefonda konuşur, öğle yemeğinde yedikleri tacolardan en sevdikleri tampon markasına kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar tartışır. Geçen hafta sonu bütün bir öğleden sonrayı annelerinin son bağırsak hareketlerinin kıvamı ve diyetini değiştirmenin beynini yiyip bitiren bunamayı yavaşlatıp yavaşlatmayacağı üzerine tartışarak öldürdüler. Günde on kez konuştuklarını *biliyorum*.

Çoğu zaman buna şahit oluyorum.

"Belli ki bu gece nereye gideceğini size söylememiş." "Ya da belki de söyleyemedi."

Bir an anlamıyorum, *onun da kötü bir şey olduğunu düşündüğü* kısacık bir an ve sonra tamamen hareketsiz kalıyorum. Ingrid kötü bir şey olduğunu düşünüyor ama benim de bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor.

"Dikkatli ol." Kelimeyi bir emir gibi söylüyorum, keskin ve emredici. "Bilmesem beni bir şeyle suçladığını düşüneneğim."

"Neden, kendini suçlu mu hissediyorsun?" "Hayır."

"Çünkü kavgalarınızı biliyorum. Sabine her kavgadan sonra beni arar."

Tabii ki öyle. İkisi her zaman aynı sayfadalar, her zaman, *her zaman* aynı fikirdedirler. Diğerini hem bir ses tahtası hem de bir ayar çatalı olarak kullanırlar. Diğer kardeş de aynı fikirde olduğu sürece, kendi fikirleri doğrulanmış olur. Aynı fikirde olan iki ikiz yanılıyor olamaz.

Bir de Sabine ve Ingrid'in paylaştığı tuhaf ikiz telepatisi var; birbirlerinin ne söyleyeceğini daha onlar söylemeden gibi ürkütücü bir yetenek. Geçen yıl Noel'de birbirlerine tamamen aynı hediye, paket servis çantası şeklinde iğrenç bej bir çanta aldılar. İkisi de piyango kazanmış gibi ciyaklamıştı. Bununla nasıl yarışabilirim bilmiyorum.

"Yani? Bütün çiftler tartışır, eğer bir erkeğe ilişki yaşayacak kadar uzun süre bunu bilirdin. Sabine'in bu gece nerede olduğunun tartışmalarımızla hiçbir ilgisi yok."

Kaşlarını çatıyor. "Yeni bir patronu olduğunu bile bilmiyordun ve bu yıllar önce oldu. İkiniz en son ne zaman gerçekten konuştunuz? En son ne zaman seks yaptınız?"

"Seni hiç , işte o zaman. Ve bana bir daha *asla* bunu sorma. Evimdeyken olmaz."

Ellerini kâğıdın üzerinde kavuşturuyor ve kâğıt gibi beyaz parmak eklemleri olmasa sakın olduğunu . "Gerçekten mi? Çünkü bu evin Sabine'e ait olduğundan oldukça eminim."

Bu bana söyleyebileceği en nefret dolu şey ve bu yüzden ondan ne kadar nefret etsem de, sözleri için asıl suçladığım kişi Sabine. Sabine ipotekte yazan ismin akşam yemeğinde politika konuşmaya çalışan sarhoş bir akraba gibi olduğunu biliyor, görmezden gelmek daha iyi. Bu aramızda her zaman hassas bir konu olmuştur ama Ingrid'in de dediği gibi Sabine kız kardeşine *her şeyi* anlatır.

"Karımın çenesini kapalı tutması gerekiyor. Bizim kişisel işimiz sadece -Kişisel. Sabine başına gelen her küçük şeyi seninle paylaşmamalı, tıpkı benim sana şu anda her neredeyse *onunla hiçbir ilgim* olmadığını söylememem gerektiği gibi."

Ingrid sessizleşiyor ve söyleyecek daha çok şeyi olduğunu anlayabiliyorum. Bana bakıyor, dudağını çiğniyor, seçeneklerini tartıyor. Kararını tam olarak verdiği anı görüyorum. Gözleri -Sabine'in gözleri- buz kesiyor.

"Ona ne yaptığını bana anlattı."

Aynen söylüyor, sesi alçak ve aldatıcı bir şekilde sakın, sanki neden bahsettiğini anlayacakmışım gibi.

Biliyorum ve içimde yükselen öfke masanın karşısında oturan kadın kadar tanıdık. Sabine, Ingrid'e ne yaptığını anlattı ve ben masanın üzerinden atlamak, parmaklarımı Ingrid'in boğazına dolamak ve o korkunç kelimeleri beyninden silene kadar sıkmak istiyorum.

"Sabine sana ne yaptığını söyledi mi?"

"Sana zaten söyledim. Sabine bana her şeyi anlatır." "O zaman beni ilk onun ittiğini biliyorsun."

"Bu bir bahane değil! Bir erkek asla bir kadına el kaldırmamalı Jeffrey. Bunu sana söylemek zorunda değilim."

Ingrid'in küçümseyici sesi bir kene gibi derimin altına işliyor. Sabine bana affedildiğimi söyledi. Bir daha asla konuşmayacağımıza *söz* verdi ve sonra da bunu kız kardeşine anlattı. Tabii ki Ingrid artık benim için en kötüsünü düşünüyor. Hikayenin sadece bir tarafını duydu.

"Sabine beni evliliğimizi terk etmekle suçladı. Duygusal ve fiziksel olarak koptuğumu söyledi. Aşk deposunun boş olduğunu söyleyip duruyordu, ne demekse artık. Ne var biliyor musunuz? Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Mesele şu ki, kavga ettik, kötüydü, ikimiz de özür diledik ve yolumuza devam . Başarılı çiftler böyle yapar; birbirlerini affeder ve yollarına devam ederler."

Ağzımdan çıkan kelimeleri duyuyorum ve doğru olup olmadıklarını merak ediyorum.

Sabine'in şikâyetleriyle ilgili kısım değil - bunları dile getirmekten asla çekinmez - ama bir çift olarak bizimle ilgili kısım. Birbirimizi affetmek. Başarılı olmak.

Sabine ve ben başarılı bir çift miyiz? Bir zamanlar öyleydik. İlk birkaç yıl, her çiftin olmak istediği *o* çifttik. Mutluyduk. Aynı anda hem aşık hem de şehvetliydik. Hayatlarındaki büyük hayal kırıklıklarını birlikte göğüsleyen bir çift. Annesinin

ani unutkanlık. Düşük sperm sayım ve onların Sabine'nin ulaşacak hareket kabiliyetinden yoksun olmaları. "Annen için en iyi bakımı sağlayacağız," diye mırıldanıyordum hıçkırarak ağlayan Sabine'e. "Evlat edineceğiz." O zamanlar her şeyin, en imkânsız olanın bile mümkün olduğunu hissediyordum. Ben bir şampiyon, destekleyici bir koca, iş bitiriciydim. Her şeyi düzeltebilirdim.

Ve sonra düzeltemeyeceğim bir şey oldu: PDK Workforce Solutions'da kariyerim merdivenin yarısında . "Müşteri Yöneticisi" kulağa etkileyici gelebilir, ancak aslında ihtiyaçları olmayan şeyleri satın almaları için muhtaç, huysuz müşterilere yalakalık yapmayı gerektiren orta düzey bir iş.

Ama daha da sınırlayıcı olanı, gidebileceğim hiçbir yer yok. Bir sonraki basamak patronumun işi ve o da tepenin kralı bir defans oyuncusu gibi merdiveni tıkıyor, emekli olmak, sektör değiştirmek ya da Toledo'ya taşınmak gibi bir planı yok. Bazı duyumlar aldım, hatta birkaç kelle avcısıyla konuştum ama işe alım tek şirket Little Rock'ta ve Sabine taşınmayı düşünmüyor.

Yani evet, acı çekiyor ama kayıtsız değilim. Sabine'i suçlamanın ne kadar adaletsiz olduğunu tamamen farkındayım, ama onun başarısı bunu çok kolaylaştırıyor. Ben kırk yaşındayım ve bitkinim, o ise daha yeni başlıyor. Eve geldiğimde Sabine'i bir başka satışın mutluluğuyla parlarken buluyorum. Son zamanlarda akşam yemeğini çalışma odasında tek başıma yemeye başladım, çünkü onun memnuniyet uğultusunu kaldıramıyorum.

Ve böylece, geçen yılın sonlarında, işte özellikle boktan bir günün ardından, eve geldiğimde ve Sabine dırdır etmeyi bırakmadığında, her küçük kusuru didik didik etmeye devam ettiğinde, beni evliliğimizden çekilmekle, arkama *yaslanıp* evimiz, banka hesabımız, *seks hayatımız* için tüm zor işleri onun yapmasına izin vermekle suçladığında, sözleri beni saf, anlaşılmaz bir öfkeyle doldurdu. Beni itti ve ben de ona vurdum. Bunu planlamamıştım. İsteyerek yapmadım. Bir anda oldu.

Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum, inanın bana. Karıma karşı kendimi kaybettim ve şimdi o gitti. Belki de yaptığım şey için beni cezalandırmaya çalışıyordur, ya da belki daha önceki önsezim doğrudur, belki de bir şeyler gerçekten ama gerçekten yanlıştır. Her iki durumda da, bana söylemek zorunda değilsin. Ben şiddet geçmişi olan bir kocayım, karısının sahip olduğu evde bedavaya yaşayan bir adamım, kaybedecek ya da kazanacak en çok şeyi olan kişiyim.

Bu benim için iyi görünmüyor.

BETH

Fırtına kuzeye doğru esiyor, ben de Buick'in burnunu güneye, Dallas'a doğru çeviriyorum. Doğu Yakası'na ulaşmanın en verimli yolu bu değil ama acelem de yok ve bu, evim Arkansas eyaletini tamamen atlatan kolay, dolambaçlı bir rota. Benden saatler, umarım günler geride olsanız bile. Çeyrek depo benzin tüketen Regal'in içindeki bir sarışını değil, Marsha Anne'in siyah sedanının içindeki bir esmeri arayacak olsanız da, şimdi işi şansa bırakmanın zamanı değil. Klimayı kapatıp camları açıyorum ve nemli otoyol havasını içeri alıyorum.

Bu aptal yeni saçın bir avantajı, araba kullanırken kaçmıyor.

Göz kapaklarım tehlikeli derecede ağır ve sık sık duruyorum. Bir kahve ve atıştırmalık bir şeyler daha almak, yüzüme soğuk su çarpmak, benzin doldurmak ve IHOP kahvaltı tabağı almak için. Yumurta, bisküvi, sosis, her şey var. Bu benim normal yemek tarzım değil -siz beni zayıf ve çelimsiz seviyorsunuz- ama Pine Bluff'tan ayrıldığımdan beri açlıktan ölüyorum. Belki sonunda özgür kalmanın verdiği rahatlama, belki de artık normal ben olmadığım. Ben artık Beth'im ve Beth ne isterse onu yiyor.

Güneş doğduğunda Atlanta'ya yaklaşıyorum, gökyüzünü muhteşem bir turuncu ve pembe renkle kaplıyor, o kadar saykodelik bir parlaklık ki güneş gözlüklerime uzanıyorum. Kalbim şimdilik son varış noktamın beklentisiyle çarpıyor. Yıllar önce bir üniversite arkadaşımın içkili düğünü için ilk ve tek kez seninle birlikte ziyaret ettiğim bir şehir. Resepsiyon gürültülü ve gürültülüydü ve Westin şehir merkezinin tepesindeki döner restoranda, beni dans pistinde başımız dönene kadar döndürmüştün - ben değişen ufuk çizgisinden, sen ucuz Rus votkasından. Odamıza indiğimizde, sarhoş olup olmadığını sordum ve cevabın beni duvara itmek oldu. Atlanta beni ilk kez bu şekilde incittiğin yerdin ve şimdi beni aramayı düşüneceğin son yer.

Dev bir Delta jeti başımın üzerinden geçtiğinde, karnı beyaz ve parlak, tekerlekleri iniş için hazırlandığında yaklaştığını anlıyorum. Jet yakıtının kokusunu alıyorum, motorlarının kükremesine hazırlanıyorum, patlama ile NASCAR yarışı arasında bir yerde bir ses. Direksiyonu ve arabamın camlarını sarsıyor,

Dişlerim. Etrafımda insanlar frene basıyor ve trafik durma noktasına geliyor. Altı şeritli tampon tampona trafik, görebildiğim kadarıyla kırmızı arka lambalar.

Haritayı inceledim, yani nereye gittiğimi biliyorum. Şehir merkezindeki bağlantı yoluna girip I-20 doğu yolunu takip ettikten sonra Boulevard'dan sola dönüp Cabbagetown'a gideceğim. Atlanta'nın doğusundaki bu mahalle internette "eklektik" ve "sinirli" olarak tanımlanıyor ama beni buraya çeken şey uygun fiyatlı olması. Özellikle de geceliği yirmi iki dolara küçük ama tamamen mobilyalı bir oda kiralayabileceğiniz Wylie Street Lodge. Bir banyo ve mutfak paylaşmak zorunda kalacağım ama yine de. İlk haftanın ön ödemesini yaptım bile.

Bir sonsuzluk sonra Wylie Caddesi'nde duruyorum ve arabadan iniyorum. Altımdaki yol yanıyor olabilir, buharlı, cızırtılı bir fırın lastiklerimi ve spor ayakkabılarımın tabanlarını eritiyor olabilir, ama baktığım ev, gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor. Bahçe, geçen yüzyıldan bu yana ne gübre ne de çim biçme makinesi görmüş, pis görünümlü bir toprak ve dağınık dallar yığını. Cılız ve çürümüş ön basamaklar, çöplerle dolu bir verandaya ve üç pejmürde adamın kağıt su içtiği yırtık kahverengi bir kanepeye çıkıyor. Onlar ve ikinci kattaki balkondan mallarının reklamını yapan fahişe olmasaydı, buranın terk edilmiş olduğunu düşünebilirdim.

Kaldırımda durup seçeneklerimi düşündüm. Zarar etmeyi bırakıp gidebilirdim.

Kapıya kadar yürüyüp paramı geri isteyebilirdim. Ya da sineye çekip kalabilirim.

Adamlar ön verandadan bana bakıyorlar ve beni nasıl gördüklerini biliyorum. Oklahoma plakalı paslı Buick, futbol annesi gömleği, kızarmış saçlarım. Ben büyük şehre gelmiş saf bir köylü kıızıyım. Kolay bir hedefim.

Fahişe bana seslendi. "Hey, sarışın. Bunu mu arıyorsun?" Askılı bluzunu aşağı çekerek, onları tutan yağ ruloları kadar büyük göğüslerini ortaya çıkardı. Onları bir kase karamelli puding gibi ileri geri sallıyor.

"Hayır, teşekkürler," diyorum. "Ben böyle iyiyim."

Yalancı bir kahkaha ve haksız da değil. Beth'in tek satırlık cümleleri üzerinde çalışması .

Alabama atladım ve uzaklaştım.

Köşeyi dönünce, arabamı kalabalık bir otoparkın kenarındaki bir yere sıkıştırıyorum. Araba, oteller, yemek, Nick'in ücreti ve banka kartından sonra elimde iki bin dolardan biraz fazla nakit kaldı. Çoğunlukla onluklar ve yirmilikler, market paralarından, doğum günü ve Noel paralarından, unutulmuş faturalardan hortumlanmış

Siz bayginken ceplerinizden araklanan paralar. Birikim yapmak uzun ve zahmetli bir süreçti ve bunu sizin fark etmeyeceğiniz bir şekilde yapmak neredeyse bir yılımı aldı. Her şeyi indirimli aldım ve indirimli alışveriş yaptım. Daha ucuz tuvalet kağıdı, kahve ve çamaşır tozuna geçtim. İronik bir şekilde saçımı kestirmeyi bıraktım. Para zulam yavaş yavaş, kasten büyüdü. Başka türlü beni öldürebilirdi.

Ancak iki bin dolar, sıkı bir bütçeyle bile uzun süre dayanmaz. Oteller pahalı ve çoğu kimlik istiyor. Yarın bir iş bulsam bile, bir otelde kalmak paramı tüketir.

Altı milyon nüfuslu bir şehir için Atlanta'da istismara uğramış ya da evsiz kadınlar için şaşırtıcı bir yatak eksikliği var, ki ben de her ikisinden biriyim. Arabamda uyuyabilirim ama kendimi güvende hissetmiyorum ve muhtemelen fazla uyuyamam. Daha iyi bir seçenek, ucuz ve kimlik sormayacak başka bir pansiyon bulmak olabilir. Wylie'de karar kılmadan önce bulduklarım gibi pansiyonlar, bir ya da iki pansiyon, bazı cidden yarım yamalak moteller - keşke isimlerini hatırlasaydım.

Ve hayır, hiçbirini yazmadım. Yazamazdım. Uzaktan bile olsa şüpheli bir şey bulsaydın - dizüstü bilgisayarındaki arama parametreleri, telefon günlüğümdeki yeni bir numara, bir makbuzun arkasına karalanmış uzak bir adres - benimle yüzleşirdin. Geçen yılın en zor kısmı buydu, senden bir adım önde olmak.

Yeni arayışıma başlamak için kullan-at telefonuma uzanırken, otoparkın en ucunda Best Buy tabelasını görüyorum. Best Buy bilgisayarlar, bankalar ve bilgisayar bankaları demek. İnternet parmaklarımın ucunda, ücretsiz ve takip edilmeden, bu boktan kontrollü telefondaki verilerin aksine. Anahtarı çeviriyorum ve otoparkın ilerisine doğru gidiyorum.

Mağaza bir Perşembe sabahı için tıklım tıklım. Her yerde insanlar, koridorları tikiyor ve MacBook'ların sergilendiği yerde bir düzine kişilik kuyruklar oluşturuyor. Onları geçip tezgahın sonundaki yalnız, insansız Dell'e doğru ilerliyorum.

İnternete giriyorum ve duruyorum. Yanıp sönen imlece bakıyorum. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için arkamı kontrol ediyorum. Eski alışkanlıkları bırakmak zordur.

İki saniye sonra Pine Bluff'un yerel haber sitesinin adresini yazıyorum. Nefesimi tutup manşetler arasında geziniyorum. *Arkansaslı adam, televizyon kanalını değiştirdiği için karısını öldürmekle suçlanıyor. Eyalet polisi Monticello cinayetini soruşturuyor. Pine Bluff polisi "pusu" saldırısında vuruldu.* Kayıp bir kadın hakkında hiçbir şey yok. Benimle ilgili bir şey yok.

Yine neredeyse yirmi dört saattir yokum. Neden internette hiçbir şey yok? Polis departmanı hikayeyi saklıyor mu? Basından mı saklıyorlar? Yoksa medya henüz kokusunu alamadı mı?

Pine Bluff Polis Departmanı web sitesi beni daha akıllı yapmıyor. Ana sayfaları her zamanki gibi genel, departman için uzun bir yapılacaklar listesinin son maddesi, neredeyse sonradan düşünülmüş gibi güncellenmiş. Haber odası sayfalarındaki en son gönderi 2016 yılına ait.

Bir hevesle Facebook'a girdim ve şanslıydım. Conyers, Georgia'dan orta yaşlı bir adam olan Gary Minoff çıkış yapmayı unutmuş. Web sitelerinden çok daha güncel olan Pine Bluff Polis Departmanı Facebook sayfasında dolaşması kimsenin aklına gelmeyecektir. Duvarlarında geziniyorum, soygunlar, cinayetler, ölümcül bir vur-kaç olayıyla ilgili paylaşımları geçiyorum ve kürek kemiklerimin arasındaki düğüm geriliyor. Belki bir şey oldu ve gittiğimi henüz anlamadınız. Belki de düşündüğümde daha avantajlıyım. Eski bir atasözünün burada geçerli olup olmadığına karar veremiyorum: Hiç haber olmaması gerçekten iyi bir haber mi?

"Buradaki en iyi fiyatlı dizüstü bilgisayar," diyor hemen arkamdan bir ses, sakallı ve Best Buy polosunu giymiş bir kızıl saçlı. Dell'i işaret ediyor. "Intel Pentium çift çekirdekli işlemci, iki megabayt önbellek, 2,3 gigahertz'e kadar performans. Hepsi ve daha fazlası sadece 349 dolar."

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona kibar ama yapmacık bir gülümseme veriyorum. "Sadece bakıyorum, teşekkürler."

"Birkaç dolar daha fazla ödeyerek yükseltme yapabilirsiniz. Biraz daha bellek ya da bulut tabanlı yedekleme depolaması ekleyebilirsiniz."

"Sadece biraz daha oynamak, bir şeyler istiyorum. Belki on dakika kadar sonra geri gelersen karar vermeye hazır olurum."

Belki de sen dönene kadar ben gitmiş olurum.

Başka bir müşteriyi rahatsız etmek için uzaklaştı ve ben Facebook'tan çıktım. Meşgul olma zamanı.

Google'da *Atlanta'daki en ucuz pansiyonları arıyorum* ve çıkan sonuçların fotoğrafını kullan-at telefonumla çekiyorum, ardından aynı işlemi bölgedeki *pansiyonlar* için de yapıyorum. Her ihtimale karşı, geceliği elli doların altında oda ilan eden beş otel buluyorum ve onların da fotoğrafını . Geri kalan zamanımı Craigslist'te dolaşmak için kullanıyorum.

Ev ilanlarının çoğu ya çok pahalı ya da çok ürkütücü. Yatılı bir kız arkadaş için bir dolar mı? Geçiyorum. En ucuz ilanlardan birine tıklıyorum, Collier Heights'ta bir evde mobilyalı bir bodrum yatak odası, sonra geri dönüyorum

"ehliyet numarası" yazan alanı gördüğümde sayfayı kapatıyorum. Bir sonrakine , "sadece profesyonel bayanlar için".

"Kız arkadaşım Craigslist'te tamamen kazıklandı." Yine kızıl saçlı satış görevlisi, aradan on dakika bile geçmemiş olmasına rağmen arkamda dolanıyor. "İyi bir aile olduğunu düşündüğü odada yer ayırtmış ama dolandırıcılıkmış. Oraya gittiğinde çılgın bir adam ona silah çekmiş ve bir de bakmış ki ne parası, ne cüzdanı, ne arabası, hiçbir şeyi yok."

"Bu...korkunç."

Ellerini ceplerine sokuyor ve bir sıra düzgün beyaz dişini ortaya çıkararak sırıtıyor. "Ben söyleyeyim. Üç ay sonra mahkemede iflas ettiğini açıkladı. Piç herif kimliğini çalmış, sonra da onun adına bir sürü kredi ve kredi kartı almış. Kadın ne olduğunu anladığında, adam onun adına elli bin dolardan fazla borç biriktirmişti. Kredisini tekrar sokması yıllarını alacak. Her neyse, tüm bunlar dikkatli olmak isteyebileceğinizi gösteriyor."

Bakışları dizüstü bilgisayar ekranındaki resme kayıyor ve haksız da sayılmaz.

Burası tam bir çöplük. Ekranı kapatmak için X'e tıklıyorum.

Yine LED arka aydınlatmalı ekran ve HD kameradan bahsettiği satış konuşmasına başladı ve ben de ona geri çekilmesini söylemek üzereyken aklıma bir şey geldi. Kız arkadaşının cüzdanı çalınmış. Pisliğin teki kredi kartlarını, ehliyetini, her şeyini almış. Aynı gün DMV'ye gitse bile, yeni plastiğini alması birkaç gün, belki de bir hafta sürerdi.

Satıcıya döndüğümde sesim çok daha dostane. "Bu arada kız arkadaşınız nerede kaldı? O adam cüzdanını alıp gittikten sonra yani."

"Şey, Batı Yakası'nda tatlı bir pansiyon bulana kadar bir süre couch surf yaptı ve benimle kaldı. Çoğu yer teminat olarak kredi kartı numarası istiyor ama bu pansiyon nakit ödeme yapmasını sorun etmedi, özellikle de onlara acıklı hikayesini anlattıktan sonra."

Bunun birçok engelden sadece ilki olduğunu farkındayım. Evim yok, kimliğim yok, üzerimde birkaç bin dolardan fazla para yok. Ama bu adamın kız arkadaşınınkinden çok daha acıklı bir hikayem var ve daha da iyi bir şeyim var. Kararlılık.

Yanaklarıma sinsice yayılan gülümseme gerçek. "Pansiyonun adını hatırlıyor musun?"

JEFFREY

Kapımın diğer tarafındaki adam üniformalı değil, ama onunla ilgili her şey polis diye bağılıyor - koyu renk pantolon, ütülenmiş düğmeli gömlek, asker duruşu ve belindeki silah. Arkasında, garaj yolunda, plakasız bir sedan harareti kesiyor.

Rozetini gösteriyor. "Dedektif Marcus Durand, Pine Bluff PD. Anladığımı kadarıyla karınızla ilgili bazı endişeleriniz var?" Sesi alçak, sözleri iş gibi. Onda en ufak bir endişe belirtisi arıyorum ama bıkkın bir yoğunluğun ötesinde bir şey bulamıyorum.

Kapıyı sonuna kadar açıp geri çekiliyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Ses tonum alaycı, çünkü saatlerdir bekliyorum. En azından altı saattir, Ingrid tepemde dikilip kızgın bir ejderha gibi oflayıp puflamasına rağmen kanepede dinlenmeye çalışıyorum. Bizi beklettikçe Ingrid yerde daha sert tepiniyor, her yarım saatte bir omzumu dürterek uyumamın nasıl mümkün olduğunu soruyordu. "Sadece ve gözlerimi kapatıyorum," dedim ona. "Belki sen de denemelisin."

Eğer dedektif sesimdeki duyarsa, bunu kabul etmez.

Benden daha genç, belki otuzlu yaşlarının ortasında ve yarım ayak daha uzun. Varlığı ve cüssesiyle antremi dolduruyor, kot pantolonum ve çıplak ayaklarımla kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Keşke daha güzel bir şeyler giyseydim. Keşke ayakkabı giyseydim. Çenesi durumun ciddiyetine göre ayarlanmış. Kayıp bir kadın, mesai sonrası bir ev araması, bu işi ciddiye aldığı anlamına geliyor.

Ama zamanında gelecek kadar ciddi değil.

Etrafına bakınıyor, bakışları kavisli merdivenlerde, dikey çıtalı özel trabzanlarda, ayaklarının altındaki antika Türk kiliminde duraklıyor - bunların hiçbirini bir dedektif maaşıyla karşılayamaz. Sabine olmasaydı ben de bunların hiçbirini karşılayamazdım. Ona karımın dört yıl üst üste milyon dolarlar kulübüne girdiğini, konu dekor olduğunda paranızın karşılığını en iyi nasıl alacağınızı bildiğini söylemeyi düşünüyorum, ama sonra bakışları mutfağın kapısında duran Ingrid'e takılıyor.

"Bir sorun var," diyor, sesi yüksek ve gergin. Gün ışığında spor ayakkabılarının uyumsuz olduğunu fark ediyorum, biri siyah, diğeri mavi, de bağları çözülmüş. "Bir şeyler çok yanlış, bunu biliyorum."

"Ve sen?"

"Ingrid Stanfield. Sabine'in kız kardeşi." Başparmağını yan odaya doğru uzattı. "Bazı notlar aldım. Mutfaktalar."

Dedektif Durand ağırlığını değiştiriyor ama ayakkabıları parkeye sabitleniyor. Pantolonunun ön cebinden bir not defteri çıkararak bana döndü. "Anladığım kadarıyla eşiniz dün gece eve dönmemiş?"

Ona üstünkörü bir baş selamı veriyorum. "Sabine'in geç bir gösterimi vardı, bu günlerde oldukça sık olan bir şey. O bir emlak komisyoncusu, gerçekten iyi bir emlak komisyoncusu. Günün erken saatlerinde bana saat dokuzda evde olacağına dair mesaj attı ama gelmedi. Onu defalarca aradım. Telefonu çalıyor ama beni sesli mesaja yönlendirip duruyor."

"Ben de onu aradım," diyor Ingrid başını sallayarak. "Bütün gece onu aradım. Cep telefonunun izini sürebilir misin? Bir kaza geçirdiğinden, bir yerde yaralandığından ve yardıma ihtiyacı olduğundan endişeleniyorum."

Dedektif Marcus saati kontrol ediyor, artık sabah dokuza yaklaşıyor ve o da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor. Omuzları çökmüş, yüzü solgun ve izgili. Sanırım bu onun vardiyasının sonu, başlangıcı değil.

"Başka bir yere gitmiş olabilir mi?" diyor, biraz fazla sakın ses tonuyla. Sesi bir i çekişi ya da esnemeyi tutuyormuş gibi geliyor. Belki ikisi de. "Bir arkadaşının ya da aile üyesinin evine ya da biriyle bir şeyler içip sana söylemeyi unutmuş olabilir mi?"

Ona hayır demek için ağzımı açıyorum ama Ingrid yine benden önce davranıyor. "Sabine aramadan bütün gece dışarıda kalamayacak kadar sorumluluk sahibi ve beni *her zaman* geri arıyor. Her zaman. Ona bir şey olduğunu böyle anlıyorum. Kötü bir şey."

Acı dolu bir gülümsemeyle dedektife döndüm. "Korkarım Ingrid endişelenmekte haklı. Sabine'in bizden birinin nerede olduğunu bilmesine izin vermemesi hiç hoş değil. Babaları öldü ve anneleri Oakmont'ta destekli yaşamda. Gidebileceği başka bir yer varsa o da kız kardeşidir."

"İçinizden biri emin olmak için Oakmont'u aradı mı?"

"," diyor Ingrid. "Hemşirelerden biri dün onunla telefonda konuştu ama diğerleri günlerdir onu görmedi ya da ondan haber almadı."

Dedektif defterinde yeni bir sayfa açar ve en üste büyük harflerle OAKMONT yazar. Sabah güneşine rağmen ışıkların hâlâ yandığı mutfağı işaret eder. "Belki oturabiliriz?"

" ki, tabii ki." Vanna White gibi bir kolumu kapıya doğru uzatıyorum.

Mutfakta Ingrid masaya doğru ilerliyor, daha önce olduğu gibi aynı sandalyeye oturuyor, sırtı duvara dönük, elleri not defterinin üzerinde. Dedektif Durand benim sandalyemi seçiyor, baştaki sandalyeyi. Yetkili olmaya alışkın bir adam.

"Dedektif, size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Sanırım dolapta biraz kola var ya da isterseniz bir fincan kahve yapabilirim." Teklifimin tamamen bencilce olmadığını kabul ediyorum. Dün gece yediğim pizza yüzünden çok susadım ve hem yardımsever hem de açık sözlü olduğumu göstermek fena bir fikir değil. Şimdiye kadar benden şüphelenebileceğini gösteren bir şey söylemedi ama çok fazla şey de söylemedi.

"Ben bir su alayım," diyor Ingrid ve ben dedektifin başının üzerinden ona ters ters bakıyorum.

"Polisi aramadan önce karınızın arkadaşlarından herhangi birini aradınız mı?" diyor. "İş arkadaşlarını?"

Lavabonun yanındaki dolaptan üç bardak çıkarıyorum. "Gecenin bir yarısıydı. Kimseyi uyandırmak istemedim. Zaten karımın onların evine gitmeyeceğinden de eminim. Kız kardeşine giderdi."

"Jeffrey ile pek anlaşıyoruz ama o haklı. Sabine ve ben günde birkaç kez konuşuruz. Onun programını biliyorum. Bana gelirdi ve başka bir yere gidecekse bana söylerdi. Bu yüzden bu kadar acil."

Dedektif ona yeni bir ilgiyle bakıyor. kardeşinin başına korkunç bir felaket geldiğine inandığı için değil, ilk sözlerinden dolayı. Onunla iyi geçinemediğimizi ima eden sözler.

Not defterinin en üstteki birkaç sayfasını koparır ve masanın üzerinde tutar. "Sabine'in dünkü programını bilebileceğini düşündüğüm herkesin isimleri ve numaraları. Ulaşabildiğim herkese mesaj bıraktım. Ayrıca Sabine'in eşkalini, arabasının marka ve modelini, e-posta adresini ve cep telefonu numarasını da yazdım. Bana numaranızı verirsiniz, size fotoğrafını mesaj atabilirim."

Dedektif Durand sayfaları birkaç saniye taradıktan sonra başını sallayarak yukarı bakar. "Bunların hepsi çok yardımcı oldu, hanımefendi. Harika bir başlangıç."

Sesi de ifadesi kadar içten ve Ingrid'in beni hazırlıksız göstermeye çalıştığı hissine kapılıyorum. gibi, oysa hiç de öyle değilim. En başta alarmı bendim. Kendi evimde kendimi savunmada hissettirmeyi Ingrid'e bırak-

Aslında Sabine'in olduğunu nazikçe belirtti. Beni bir serseri, bir beleşçi gibi hissettirmeyi ona bırakın.

Her zaman kocadır. Özellikle de benim gibi cinsel olarak hüsrana uğramış ve maddi olarak bağımlı biri. Evlilik sorunlarımızı ortaya çıkarmak için fazla araştırmaya gerek yok. Ingrid biliyor. Dedektife söylemesi ne kadar sürer?

Bardaklara musluktan su dolduruyorum, işbirlikçi görünmek için ani bir dalgalanma yaşıyorum. "Peki şimdi ne olacak? Sırada ne var?"

"Bir gösterisi olduğunu söylemişsiniz. Neredeydi? Saat kaçta?"

"Bilmiyorum," dedim, "sadece saat dokuzda evde olacağını söyledi."

Ingrid'in gözleri benimkileri bir saniye fazla uzun süre tutuyor. "Gösteri yedi buçuktaydı." Dedektife döndü. "Sabine, Linden Caddesi'ndeki yeni sitenin baş komisyoncusu. Hani şu girişinde taş sütunlar ve büyük, renkli bir tabela olan. Gösterdiği evin adresi bende yok ama o sitenin içindeydi - patronu Lisa size hangisinde olduğunu söyleyebilir. Lisa'nın adı ikinci sayfanın en üstünde, ama numarasını bulmanız gerekecek. Maalesef bende yok."

Su bardaklarını dağıtıyorum ve dedektif bana bakmıyor ama yargısını hissedebiliyorum. Kocas ve kız kardeşi arkadaş değiller. Kız kardeşi kocasından daha bilgili. İkisi de evliliğimizi iyi yansıtmıyor.

"Sabine ile en son ne zaman konuştunuz?" diye soruyor.

"Dün sabah onunla iki kez konuştum," diyor Ingrid. "Sonuncusu saat on birden hemen önceydi. Ofise doğru gidiyordu. Ama Jeffrey onunla günün ilerleyen saatlerinde, öğleden sonra konuştu."

Yalan bir anda buz gibi sıcak bir şekilde aklıma geldi. Ingrid, koşumu yarıda kesip Sabine'le konuşmak istedi. Ben, Ingrid'e Sabine ile sadece bir saat önce konuştuğumu ve koşuma geri dönebileceğimi söylüyorum. Eğer bu yalanı şimdi tekrarlısam, dedektifin beni yakalaması sadece iki saniyesini alır. Arama kayıtlarıma bir kez bakmak yanıldığımı kanıtlar.

Ingrid'in karşısındaki sandalyeye çöküyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yapmadım.

Sabine ile dün *sabah* Atlanta'daki aktarmamdan hemen önce konuştuğumu söyledim." Dedektife dönüp, "Bütün hafta Florida'daydım, bir satış konferansındaydım," diye açıklıyorum.

Ingrid'in kafası bana doğru döndü ve masanın diğer tarafına ters ters baktı. "Seni beşten hemen önce , onunla bir saat önce konuştuğunu söylemişin. Yani dört civarı."

"Yanlış anlamış olmalısınız."

İki elini de ahşap masaya bastırıyor ve elleri titriyor. "Seni çok net duydum Jeffrey. Onunla en son ne zaman konuştuğunu sordum, sen de bir saat önce dedin."

"Arama kaydımı görmek ister misin? Ben öyle bir şey söylemedim ve onunla konuşmadım."

Dedektif iki kaşını da kaldırır ve tıpkı iki küçük çocuğundan bıkmış bir ebeveyn gibi burnundan uzun bir nefes alır. "Tamam, tamam, bir saniyeliğine geri dönelim. Dün sabahdan beri ikinizin de onunla konuşmadığını mı anlamalıyım, bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Evet. Bu doğru."

"Görünüşe göre öyle," diye mırıldanıyor

Ingrid.

"Peki onunla konuştuğunuzda sıra dışı bir şeyden bahsetti mi? Belki arabasının garip davrandığından ya da başka bir kasabada yapması gereken bir iş olduğundan, bunun gibi bir şeyden?"

Ingrid ve ben kafalarımızı sallıyoruz. Sonunda bir hemfikiriz. "Ve bu dün geceki gösteri. Kiminle olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ben tekrar başımı sallayana kadar bekliyor, sonra muzaffer bir çene sallıyor. "Adını bilmiyorum ama şehir dışından gelmişti. Tyson fabrikasında yeni işe başlayan bir yönetici. Sabine ona ev ararken geçici bir ev bulmuştu - 530'un hemen dışında bir daire, ama şimdi karısı şehre geliyordu. Bu gösteri ondan çok karısı içindi. Evi zaten çok sevmiştir."

Sessiz kaldım ve biraz da şok oldum. Ingrid'in kız kardeşinin işi hakkındaki bilgisi, tüm ayrıntılar ve detaylar. Sabine bana bunların hiçbirini anlatmamıştı ya da belki de anlatmıştı. Belki de sadece dinlemiyordum. Başka neleri kaçırmışım?

Dedektif Durand Ingrid'in notlarına bakar, kalemiyle sayfaya dokunur. "Bu Lisa O'Brien bana onun adını söyleyebilir mi?" Artık sorularını bana yöneltmiyor.

"Eminim yapabilir," diyor Ingrid. "Aslında, numarası bende olsaydı, sormak için çoktan arardım. Bilmiyorum, sisteminizde onu arayabilir misiniz?"

"Bayan O'Brien ile kesinlikle irtibata geçeceğim. Ayrıca siteyi gezip sıra dışı bir şey olup olmadığına bakacağım. Öyle olacağını söylemiyorum, sadece emin olmak ve her şeyi kontrol etmek istiyorum. Eğer herhangi bir cinayet belirtisi bulursam.

"- bu sözler beni bir örümcek gibi titretiyor "-Telefonunu izlemeye alacağım ve hemen sizinle iletişime geçeceğim."

"Bunu şimdi yapamaz mısın? Yani telefonunun izini süremez misin? Çünkü bir şey olduysa, yaralandıysa ya da..." Ingrid yutkunarak başını sallar. "Sadece daha fazla zaman kaybetmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Sizi temin ederim ki hiç vakit kaybetmeyeceğim. Kayıp bir kişi olabildiğince yüksek önceliklidir. Bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm ama eşiniz herhangi bir tehdit alıyor mu? Dışarıda ona zarar vermek isteyebilecek birileri var mı?"

"Hayır!" Bu sefer Ingrid'den önce cevap veriyorum ama ona bakamıyorum. Bakışlarımı emin ve sabit bir şekilde dedektifin üzerinde tutuyorum. "Kesinlikle olmaz. Sabine'i herkes sever. Herkese dostça davranmak için elinden geleni yapar. Kısmen işi bu olduğu için, ama çoğunlukla böyle olduğu için. Dost canlısı ve yardımsever. Asla bir yabancıyla tanışmaz."

Ingrid boğazını temizler. "Bu doğru. Sabine çok ama çok sevimli bir insan." Dedektif gülümser ama bu ne dostça ne de rahatlatıcıdır. "Tamam. Standart yerleri kontrol ederek başlayacağım - hastaneler, tıp merkezleri, hapishaneler. İkinizin de dünkü hareketleri hakkında bize fikir verebilecek her şeye bakmanızı istiyorum E-postalar, mesajlar, sosyal medya sayfaları, ortak banka ekstreleri ve kredi kartları, bunun gibi şeyler. Bulduğunuz her şeyin bir listesini yapın ve bana gönderin."

Dedektif Durand masaya bir kart yapıştırarak altındaki numarayı işaret eder. "Sabine ortaya çıkar çıkmaz ya da nerede olabileceğiyle ilgili aklınıza başka bir şey gelirse beni arayın. Bugün daha sonra tekrar toplanacağız."

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kadar. Görüşme bitti. Dedektif kendini dışarı bırakıyor ve ikimiz de sersemlemiş bir şekilde oturup birbirimize dehşet dolu gözlerle .

Karşımda Ingrid ağlamaya başladı.

* * *

Dedektif gittiğine göre, Ingrid'i kapıdan dışarı itip bir fincan kahve koyuyorum. Ekstra sert yapıyorum, fokur fokur kaynayan ve pekmez kıvamında olanlardan. Kafeine ihtiyacım olacağını düşündüğümünden değil. Uykusuz geçen geceme rağmen en ufak bir uykum yok, damarlarımda adrenalin ve amaç uğultusu var. Eğer Sabine yakında ortaya çıkmazsa, eğer biri onun nereye gittiğini ve ona ne olduğunu bulamazsa, Ingrid

Karımın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu düşünen tek kişi benim.

Dedektif bana Sabine'in sosyal medya ve banka hesaplarını taramamı söyledi ama ben ondan bir adım öndeydim ve Sabine'in dizüstü bilgisayarını nerede bıraktığını düşünüyordum. Eski bir Acer, kalın bir plastik ve metal yığını, bir kül taşı kadar idare edilebilir ve bir o kadar da ağır. Sabine'in onu genellikle işe götürmemesinin nedenlerinden biri de bu ağırlığı. Diğer kısmı ise ofiste yeni ve şık bir masaüstü bilgisayar olması ve iPhone'unun avucuna kalıcı olarak takılı olması.

Ancak neler yaptığını görmek için, masaüstünde korumasız bir Excel dosyasında tuttuğu oturum açma kimlik bilgilerine ihtiyacım var. Kullanıcı adı ve şifreye ihtiyaç duyduğunuz hemen hemen her şey için kullanıcı adları ve şifreler. E-posta hesapları. Banka kayıtları. Kredi kartı ekstreleri. Nerede olduğuna ya da en azından hangi yöne gittiğine dair bana bir yol haritası verecek şeyler.

Üst kattan başlayıp aşağıya doğru iniyorum, odadan odaya geçip bilgisayarını arıyorum, aklıma her yeri iki üç kez kontrol ediyorum. Sorun şu ki, Sabine mantıklı biri değil. Dizüstü bilgisayarına eski bir kazak ya da ayakkabı gibi davranıyor - sonradan düşünülmüş, yatağın ya da kanepenin altında yarı gizli bir şekilde istediği yerde bırakabileceği bir eşya gibi. Araştırmamı Sabine'in oturmaya meyilli olduğu yerlerde yoğunlaştırıyorum. Yatağımızın üzerinde, dizüstü bilgisayar uzanmış kalçalarının üzerinde duruyor. Kanepenin sol ucunda, bacakları bir kedi gibi altına kıvrılmış. Çalışma odasındaki masa ve çalışma odasındaki pencerenin yanındaki şezlong. Raflara ve masaların altına bakıyorum, kağıt ve kitap yığınlarını karıştırıyorum, yatak eteklerini ve battaniyeleri kaldırıyorum. Dizüstü bilgisayar yok.

Tipik.

Her odada, bir sonraki odaya geçmeden önce, zeminin ortasında durup cep telefonunu arıyorum. Nerede olursa olsun, büyük ihtimalle telefonu evde değil, yanındadır. Numarasını tuşluyorum ve sonra nefesimi tutup tanıdık melodiyi ya da sessizdeyse bir yastık yığınının ya da birkaç giysinin altında titreşen boğuk vızıltıyı dinliyorum. Ama tek ses, telesekretere düşmeden hemen önce çıkan dört tembel bip sesi oluyor. Telefonu kapatıyorum ve yan odaya geçiyorum.

Bir saat sonra başladığım yere, mutfaka elim boş döndüm.

Kendime bir fincan kalın, siyah çamur dolduruyorum ve bir bar taburesine çöküyorum.

Belki de yanılıyorumdur. Belki de dün Sabine'in MLS sisteminde arama yapmak ya da bir kahve dükkanında satışlar arasında bir sözleşme hazırlamak için bilgisayarına ihtiyaç duyduğu nadir iş günlerinden biriydi, bu durumda onu almak için ofisine gitmem gerekecek. Tabii bilgisayarını orada bıraktığını ve bagajında ya da arabasının döşemesinde kaymadığını varsayarsak. Anahtarlarını aramak için garaj kapısının yanına attığında sürekli takılıp düştüğüm o kanvas çantanın içinden çıktığını sık sık görüyorum.

Tabureden kalkıp garaja koştum ve oradaydı. Çanta, soğuk çimento zeminde. Sapından tutup içeri taşıdım.

Dizüstü bilgisayar tamamen ölmüş. Hiç şaşırmadım. Sabine'in uzun zamandır pilini değiştirmesi ama asıl ihtiyacı olan yeni bir dizüstü bilgisayar. Neredeyse sürekli şarj gerektirmeyen bir tane.

Tezgâhın altında fişe takıp açıyorum ve sonsuza dek sürecektir olan açılmasını beklerken kahvemi dolduruyorum. Şehrin öbür ucundaki Ingrid'i düşünüyorum, hemen hemen aynı şeyi yapıyor; yalnız mutfağında dizüstü bilgisayarına gömülmüş, ikizini bulmak için dosyalarını tarıyor. Kızarmış ve şişmiş burnunu, yastıktan dolayı hala kıvrıkcık olan saçlarını, bana o çirkin sözleri söylediği zamanki kısık gözlerini görüyorum - *Sabine'ye ne yaptığını biliyorum* - ve bir anlık öfke patlaması hissediyorum. Ingrid benim bu işle bir ilgilim olduğunu, karımın ortadan kaybolmasının arkasında bir şekilde benim olduğumu düşünüyor ve bu fikir onu boğma isteği uyandırıyor.

Acer metalik bir bip sesi çıkarıyor ve ardından oturum açma ekranıyla aydınlanıyor. Yanıp sönen bir imleç, ama şifresinin olabileceği pek çok şey var. Sabine'in ya da benim doğum günüm. Yıldönümümüz. İsimlerimizle tarihlerin kombinasyonları Her denemede şifre yuvası titriyor ama beni içeri almıyor.

Hatırlaması kolay bir şey seçerdi. Hobileri yok, evcil hayvanımız ya da çocuğumuz da yok. Hayatındaki diğer insanları deniyorum, annesini, sonra da ölmüş babasını. Hâlâ bir şey yok. Sonra iç çekiyorum ve Ingrid'in adını ve doğum tarihini çubuğa yazıyorum - dürüst olmak gerekirse bununla başlamalıydım - ve işte. Ekran onun masaüstüne dönüştü.

Sabine'in devasa bir karmaşa olan e-posta programından kendime şifre dosyasını e-postayla gönderiyorum. Yirmi binden fazla okunmamış mesaj, mağazalardan spam'lere, görüntüleme taleplerine, MLS ve RE/MAX sistemlerinden otomatik olarak oluşturulan e-postalara kadar her şey. Bu karmaşada konuyla uzaktan yakından ilgili bir şey aramak günler sürer, özellikle de ne aradığımdan bile emin olmadığım için. Bunun yerine, gönderilen mesajlara göz atıyorum

ve en tepeden başla. Sözleşmeler, satış konuşmaları, olağan şeyler. Az önce gönderdiğim mesajdan sonra en son mesaj Salı gününden, yani iki gün öncesinden.

Çıkıyorum ve Facebook'a gidiyorum.

Sabine'in üç bin kadar arkadaşı var ve bunların çoğu aslında arkadaş bile değil. Müşterileri, meslektaşları, Rotary ve iş kulüplerinden insanlar. Profil sayfasına gidiyorum, satış rakamları ve listelenen ve satılan evlerin resimleriyle övünen gönderiler arasında geziniyorum. Her zaman telefonunun başında olmasına, güzel başparmaklarının bir ergeninki gibi klavyede uçuşmasına şaşmamalı. Facebook sayfası hizmetlerinin, başarısının yürüyen bir reklamı.

Yolun yarısında, geçen haftadan kalma bir videoda duruyorum; Longmeadow Caddesi'nde yeni inşa edilmiş bir evin yer aldığı bir Facebook Live klibi. Altındaki sayı beni şaşırtıyor, 758 görüntüleme ile övünen bir sayaç. Sabine en iyi brokerlardan biri ama yine de. O kadar çok mu?

Videoya tıklıyorum ve sayaç 759'a geçiyor.

Video yükleniyor ve işte orada. Kaçak karım. En sevdiği yazlık elbisesini giymiş, etekleri fırfırlı sarı elbisesini ve geçen Noel'de ona verdiğim altın madalyonu boynundaki zincirden sarkıtmış. At kuyruğu şeklinde topladığı saçları konuşurken neşeyle dalgalanıyor, bronzlaşmış omzunun üzerinden sallanıyor.

"Hey, millet, Sabine Hardison buradaki en muhteşem evle karşınızda." Gülüyor. "Tamam, bunu her ev için söylediğimi biliyorum ama bu gerçekten de son zamanlarda gördüğüm en muhteşem ev. Dört devasa yatak odası, beş buçuk banyo -evet, millet, doğru duydunuz, her yatak odası için bir tam banyo- ve inanmak için görmeniz gereken bir ana süit. Bir göz , olur mu?"

Mutlu görünüyor. Teni kızarmış, yanakları heyecandan pembeleşmiş bir halde kamerayı evin içinde geriye doğru yürütüyor ve evin özelliklerini gösteriyor. Little Rock'taki emlakçılık kursuna kaydolduğunda, zaman ayırmaktan yakındım, evin, sosyal hayatımızın ve evliliğimizin nasıl zarar göreceğini anlatmaktan geri durmadım ama bu işte iyi olacağını biliyordum. Gerçek şu ki, en çok endişelendiğim şey de buydu. Sandalyemde öne doğru eğildim ve bana böyle gülümsediği zamanları hatırladım. Onu parlatan ben olduğum zamanları.

Bilgisayar bip sesi çıkarıyor ve ekranın altında bir pencere açılıyor. Bella adında birinden bir mesaj.

Hey sen. Dün gece markette Trevor'a rastladım ve seni sordu. Gerçekten soruyordu. Seni son zamanlarda görüp görmediğimi, konuşup konuşmadığımızı, ne hakkında konuştuğumuzu. Nedenini söylemedi, sanki her an bir kanarya fırlayacakmış gibi kocaman gülümsedi. Kanarya sen misin? Bana söylemek istediğin bir şey olduğunda yanındayım. XO

Tabureme geri oturuyorum.

Trevor. Trevor da kim?

Sabine'nin arkadaşları listesine tıklıyorum ve arama çubuğuna ismi yazıyorum, sonuç sıfır. Aramayı e-posta programında tekrarlıyorum ve bu sefer bir sonuç alıyorum. Aslında Jefferson Regional'da kadın doğum uzmanı olan Dr. Trevor McAdams ile gönderilen ve alınan mesajlar. Görünüşe göre Sabine geçen sonbahar ona bir ev satmış.

En sonuncusu Kasım ayından kalma sıkıcı bir yazışma; evrakların imzalanması, resmi anahtar değişimi için bir toplantı ayarlanıyor. İleri geri konuşmalarını tarıyorum ama sıra dışı bir şey yok. Fl rt z bir ima yok, kanaryayı yutmak gibi bir sonucu ima eden hiçbir şey yok. Trevor'ın söylediği ve uzaktan yakından kişisel olan tek şey ona iyi bir şükran Günü dilemesi. Kadın ona teşekkür ediyor, onun ve ailesinin yeni evlerinde mutlu olmalarını umduğunu söylüyor.

Ailesi.

Belki de bunu fazla düşünüyorum. Trevor bir kadın doğum uzmanı, yani Sabine'in doktoru olması tamamen imkansız değil. Hamile olduğu için değil, beş aydır seks yapmadığınız zaman bu imkansız bir şey - doğru, say bakalım beş ay. Ama kadınlar jinekoloğa başka nedenlerle giderler. Belki Sabine bu adama gidiyordur.

İmzasına kadar ilerleyip hastanenin web sitesindeki biyografisine tıklıyorum. Trevor McAdams iyi görünümlü bir adam, muhtemelen kırklı yaşlarının başında. Berrak bir cilt, parlak gözler, geniş alnına dökülen dolgun sa lar. Pek çok kadının bacaklarının arasında olmasını istemeyeceği türden bir yüz.

Karım da onlardan biri mi?

E-postalara dönüyorum ve eklerden birini açıyorum. Sekiz ay önce Trevor, Pine Bluff Country Club'a bakan sakin bir sokakta 4572 metrekarelik yenilenmiş bir ev için üç yüz bin dolardan biraz fazla para  dedi. Bu çok büyük bir alan ve

Şehrin en lüks bölgesinde. İpoteği yok, yani Sabine ve benim çok daha fazla kazanıyor. Adresini yapışkanlı bir nota yazdım. 1600 Country Club Lane.

Dün geceki gösterinin adresini bulmak için Sabine'in takvimini açıyorum ama boş. Yıllardır senkronize etmemiş, belki de hiç etmemiş. Bunun yerine internet simgesine tıklıyorum ve Sabine'in zaten oturum açmış olduğu Google'da geziniyorum. Duraklıyorum, imleç Gmail sembolünün üzerinde geziniyor.

Sabine'in Gmail hesabı mı var?

Duruyorum. Ekрана bakıyorum. Burnumdan sert ve hızlı nefes alıyorum. Parmağım izleme tuşunun üzerinde oyalanıyor çünkü biliyorum, biliyorum, tıkladığımda ne bulacağımı çok *iyi* biliyorum.

Trevor McFuckingAdams ile yüzlerce anlık mesajlaşma sohbeti.

Seni görmem gerek. Sadece bir dakikalığına bile
olsa. Onun yanında oturuyorum, seni
düşünüyorum.

Yarım saat sonra bizim evde buluşalım.

Aşık olmayacağımızı söylemiştin. Yalan söyledin. (Sevindim)

Onlara söylemeye hazırım, Sabine. Sen ne zaman hazır olursan ben de o adımı atmaya hazırım.

Aman Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıyız?

Yapabilir miyiz? Evet, lanet olsun. Tek yapman
gereken o kelimeyi söylemek. Seni seviyorum.

Bu hafta sonu söyleyelim.

Kahve midemde yağa dönüşüyor ve fincanı itiyorum. Tezgâhın üzerinden lavaboya kayıyor ve Sabine'in burada olmaması iyi bir şey, çünkü burada olsaydı onu öldürürdüm. Hayır, önce ona zarar verirdim, sonra Trevor'a zarar verirdim ve *sonra* ikisini de öldürürdüm. Kanaryayı yutmasına şaşmamalı. Son bilmem kaç aydır karımla gizli seks maceraları yaşarken, ben de akılsız, aptal, salak, cahil koca rolünü oynuyordum. Şehrin öbür ucunda Bella adında bir sürtük gülüyor. *Bana*.

Sabine şu anda orada mı? *Onunla* birlikte bir yatakta mı? Bakışlarım yapışkan nota takılıyor. 1600 Country Club Lane.

On dakika sonra, arabamın direksiyonuna ölümüne sarılmış, pedalı yere vurmuştum.

MARCUS

Bu davayı kitaba göre hallediyorum.

Gösteri evinden başlıyorum, arazide yürüyorum ve hem ayakkabı hem de lastik izleri için toprağı inceliyorum. Yüzümü pencerelere dayayıp tüm odalara bakıyorum. Burası tam bir "gösteri evi", her oda karmaşık, gösterişli mobilyalarla dolu, her yatay yüzey kaseler, mumlar ve ıvır zıvırla tıka basa dolu. Kapıları, pencerelerin mandallarını deniyorum ama her yer sıkı sıkıya kilitlenmiş. Bir dekoratörden başka kimsenin buraya geldiğine dair bir işaret yok.

Oradan ofise geçip Sabine'in patronu Lisa ile yüz yüze görüşüyorum, yakut kırmızısı takım elbiseli, parfümlü bir sarışın ve dudakları da ona uygun. Ona göre Sabine dün geceki gösteriye gelmemekle kalmamış, dün öğleden sonra bir sosyal medya platformu oluşturma konusunda sunum yapması gereken şirket çapındaki bir eğitimi de kaçırmış.

"Anlamıyorsun," diyor Lisa, botokslu kaşlarını çatarak. "Sabine benim en çalışkanımdır ve her zaman her şeye zamanında gelir, özellikle de gösterilere. Dürüst olmak gerekirse, Dedektif, bu çok endişe verici. Bu *hiç* onun yapacağı bir şey değil."

Konuştuğum diğer brokerler de aynı şeyi söylüyor. Sabine sorumluluk sahibi, düşünceli ve dakik biri. Lisa gibi onlar da bir şey olmasından endişeleniyorlar. Belki bir kaza, ya da daha kötüsü.

"Son dakika tatili ayarlamış olabilir mi?" Her sordum. "Belki bir ya da iki günlüğüne uzaklaşmaya ihtiyacı vardı."

Herkes kafasını sallıyor.

Telefonum bir rapor yazmak için karakola gidiyordum. Bryn. Tepkim hem anlık hem de fiziksel oldu. İrkildim. Ciğerlerim serbest bırakılmış bir balon gibi sönüyor. Kocasının -eski ortağımın- ölümünün üzerinden üç yıl geçmişti ve onun telefonları hâlâ karnıma bir yumruk gibi iniyordu.

Bir iniltiyi bastırarak eller serbest sisteminden telefonu açıyorum.

"Hey, Bryn." "Selam, Marcus. Bir dakikan var mı?"

Kokluyor ve bunun bir dakika sürmeyeceğini biliyorum - şu anda zamanım olan son şey. Kıçımı kaldırıp departmana gitmeliyim. Sabine'in adını mevcut tüm veri tabanlarına girip

Şef Eubanks çalışkan yüzümü görüyor. Kayıp kadınla bir kez, karıma ve bana bir ev gösterdiğinde tanıştığımı departmanda duyurmalıyım ki ileride rahatsız edici sorular olmasın. Sokaktaki her polisin onun arabasını aramasını sağlamalıyım.

Ama bir zamanlar Brian'a ve Tanrı'ya bir söz vermiştim; oğullarına göz kulak olacağıma, doğum günlerinde ve okul mezuniyetlerinde yanlarında olacağıma, kiliseye gittiklerinden ve beladan uzak durduklarından emin olacağıma. iki küçük cehennem zebanisi, ama onları kendi çocuklarım gibi seviyorum. Tek sorun, dul eşi Bryn için o kadar da deli olmamam.

Üstünü çiz. Bryn'i *sevmediğimden* değil, ebeveynlik yöntemlerine her zaman katılmadığımdan. Çocuklara bebek gibi bakıyor, çok fazla şey yapmalarına izin veriyor ve evde onun şımarıklığına karşı koyacak bir erkek olmayınca çocuklar kasıp kavuruyor. Sürekli beni arayıp dert yanıyor. -Onu nasıl ezip geçtiklerini, iyi bir konuşmaya nasıl ihtiyaçları olduğunu. Eşim Emma, bunun yetişkin erkek etkileşimi için bir çılgılık olduğunu söylüyor - bu durumda benim için. Brian'ın eskiden yaptığı gibi birinin yükü omuzlaması için. Emma en iyi koltuk psikoloğu değil ama bu durumda haklı olabilir.

Bryn telefonda iç geçiriyor. "Az önce Timmy'nin odasını temizliyordum ve daha önce hiç görmediğim bir sürü oyuncak buldum. Şu topaçlar var ya, hani bugünlerde bütün çocukların etrafta fırlatıp attıkları, bir sürü de ona ait olmayan şey. Sorun şu ki, bunları ben almadım ve hepsini tek başına almasına imkan yok. şeyden önce, onu mağazaya benim götürmem gerekirdi ki ben bunu yapmadım. Ve oyuncaklar pahalıdır. Haftada bir dolar harçlıkla bu kadar oyuncacı nasıl alabilir?"

"Sence onları o mu çaldı?"

"Kendi oğlum hakkında böyle düşünmekten nefret ediyorum ama başka ne bilmiyorum. Onları benden almadığı kesin." Teklifi yapmam için bana zaman tanıyarak durakladı. Ona yolda olduğumu söylemem için. "Seninle konuşuyor, Marcus. Bana söylemediği şeyleri sana söylüyor."

Bunun için zamanım yok. İstasyona varmak üzereyim ve onun evine geri dönmek yarım saat, belki de daha fazla zamanımı alacak. Ve Bryn'i ziyaretler asla hızlı olmaz. Ağlamaklı konuşmalar, garip kucaklaşmalar, bitmek bilmeyen moral konuşmaları ve dipsiz bardaklarda tatlı çaylar içerirler. Benim zamanım yok.

Ama Brian'ı düşünüyorum ve hayır diyemiyorum.

Direksiyona bir yumruk , sonra sertçe sola doğru salladım ve yolun ortasında bir U dönüşü yaptım. "Hemen geliyorum."

On iki dakika sonra, daha iyi günler görmüş, bodur bir çiftlik olan evin önünde kayarak duruyorum. Çimlerin biçilmesi gerekiyor, pencere çerçevelerinin yeni bir kat boyaya ihtiyacı ve çatıda en az yarım düzine kiremit eksik sayıyorum. Başımı sallayıp geçiyorum. Benim sorumluluğum değil. Vaktim yok.

Ön kapı açıldığında ve Bryn dışarı çıktığında yürüyüş yolundan yukarı çıkıyorum. Bir aydan kısa bir süre önce beni buraya son çağırışından bu yana daha fazla kilo vermiş ve görünüşe göre benden bile daha az uyumuş. Solgun bir cilt, göz torbaları, her şey. Çocuklarının onu öldürmeye çalıştığına dair şaka yapmayı seviyor ve ben de ilk defa bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor. "Ne yapacağımı, başka kimi arayacağımı bilemedim."

Peki ya yolun hemen yukarısında yaşayan babası? Brian'ın yan kasabadaki kardeşi ya da kocasını gömerken arkasında duran diğer on beş dedektiften herhangi biri? Ben sadece onun ilk başvurduğu kişi değilim, kadarıyla tek kişiyim. Brian'a verdiğim sözde ciddiydim ama böyle anlarda hayatındaki diğer erkeklerin de yardım etmesine izin vermesini isterdim.

Soğuk ve solgun olan yanağına bir öpücük bırakıyorum. "O nasıl?" "Surat asıyor. Yukarıda, odasında."

Omzunu okşuyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak içeri giriyorum. Koridorun sonundaki Timmy'nin kapısı kapalı ama surat asmadığından eminim. Tahtaların video oyunu sesleri geliyor, bir araba yarışı sesi. Parmaklarımla kapıya vuruyorum. "Hey, Timmy. Benim, Marcus."

Timmy en büyük çocuktur, babasına çekmiş, sıırım gibi bir çocuktur ve yarı iyi bir sıçrayış atışı vardır. Babası rutin bir trafik çevirmesinde göğsüne isabet eden bir kurşunla öldüğünde sadece dört yaşındaydı. *Patlama* sesini duydum, kafamı kaldırdım ve Brian yerde yatıyordu, onu vuran çocuk kaçırıyordu. Şu anda müebbet hapis cezasını çekiyor, ama asıl mesele şu ki, Timmy babasını neredeyse hiç hatırlamıyor. Sadece beni hatırlıyor, babasının yerine geçtiğimi.

Cevap vermeyince kapıyı açıp başımı içeri eğiyorum. "neden burada olduğumu biliyorsun."

Timmy eşofmanları ve çıplak ayaklarıyla yatağına uzanmış, yüzünde mahcup bir ifadeyle başını kaldırmış bana bakıyor - bu da annesine karşı bir başka saldırı. Sadece çocuklarından birinin disipline ihtiyacı olduğunda arıyor, ki bu da her zaman oluyor. Eğer o itilip kakılan biriye, ben de kötü adamım, katı bir ebeveyn değilim ama kesinlikle disiplinliyim. Ben daha çok havalı vaftiz babası rolünü tercih ederim.

"Evet. Nedenini biliyorum." Timmy'nin bakışları tekrar televizyona dönüyor ve başparmağı elindeki kumanda kolunu çalıştırıyor. Televizyon ekranında arabası, parlak yeşil bir Mustang, toprak bir pisti yırtıyor.

İçeri , kapıyı arkamdan kapattım. "O zaman bana açıklamak ister misin?"

Başını sallıyor. "Uh-uh."

"Hadi Timmy. Ya sen oyunu ya da ben kapatırım."

Timmy iç çeker ama Pause tuşuna basar. Oda sessizliğe gömülürken kucağına bakıyor.

Yatağının kenarına çöktüm. "Olay şu. Bir kadın kayıp ve yaklaşık-" Saatime bakıyorum, hesap yapıyorum "-yirmi saat oldu. Bir soruşturmada en kritik saatler ve kaybolma zamanından ne kadar uzaklaşırsak, bu kadını zamanında bulma olasılığım o kadar azalır. Şu anda burada bile olmamalıydım ama buradayım çünkü sen de benim için önemlisin."

Yukarı bakıyor, şimşek hızında bir bakış. "Sence kadın öldü mü?"

Bu kısma takılacağını . Bu kadar erken yaşta bir ebeveyn kaybedince böyle oluyor. Ölüm ve ölmekle doğal olmayan bir meşguliyetiniz oluyor.

Ama Timmy akıllıdır ve birinin ona yalan söylediğini anlar. "Bak ne diyeceğim dostum, durum hiç iyi görünmüyor."

"Oh."

"Evet, oh." Bir elimi sıksa bacağının üzerine koyup sallıyorum. "Bana yardım eder misin? Oyuncakları nereden aldığını söyle."

Timmy kumanda kolunu yatağın üzerine atıyor ve uzanıp komodinden bir not defteri çıkarıyor. Defteri yazılarla dolu bir sayfaya çeviriyor -Büyük, özensiz harfler ve rakamlar çarpık sütunlara dizilmiş. Sayfayı tarıyorum, isimlerin ve oyuncakların listesini alıyorum. Bir kayıt defteri.

"Oyuncaklarınızı ve oyunlarınızı mı takas ediyordunuz?"

"Evet. Ama sadece kısa bir süreliğine. Onlarla oynamayı bitirdikten sonra geri takas edecektik ama annem her şeyi aldı ve şimdi yapamam. Bu yüzden bir liste tuttum, böylece tüm eşyalarımın nereye gittiğini unutmayacaktım."

Sırıtarak defteri yatağa fırlatıyorum. Bu çocuk bir cehennem zebanisi olabilir ama bir hırsız değil. Aslında, çok zeki biri. Farkında olsun ya da olmasın, bu çocuk az önce bir kooperatif yarattı. "Tamam. Ama tüm bunları annene söyleseydin beni bir yolculuktan kurtarmış olurdun."

Timmy kaşlarını çatıyor, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi cılız kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Cep telefonum çaldığında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ve ekrana . Polis teşkilatındaki bir başka dedektif olan Rick'ten bir mesaj.

Hastaneler, tıp merkezleri, hapishaneler ve morglar temiz. Arabadan iz yok, telefonda da bir hareketlilik yok.

Bir cevap yazıyorum - 15 dakika içinde orada olacağım - ve cebime geri .

"Dinle, bana iki şey için söz vermeni istiyorum. Timmy, bana bak." Bakışlarımla buluşmasını bekliyorum, sonra başparmağımı havaya kaldırıyorum. "Birincisi, annene oyuncaklar hakkındaki gerçeği anlatacaksın. Bana yaptığın gibi ona da açıkla. Ona listeyi göster. Annen akıllı bir kadın ve seni seviyor. Böyle bir plan yaptığın için senin de en az benim kadar akıllı olduğunu düşünecektir. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bana isteksiz bir şekilde başını sallıyor.

Bir parmağımı açıp başparmağımın yanında tutuyorum. "İkincisi, bir dahaki sefere beni görmek istediğinde telefonu aç ve ara. Bu herkes için çok daha kolay olur. Sırf ben geleyim diye başını belaya sokmaktan çok daha iyi."

Bana attığı bakış haklı olduğumu söylüyor. Bu ailede biraz erkek etkisi arayan tek kişi annesi değil. Oğlanların da buna ihtiyacı var. Daha iyi olmaya, daha iyisini *yapmaya* kararlıyım.

Saçlarını karıştırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu dava geride kalır kalmaz eğlenceli bir şeyler yaparız, sadece sen ve ben, tamam mı? Sinemaya gideriz. Bir beyzbol maçı. Sen seç. Sana uyar mı?"

Timmy yatağından başını kaldırıp gülümsüyor. "Kulağa harika geliyor."

"Şimdi buraya gel ve bana sarıl ki ben de gidebileyim."

Kayıtlara geçen en hızlı sarılma bu, tıpkı merdivenlerden inişim gibi. Bryn aşağıda beni bekliyor, yüz ifadesi aynı anda hem umutlu hem de hayal kırıklığına . Kalmayacağım. Yere vuruşumdan ve uzun adımlarla kapıya doğru ilerleyişimden bu çok açık.

"Timmy ile konuş. Açıklayacağına söz verdi." Telefonum çalıyor. Yine Rick, Sabine'in arabasını görmüş olabilir. *Kahretsin.*

"Kalamayacağına emin misin?" Bryn öyle diyor.

"Seni sonra ararım," diyorum ve ön bahçeden koşarak arabama gidiyorum.

BETH

Batı yakasında iki katlı bir kulübenin önüne geliyorum ve adresi iki kez kontrol ediyorum-1071 English Street. Somon rengine boyanmış dış cephe kaplamasına, beyaz çitlere, neşeli bir impatiens sınırıyla kaplı temiz, bakımlı ön çimenliğe bakıyorum. En azından dışarıdan bakıldığında Morgan House bir rüya. Wylie Caddesi'ndeki bok çukurundan yüz kat daha iyi ve bu fahişeyi hesaba katmadan bile geçerli.

Kaldırıma park ediyorum, çantamı omzuma atıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Kapıyı açan kadın iri yarı. Amazon iriliğinde. Bir panter gibi uzamış gövdesi ve kolları, zayıf ve kilometrelerce uzun. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun kadın. Bakışlarım boğazına takıldı. Adem elmasının gölgesi bile yok.

Beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla verandaya adımını atıyor ve ona bakmak için başımı sonuna kadar geriye eğmek zorunda kalıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesi yuvarlak ve , sanki boş bir sürahiye konuşuyormuş gibi.

Boğazımı temizleyip gülümsüyorum. "Evet. Buranın sorumlusu her kimse arıyorum."

"O zaman şanslısın, çünkü onu buldun." Tava büyüklüğünde bir elini uzatıyor. Tırnakları sivri ve keskin, parlak sıcak pembeye boyanmış. "Benim adım Bayan Sally. Ya siz?"

Makyajı biraz ağır olsa da tertemiz. Fuşya dudaklar, çizgili ve gölgeli göz kapakları, elmacık kemiklerini kaplayan pembemsi bir bronz. Çenesinde küçük bıyık izleri arıyorum -gölge yapmak için çok erken ama yine de- ve hiçbir şey bulamıyorum. Fondöteni spreylilik boyayla sürülmüş gibi, yoğun ama kusursuz.

"Beth Murphy," diyorum elini sıkarak. "Bir arkadaşım bana bu adresi verdi çünkü aradığım-"

"Beth'e benzemiyorsun." Arkasına yaslanıp beni inceliyor, bakışları yüzümü, saçlarımı, çok geç olana kadar boyamayı düşünmediğim şüpheli koyu kaşlarımı keşfediyor. "Daha çok bir Haley'e benziyorsun, ya da belki bir Madeline'e."

Aynı anda hem buz gibi hem de aşırı sıcak oluyorum. Beth gibi görünmüyorum. Öyle de hissetmiyorum. Bol kıyafetlerim, saçlarım yanlış.

Beth olalı daha bir gün oldu ama şimdiden elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

Bayan Sally gülüyor ve koluma şakacı bir tokat atıyor. "Sadece seninle oynuyorum şekerim. Benim evimde kim olmak istiyorsan olabilirsin. Şimdi içeri gel de sana etrafı gezdireyim."

Küçük antreden içeri adım atıyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor. Solumdaki odadan bir televizyon sesi yükseliyor; uyumsuz kanepeler ve sandalyeler, bir masa ve birkaç kitap rafıyla tıka basa dolu kare bir alan. Odanın tek sakini tozlu kot pantolonu ve sarı kasketiyle bir adam. Koltuktaki tüneğinden bana bakıyor ve selamlamak için çenesini kaldırıyor.

"Oturma odası, televizyon odası ve çalışma odası, hepsi bir arada," diyor Bayan Sally. "Oradaki kitaplar ödünç, yani onları şehrin her yerinde bırakmayın ya da Goodwill'e satmayın. Dolapta kartlar, dart ve masa oyunları var. Wi-Fi ücretsiz ama otomatlar ücretsiz değil. Otopark arka tarafta."

"Harika görünüyor," diyorum ama havaya konuşuyorum. Bayan Sally uzun ve dar koridorun yarısını çoktan geçmişti. Yetişmek için acele ediyorum, geçerken yatak odalarına göz atıyorum. Küçük ama derli toplu; tek kişilik bir yatak, bir şifonyer ve başka bir şey yok.

"Ee Beth," diyor, durup koridordaki koşucuya dönerek bana bakıyor. "Kasabaya yeni mi geldin?"

"Evet. Aslında bugün."

"Şu ana kadar Atlanta'yı nasıl buldun?"

"Fena değil. Çok fazla trafik var."

Gülüyor ama bu hiç de komik değil. "Ayrıca orman gibi sıcak, Tennessee'nin yarısına kadar yayılmış ve çok fazla Cumhuriyetçi var. Ama o kadar da kötü değil, göreceksin. Tek başına mısın?"

"Çok." "?"

"Batıdan."

Daha fazlasını istediğini belirten bir kaşını seğirtir.

Harika bir yalancısın. Yıllarca mümkün olduğunca doğruyu söylemeni ve daha sonra unutacağın çok fazla ayrıntıyla süslememeni izledim. Yalanlar çoğalır, çelişir, çoğalır. Gerçeğe yakın bir şeye bağlı kalmak, tüm yalanlarınızı takip etmenin, birikmelerini önlemenin ve en basit cevaplarda tökezlemenizi engellemenin tek yoludur.

Artık seni örnek alıyorum. "Ben aslında hiçbir yerden değilim. En azından artık değilim. Çok dolaşıyorum."

Bu Bayan Sally için yeterli. Topuklarının üzerinde dönüyor, parmak eklemiyle bir kapıya vuruyor. "Üç banyomuz var," diyor kapıyı iterek açarken, "her dört yatak odası için bir ve hemen hemen hepsi buna benziyor."

Görebilmem için kenara çekildi. İki ayaklı lavabo, bir tuvalet ve en uçta, camla çevrili bir duş, faydacı ve göz kamaştırıcı beyaz. Oda temiz kokuyor, Old Spice ve çamaşır suyu gibi.

"Duş süresi üç dakika. Kısa gibi görünüyor, biliyorum, ancak verimli olursanız bu süre içinde yapmanız gereken her şeyi yapabilirsiniz ve eğer değilseniz... orada ne yaptığınızı biliyoruz. Ve oraya gitmek istemezsiniz. İnsanlar iki dakika elli dokuz saniyede kapıya vurmaya başlar ve bu konuda da kibar olmazlar. Sıcak suya süttükler buralarda pek sevilmez, bundan emin olabilirsiniz."

"Çok temiz." Diş fırçası yok, yapışkan krem ya da macun tüpleri yok, yerde unutulmuş havlular . Her yer tertemiz.

Bayan Sally fark ettiğine sevindiğini belirten bir baş hareketiyle beni selamlıyor. "Çünkü arkanda bıraktığın her şeye el konur, eğer benim değilse, senden sonra kim girerse girsin. Eşyalarınızı ortalıkta bırakmayın, bu evin kurallarından biridir."

"Diğerleri ne?"

Jolly Green Giant parmaklarıyla onları işaretliyor. "Sigara içmek yok, uyuşturucu yok, yatıya kalmak yok ve gece yarısına kadar kapıda olmazsanız çimenlerde uyursunuz. Bunun dışında, sadece bir pislik olmayın ve iyi yapacaksınız."

"Yani ben de var mıyım?"

Cevap vermek yerine dönüp koridorda ilerliyor. "Mutfak aşağıda, çamaşır odası da bodrumda. Yük başına bir dolar, duvardaki kilitli kutuya at. Burada onur kurallarına göre yaşıyoruz ve bana kazık atmayı aklından bile geçirme. Her yerde kameram var demiyorum, ama her yerde kameram olduğunu varsaymak en iyisi."

Kamera kelimesiyle başlıyorum ve bakışlarım tavanda dolaşıp köşeleri araştırıyor.

Bayan Sally gülüyor, koridoru bir çello korosu gibi dolduran büyük bir ses. "Bu konuda o kadar açık olmayacağım, değil mi?"

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum. "Peki ya fiyat?"

"Tek kişilik odaların geceliği yirmi dört dolar. Kira Pazar günleri öğlen nakit olarak . İstisna yok. Bana eksik ya da geç gelersen, çıkarsın."

Wylie Caddesi'nden birkaç dolar daha fazla, ama aynı zamanda milyon kat daha güzel. Başımı sallıyorum.

Burnunun ucuyla bana bakıyor ve koridoru dolduran sessizlik midemin derisini sıkıyor. O bir şey bekliyor, ben de öyle.

-Kapıdan girdiğimden beri korktuğum soruyu sorması için: *Söylediğin kişi olduğunu kanıtlayabilir misin?*

Ağzını açıyor ve kalbim ani bir tekme atıyor. "Daha önce bahsettiğin arkadaşın kim?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Kapımı çaldığınızda bir arkadaşınızın size adresi verdiğini söylediniz. Kim? Bana onun adını söyleyin."

Beth'in nasıl cevap vermesi gerektiğini düşünüyorum, eğer o da senin gibi kolayca ve zahmetsizce yalan söyleyebilecek biriye. Yeteneklerimi biraz keskinleştirmiş olsam da, hiçbir zaman doğal bir yalancı olmayan Eski Ben'in tam tersi. Sesinizi değiştirmeyin. Kıpırdanmayın ya da çok hareketsiz kalmayın. Sabit, kendinden emin bakışlar at ve ne yaparsan yap, yukarıya ve sola bakma.

Ama şimdi cevap vermek için çok uzun süre bekledim - korkunç, çok anlamlı bir duraklama. Bir isim söyleyip en iyisini ummak için artık çok geç ve içimden bir ses bunun bir tür test olduğunu söylüyor. Bayan Sally'nin üçüncü derece ses tonu ve kısık gözleriyle içimi göreceğini.

"Belki de 'arkadaş' çok büyük bir kelime oldu," diyorum özür dileyen bir omuz kaldırarak. "Belki de Best Buy'da tanıştığım rastgele biri gibi bir şeydi."

Bayan Sally'nin parlak dudakları bir sırıtışla aralandı. "Kızım, Morgan House'a hoş geldin."

* * *

Yeni bir oda bulmamı giyinik bir şekilde yatağa düşüp beş saat boyunca kutluyorum. Uyandığımda hava hâlâ aydınlıktı ama güneş, penceremin üzerinde havada salınan dev çam ağaçlarının altına inmişti. Birkaç parça eşyam sağımdaki çekmeceye sıkışmış, yatağıma bir kol mesafesi kadar yakın. Bayan Sally kapımı iterek açtığında bana iki anahtar verdi -biri kapı, diğeri çekmece için- ama eğer gizli kameralarla casusluk yapacak biriye, o zaman bir anahtarı da olmalı. Azalan nakit param gömleğimin içindeki kemere bağlı.

Altımda bir yerlerde insanlar içeri sızmaya başlıyor. Ön kapı açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyor ve sesler zeminden yukarı doğru yükseliyor

uzak dalgalar gibi. Buradaki uygun görgü kurallarını merak ediyorum. Aşağı inip merhaba diyeyim mi? Odamda mı kalayım? Ani bir kahkaha patlaması ve belirsizliğin üstesinden geliyorum. Aşağı inmek insanlarla konuşmak demek. Kendimi Beth olarak tanıtmak. Bayan Sally'nin sorduğu gibi sorulara cevap vermek. Burada, odamda, kapalı kapımın ardında görünmezim.

Midem gurulduyor ve çekmecenin kilidini açıp küçük bir paket fıstık çıkarıyorum, sonuncusu. Köşesini koparıyorum ve asıl istediğimin yağa bulanmış, pastırmaya bulanmış, mayonez, ketçap ve kalın bir turşu tabakasına bulanmış bir hamburger olduğunu düşünüyorum. Ağzım sulanıyor ve panayırda yediğim turşuları, kız kardeşimle iki elimizle tutmak zorunda kaldığımız folyoya sarılmış dev mamutları hatırlıyorum. Çarpışan arabaların ve çiftlik tezgahlarının arasında dolaşır, karnımız ağrıyana kadar yedik. Turşuların nefesimi kokuttuğunu . Yarın bir kavanoz Vlasics alacağım ve her birini yiyeceğim.

Kocasından kurtulmaya çalışan biri olarak seni çok düşündüğüme eminim. Bunun bir kısmı alışkanlık - ruh halinizin etrafında dolaşarak ve her hevesinizi yerine getirerek geçirdiğiniz onca yıl, Charles Manson'ın beyin yıkaması gibi, unutulması zor bir şey. Yine de kendimi güvende tutmak için gerekli bir önlem. Senden bir adım önde olmak için seni düşünmek, beni bulmak için attığın adımları hayal etmek zorundayım.

Ama burada kalıp sonsuza kadar odamda saklanamam.

Telefonuma uzanıp hesap makinesini açıyorum. Geceliği yirmi dört dolardan, iki bin dolarlık zulam bana sadece birkaç ay yetecek ve bu da Dill'in bana sattığı boktan arabanın sigortasının ya da lastiğinin patlamayacağını varsayıyor. Ve Beth'in yemek yemesi gerekiyor, bu da Beth'in ciddi anlamda yaratıcı düşünmesi gerektiği anlamına geliyor. Hamburger satma işi bile bir tür kimlik gerektiriyor.

Fıstık torbasını ağzıma ters çeviriyorum ama sadece kırıntılar çıkıyor. Çantayı yatağın üzerine attım. Market alışverişi ve iş, yarın için ajandamda bunlar var.

Kaybolma numaramın üzerinden yaklaşık otuz saat geçmişken şu anda ne yaptığını düşünüyorum. Acaba arabamı, cep telefonumu, seni Tulsa'ya, yani buranın tam tersi istikamete götürecek ipuçlarını buldun mu? Eşyalarımı karıştırdığını, kız kardeşimi ve arkadaşlarımı aradığını, bilgisayarındaki dosyaları taradığını hayal ediyorum ve hislerim alarma geçiyor. Arabanızın gürültüsünü, anahtarınızın kapıya sürtünmesini, ağır ayakkabılarınızın koridordan aşağı inerken çıkardığı sarsıntıyı dinliyorum. Bir bakış atıyorum

Pencere, yarı yarıya yüzünün solgun ayının içeri baktığını görmeyi bekliyorum, silahını kafama doğrultmadan önce *aldatıcı* gülümsemenin parıltısını. Kalbim iki kez çarpıyor ve sinir sistemimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler alıyorum. Travma sonrası stresin şakası yoktur; geri dönüşler, kâbuslar ve bunun gibi anksiyete atakları yıllarca süren istismarın ürünüdür. Bedenimin gevşemesi için birkaç günlük özgürlükten fazlası gerekecek.

Özgürlük.

Henüz o noktaya gelmedim, yaklaşamadım bile. Şu anda, garsonun suyumı doldururken yanlışlıkla parmaklarını benimkilere sürmesinden ya da işte geçirdiğin kötü bir günün ardından eve geldiğin herhangi bir zamandan daha fazla tehlikeyeyim. Ayrılmak şiddeti durdurmaz ve özgürlüğü garanti etmez. *Neden gitmiyor?* sorusu ülkenin dört bir yanındaki oturma odalarında ve mahkeme salonlarında soruluyor, oysa daha iyi bir soru şu olurdu: *Neden gitmesine izin vermiyor?*

Biraz zamanımı aldı ama sonunda cevabı buldum. Gitmeme izin vermektense beni öldürmeyi yeğlersin.

JEFFREY

Uzun ve dümdüz bir yol üzerinde, 1600 Country Club Lane sık bir ağaç ve çalı kümesinin arkasına sıkışmış durumda. Çoktan yanından geçene kadar onu görmüyorum ve sonra frene basıp yolun ortasında duruyorum, çünkü ne olacaksa olsun. Bu caddede benden başka kimse yok ve şansım varsa lastiklerimin gıcirtısı burada olduğumu, içeri girdiğimi anlamalarını sağlar.

Arabayı geri vitese takıyorum, garaj yoluna özensiz bir kavis çizerek giriyorum, bakışlarım üst kattaki pencereye takılıyor. İkisini parlak camın arkasındaki yatakta, çıplak, nefes nefese göğüslerine bastırılmış çarşaflarla hayal ediyorum. *Ben buradayım, sürtükler*. Ne olur ne olmaz diye kornaya basıyorum.

Ev yenilenmiş bir bungalow, geniş ve sarmaşıklarla kaplı, Sabine'in bayılacağı türden bir yer. Pine Bluff Country Club'ın solmuş yeşilliklerine değil, Toskana'nın inişli çıkışlı tepelerine ait görkemli bir şey. Kolay bir satış, Trevor daha kapıdan içeri girmeden Sabine'in aşık olacağı bir ev.

Arabadan çıkıyorum ve kapımı sokakta keskin bir alkışla çarpıyorum. Evin içinde küçük bir köpek havlıyor, tiz ve çılgınca. Güzel, en azından birileri burada olduğumu biliyor.

Yürüme yolunda tepiniyorum ve ön kapıya yumrukla vuruyorum. "Sabine! İçeride olduğunu biliyorum, o yüzden aç kapıyı. Aç şu lanet kapıyı hemen!"

Öfke beni bir fırın gibi dolduruyor, bedenimi ince bir ter tabakasıyla yıkıyor. Bu aptal, gösterişli evin içinde bir yerlerde, karımın vücudu sevgilisinin vücuduna sarılmış durumda ve eğer onlardan biri bu kapıyı *hemen şimdi* açmazsa, çıplak ellerimle kıracağım. Ellerimi yüzüme kapatıp cama doğru eğilerek hareket arıyorum ama tek gördüğüm boş bir fuaye. Yumruğumu geri çekip biraz daha vuruyorum. Her iki yanımda, iki gaz yakıtlı sundurma lambası solan ışıktaki titriyor.

Merdivenlerin başında iki ayak belirir; mavi önlüklerinin altından çıkan erkek ayakları. Adamın arkasından, kendini kaybetmiş beyaz bir köpek geliyor. Çılgınca her havlayışında dört patisini de yerden kaldırıyor, pofuduk bir zıpzıp merdivenden aşağı zıplıyor.

Ama bu Trevor, tamam. Üstsüz bir Trevor. Onu vesikalık fotoğrafından tanıyorum; saçları , güçlü omuzları bir film yıldızının karın kaslarına dönüşüyor, üzerinde zerre kadar yağ ya da aşk tutamağı yok. Normalde böyle bir şeyi fark etmezdim ama Sabine fark ederdi. Fark ederdi ve sonra parmak uçlarıyla ve belki de diliyle tüm o yontulmuş kasların izini sürmek isterdi.

"Sensin," diyor, kapının camlı penceresinden beni inceleyerek. Onca yıllık hastane eğitimi, nöbet ve gece yarısı doğumları şimdi bir Xanax gibi işe yarıyor ve sevgilisinin kocasının kapısını çalma ihtimalinden neredeyse sıkılmış görünmesine neden oluyor.

Tahtaya çatlatacak kadar sert vurdum. "Sabine nerede? O küçük sürtüğe saklanmayı bırakıp buraya gelmesini söyle!"

Camın diğer tarafında köpek dönüyor. Trevor onu kucağına alıyor ve bir futbol topu gibi göğsüne bastırıyor. Ağzı hareket ediyor ama havlama sesinden ve başparmağımla tekrar tekrar vurduğum kapı zilinden sözlerini duyamıyorum.

Kapıyı serin bir hava ve paralı bir erkek edasıyla açtı. "Üzgünüm Jeffrey, ama Sabine burada değil."

Jeffrey. Bu orospu çocuğunun varlığından yarım saatten az bir süredir haberim var ve şimdi bana ilk adımla hitap ediyor. Sabine ona resmimi gösterdi mi? Zavallı, bilgisiz Jeffrey'ye gülüp beni aptal yerine koymanın en iyi yolundan mı bahsettiler?

Onu iterek yolumdan çekiyorum, doğru yürüyorum ve bağırarak yukarı çıkıyorum. "Sabine! Artık dışarı çıkabilirsin. E-postaları gördüm. *Biliyorum*."

"Jeffrey." Bir el omzuma kondu. "Sakin ol. O burada değil." Kolumu havada sallayarak onu omuz . "Bana yine dokunuyorsun, *Trevor*, ben de yumruğumu diğer taraftan çıkacak kadar sert bir şekilde boğazına sokacağım. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Köpek bir on kademe daha havlıyor, öyle ki ağzından köpükler gelmeye başlıyor. Jeffrey sakinleştirici bir elini bana doğru tutuyor, sonra parmaklarını köpeğin burnuna bir ağızlık gibi sarıyor. Sonunda, neyse ki, canavar havlamayı kesti.

"Nerede o?" Ona değil, onun ötesindeki fuayeye bakıyorum. Bir ailenin . Çocukların ayakkabıları, bir futbol topu, unutulmuş ceketler ve kitap çantaları. Sabine'in onlarla tanışıp tanışmadığını, mutlu yuvalarını paramparça ettiği için ondan nefret edip etmediklerini merak ediyorum.

Trevor kapıyı kapatır. "Sana zaten söyledim. O burada değil."

"Sana neden inanayım ki?"

"Yapmamalısın. Ama sana Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylüyorum, o yukarıda değil. Bakmana izin verirdim ama çocuklarım yukarıda." Yüzünü buruşturdu. ", bunu onlara açıklamak zorunda kalacağım, değil mi? Sadece altı ve dört yaşındalar.

Asla anlamayacaklar."

Eğer bu benim onun için üzülmemi sağlamaya yönelik bir girişimse, bu onu hiçbir yere götürmez.

Çocukları ya da ailesindeki çatlaklar umurumda değil. Ben sadece kendi ailemi önemsiyorum.

"Karımı becerdin."

Normal bir insan bunu inkâr eder, özellikle de boğazına yumruk yemekle tehdit edilen biri, ama Trevor öyle değil. Omuzları çöküyor, iç çekiyor ve vücut dili her şeyi koyuyor. *Evet, evet. Evet, şimdi sen söyleyince, karını becerdim.* Özür diler gibi bakacak cesareti bile var.

"Bak, eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu öğrenmeni istemedik. Sabine bu hafta sonu yüzüne söyleyecekti. Ona sor, sana her şeyi planladığımızı söyleyecektir. Sana doğru şekilde anlatacaktı."

"Doğru yol. Hangi lanet olası yol doğru olabilir ki?"

Şimdi köpek sakınleştğine göre, o şeyi yere yerleştirir. "Sana aşık olduğumuzu söyleyerek. Birlikte olmak istediğimizi. Bunu duymanın acı verdiğini biliyorum ve inan bana, biz de bununla mücadele ettik, ama-"

Başımı arkaya atıp boğazımı yakacak kadar sert bir şekilde bağıryorum, "O evli, seni pislik!" Kelimeler evin içinde yankılanıyor, sonra kulaklarımda çınlayacak kadar mutlak bir sessizliğe gömülüyor.

"Bunu anlıyorum Jeffrey ve üzgünüm. Gerçekten. Ne kadar üzgün olduğumu hayal bile edemezsin. Ama yemin ederim, Sabine ve ben iki aileyi parçalamaya niyetlenmedik. Bir anda oldu ve bu sadece bir kaçamak değil. Bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek, en hakiki şey. Sabine benim ruh eşim. Onu *seviyorum*. Ona *tapıyorum*. O başıma gelen en güzel şey."

Konuşması başka bir adam üzerinde işe yarayabilirdi. Sözleri kırılğan, kırık bir kalbe merhem olabilirdi. Sabine sevilecek, bakılacak, el üstünde tutulacak. Onu açgözlülük ya da kin yüzünden değil, başka seçeneği olmadığı için, aralarındaki bağ görmezden gelinemeyecek kadar büyük olduğu için çalıyor. Ruh eşlerinin önünde sadece bir pislik durur.

Ama benim çok acımasız bir adam olduğumu zaten biliyoruz.

"Peki o zaman *Trevor*, sana söylemek zorundayım ki, bu kadar değer verdiğin bu kadın? Ruh eşin mi?" Kürklü çanta ayakkabımı kokluyor, ben de ayağımla onu itiyorum. "O kayıp."

Trevor sanki o mükemmel karın kaslarına yumruk atmışım gibi bir yüz ifadesi takındı. "Sabine kayıp da ne demek? *Kayıp* mı, kayıp mı?"

Başımı salladım. "Dün gece bir gösterisi vardı-

" "Corey Porter ve ailesiyle, biliyorum."

Doktor duruyor, devam etmemi bekliyor ama ben hâlâ karımın işi hakkında benden, hatta Ingrid'den bile daha fazla şey gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. Her ne kadar onu öylece bırakmak istesem de, ne bildiğini bilmem gerekiyor. Ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. "Eve hiç gelmedi."

"O asla..." Gerisini yutuyor ama yüz ifadesi kelimeleri haykırıyor.

"Eve geldi. Sabine eve hiç gelmedi. o geldi, ne de arabası."

"Tamam, . Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim. Yani, Corey'nin evdeki tetiği çekeceğinden oldukça emindi. Belki de çekmiştir. Belki sonra kutlamak için dışarı çıktılar."

"Olabilir. Ama şimdi ertesi gün."

"Onu aradın mı?"

İç çekiyorum. Gözlerimi deviriyorum.

"Tabii ki onu aradın. Ama, ama..." Trevor titreyen elini saçlarında gezdirir.

"Peki ya Ingrid, onu aradın mı? Polisi aradın mı?"

"İkisine de evet. Dedektif oraya vardığında Ingrid evimdeydi. Sıra dışı şey görüp görmediğine bakmak için gösteri evini kontrol edecekti. Bu saatler önceydi."

Trevor'ın gözleri korkuyla, dehşetle büyür. "Aman Tanrım. Aman *Tanrım*." Tökezleyerek mutfığa girdi, ben de arkasından. Köpeğin gıcırdayan oyuncaklarından birine basıyorum ve canavar koşarak geliyor.

Trevor mutfak tezgahına yaslanmış, başparmağıyla telsiz telefonun numaralarını tuşluyor. Telefonu kulağına dayayıp, "Hadi, hadi, hadi" diye mırıldanıyor. Sonra omuzları çöküyor ve küfrediyor. "Bebeğim, benim. Jeffrey burada ve dün gece eve gelmediğini söyledi. Her neredeyse lütfen beni ara, tamam mı? Bunu aldığın anda. İyi olduğunu bilmem gerek. Çok korkuyorum. Seni seviyorum. Ara beni."

Telefonu kapatıyor ve neredeyse o piç için üzüleceğim.

Çıplak ayaklarıyla parke zemine vurarak volta atmaya başlar. "Şimdi ne olacak?" Mutfak lambasının altında yüzü yeşil ve parlak, klimaya rağmen terliyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Biz kelimesini kullanmasından duyduğum tiksintiyle mücadele ederek başımı sallıyorum. "Sen ve ben burada aynı takımda değiliz. Sabine'i paylaşıyoruz. O *benim* karım. O senin için bir hiç."

Durur, uzun, yavaş bir nefes alır. "Karınızla en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün sabah. Günün ilerleyen saatlerinde bir gösterisi olduğunu ama saat dokuzda evde olacağını mesaj attı. Karımla en son ne zaman konuştunuz?"

"Gösteriye gerçekten gittiğini doğrulayan oldu mu? Corey ve karısıyla evde buluştu mu?"

Omuz silkiyorum. "Dediğim gibi, dedektiften bir şey duymadım, o yüzden öyle tahmin ediyorum. Ne zaman-"

"Corey'i arayıp soran oldu mu?"

"Gösterinin kiminle yapıldığını bilen ilk kişi sizsiniz. Dedektife en fazla Sabine'in patronunun adını söyleyebildim."

Dönüyor ve odadan hızla çıkıyor, ayak sesleri merdivenlere çarpıyor. O yokken etrafa bir göz atıyorum, evi Sabine gibi görmeye çalışıyorum, müstakbel sevgilisine gösterirken *yaptığı* gibi. Onu boş evin içinde gezdirdiğini, tüm özelliklerini gösterdiğini hayal ediyorum. Fransız kapıları ve geniş pencereleri olan açık, geniş odalar. Yeni paslanmaz aletlerle donatılmış geniş bir mutfak. Özel kalıplar ve baştan sona parke zeminler. İlk öpüşmeleri kemerli kapının altında mıydı? Onu bu granit tezgahlara doğru itti mi? Hayaller gözümde asit gibi yanıyor ve onları ovarak uzaklaştırıyorum.

Zemin başımın üstünde gıcırıyor.

Buzdolabını açtım ve içindekileri inceledim. Kesinlikle bir doktorun buzdolabı. Süt, meyve, yoğurt, bir manav reyonunu dolduracak kadar sebze. Organik ananas kabının arkasında en arkaya itilmiş yalnız bir IPA dışında uzaktan sağlıksız hiçbir şey yok. Tanrıya şükür Trevor bir tişört ve cep telefonu ile döndüğünde onu çıkarıyordum.

"Corey telefonuna cevap vermiyor," diyor bana, "Lisa da öyle."

Buzdolabını kapattım ve biray başımın yanında havada salladım.

"Açacağını nerede saklıyorsun?"

Trevor beni görmezden geliyor, elindeki telefona bakıyor.

İlk denediğim çekmece kalemler ve post-it'lerle doluydu, bu yüzden onu kapatıp devam ediyorum, adada ilerliyorum, bir şişe açacağı aramak için çekmeceleri açıp kapatıyorum. Üçüncü denemede bir tane buluyorum, kapağını açtığımda neşeli bir ses çıkaran golf temalı bir plastik parçası. Yaşasın derken çekmeceye geri atıyorum.

"Soruma hiç cevap vermedin," diyorum. "Sabine ile en son ne zaman konuştun?"

Başını kaldırıyor ve gözleri sıvı dolu. "Dün öğleden sonra hastaneye geldi. Çok uzun kalmadı, sadece on beş dakika kadar. Saat bir buçuk gibi ayrıldı."

Adanın öbür ucundan ona bakıyorum. Dün öğleden sonra saat bir buçukta Little Rock'taydım, evliliğimin ortasından çatlayan kanyon için endişeleniyor ve karımı geri kazanmak için atabileceğim adımları planlıyordum, onun büyük olasılıkla bir hastane malzeme dolabında sevgilisi tarafından becerildiğinden habersizdim.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" diyor. "Sabine *kayıp*." "Sabine'in kaybolduğu gerçeğini unutmakta zorlanıyorum.

Benimle bir öğle yemeğini asla araya sıkıştıramazken, seninle on beş dakikalığına hastaneye gitmek için gününü harcıyor. Akşam yemeğine neredeyse hiç gelmiyor!"

Trevor tezgâhtaki bir tabureye çöküyor, bir boyama kitabını ve renkli keçeli kalemlerle dolu bir Solo bardağı kenara itiyor. "Peki ya arabası? Onu gören oldu mu?"

"kadarıyla hayır. Gerçi Ingrid dedektife verdi, o yüzden gözünün üzerinde olduğunu varsayıyorum." Şişeden uzun bir yudum alıp yüzümü buruşturuyorum. Şu züppe IPA'lardan biri, acı ve agresif bir şekilde hoppy. Etiketini kontrol ediyorum ve organik olduğunu görüyorum. "Normal biranız var mı?"

Trevor bardaktan mavi bir kalem çıkarır. "Adı ne?" "Kimin adı?"

"Dedektif. Adı neydi?"

"Durand diye bir şey. Mike ya da Mark ya da onun gibi bir şey."

Trevor 911'i arayıp dedektife bağlanmayı talep ederken IPA'nın geri kalanını kanalizasyona boşaltıyorum. Doktor sesini kullanıyor, kibar ama aşırı derecede kendini beğenmiş, her kelimeyi dikkat çeken bir tonda söylüyor. Kendini tanıtıyor - Dr. Trevor McAdams, Jefferson Regional'da Kadın Doğum Şefi, Sabine ile romantik bir ilişkisi var.

Sonra da Corey'nin adını ve numarasını sıralıyor. Sabine'in hastaneden ayrıldığı ana kadar olan programı, saat bir buçuk civarı. Cep telefonunun yanı sıra, varlığından haberdar olmadığım bir telefon numarası daha. Tüm konuşma beş dakikadan fazla sürmedi. O kişiye teşekkür ediyor ve telefonu kapatıyor.

Şişeyi bir alkışla tezgâha çarptım ve masanın yanındaki yatağında uykulu bir top haline kıvrılmış olan köpek irkilerek başını kaldırdı. "Beş ay mı?"

Trevor kaşlarını çatıyor.

"Az önce dedektife Sabine ile beş aydır romantik bir ilişki yaşadığınızı söylediniz." Bunlar onun sözleriydi, "romantik ilişki." Bira boğazımda aside dönüştü.

"Dediğim gibi, bu şekilde öğrenmeni istemezdim ama bir dakikalığına suçluluk duygusunu bir kenara bırakabilir ? En azından Sabine bulunana kadar."

Graniti iki elimle kavıyorum. "Beş ay önce, Sabine ona her dokunduğumda sinirlenmeye başladı. Onu öptüğümde başını çevirmeye ve yatakta ona her uzandığımda baş ağrısından şikayet etmeye başladı. Sorun bende sanıyordum ama *sendin*, değil mi?"

Trevor iç çeker ve tezgahıdan bir elini kaldırır. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum Jeffrey."

"Az dedektife verdiğiniz telefon numarası. Dur tahmin edeyim. Sabine seninle görüşmeye başladığında anladı, değil mi?"

Cevap vermiyor ama yüz ifadesi bana evet dediğini söylüyor. Sabine'in gizli bir telefonu var. Benim haberim olmadan Trevor'la konuşabilmek için ayrı bir cihaz almış. Bir Trevor hattı.

Boyama kitabını açıyor, parlak mor kalemle gülümseyen bir Dumbo'nun üzerini karalıyor. "Corey, Old Warren Road'daki şu kapalı sitelerde yaşıyor. Bir şeyler biliyor olmalı. Ne olduğunu bilmem gerek." Kâğıdı yırtıyor ve tezgâhın karşısında bana doğru tutarak bekliyor. "Lütfen Jeffrey. Çocuklarım üst katta. Onları bırakamam. Karım..." Başını sallıyor. "Beni zaten temizleyiciye götürüyor. Onları da almasına izin veremem. *Lütfen*."

İçimi çektim, kızgınlık ve daha keskin bir şeyle dolu sert bir nefes, açlık gibi içimi kemiren bir şey - ama intikam için. Eve döndüğümde bu adamın karısının numarasını bulacağım ve gönüllü olarak tanıklık edeceğim.

"Sabine'in eşyalarını evin her yerinde bıraktığının farkındasın, değil mi? Eğer gerçekten onunla yaşasaydın, onunla düzenli olarak vakit geçirseydin, onun talepkar, unutkan ve bencil olduğunu bilirdin. Kapı açıkken işediğini, kanepeyi işgal ettiğini ve asla kendi bulaşıklarını temizlemeye zahmet etmediğini. Onu ruh eşiniz olduğu için istemezsiniz. Onu sadece senin olmadığı için istiyorsun."

Kâğıdı sallıyor. "Lütfen Corey'le konuş. Bunu benim için yapma. Sabine için yap. Bizim için-" Tam zamanında kendini durduruyor ama artık çok geç. Çoktan anlamıştım. Söylemek istemediği kelimeleri duydum.

"Seni orospu çocuğu." Duraklıyorum, farkına vardığım şey beni içten içe yakıyor; midemde kaynayan ve uzuvlarım yanıyormuş gibi hissedene kadar dışarıya yayılan sıcak, için için yanan kömürler. İyi bir kıvılcımla patlayacağım. "Hamile, değil mi?"

sallamıyor ama loş ışıktaki gözleri cam gibi.

Nihayet, bunca yıl diledikten, istedikten ve sonunda tamamen vazgeçtikten sonra, Sabine hamiledir. *Trevor'ın* çocuğuna.

Bakışları kâğıda kayıyor. "Lütfen," diyor ve sesi kelimenin üzerinde kırılıyor.

Kağıdı alıyorum ama sonra adanın etrafında dolanıp yüzüne yumruk atıyorum.

BETH

O gece, uykumda bana geldin, şimşek gibi uzuvlarınla ve bağırarak ettiğin küfürlerle evi darmadağın ettin. Kapıları açıp çarpıyor, yastıkları ve yatak örtülerini çırpıyor, kanepeleri ve masaları deviriyor, duvardaki resimleri söküyorsun. Bir şey arıyorsun, benim için.

Uyanıklığın kıyısında sallanıyorum.

Hızlandığını, yaklaştığını görüyorum ve midem dikenli bir düğüme dönüşüyor. Koca göğsünü şişirip çığlık atıyorsun ve parmaklarımı geçirmeye bayıldığım o saç tutamı terli alnına düşüyor. Yumruğunun tersiyle itiyorsun ve işte o zaman silahı görüyorum.

! Kollarımın derisini çimdikliyorum, yanaklarımı tokatlıyorum. Ama çarşaflara dolanmış bacaklarım kurşun gibi. Hareket etmiyorlar.

Birdenbire buradasın, Morgan House'un koridorunda tepiniyorsun. Ayak seslerin zemini, duvarları ve kalbimin etrafını titretiyor. Gürültü kapımın önünde duruyor ve ben korkudan, saf dehşetten donup kalıyorum.

Kapı tokmağım tıkırdıyor, sonra hareketsiz kalıyor.

Nefesimi tuttum, silahın patlamasını bekledim.

Kapı patlıyor, tahta kıymıkları milyonlarca ölümcül sivri uç gibi üzerime yağıyor. Koridordaki aplikler sizi arkadan aydınlatıyor, derinizin altında kan gibi parlıyor.

Çığlık atıyorum.

Sırıtıyorsun ve silahı doğrultuyorsun.

* * *

Yatağımda doğruluyorum, çığlık kulaklarımda çınlıyor. Bir elimi ağzıma kapatıp karanlık odaya bakarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Morgan House'daki odam, yatağım. Güvendeyim. Sen burada değilsin. Bu sadece bir rüyaydı.

Ve yine de... Gerçek ? Boğazımın arkası, çığlığın gerçek olabileceğini söyleyecek şekilde yanıyor, ama bu ağrı hıçkırmaktan da kaynaklanıyor olabilir. Yanaklarım kaygan, şakaklarımdaki saçlar ter ya da gözyaşıyla nemlenmiş.

Çarşafı yüzümü siliyorum ve birkaç derin nefes alıp çarpan kalbimin yavaşlamasını diliyorum. Cep telefonumdan saati kontrol ediyorum: Sabah 4:00.

Üstümde bir yerde, bir erkek bedeni döşeme tahtalarını takırdacak kadar yüksek sesle horluyor ve bunun ev arkadaşlarım hakkında ne söylediğini merak ediyorum. Ya sağırılar ya da ölü gibi uyuyorlar. Ya da belki de bir yabancının çılgınlığının uykularını bölmesine karşı bağışıklıkları var. Bayan Sally işi sıkı tutuyor ama burası evlerin pencerelerinde parmaklıkların olduğu şüpheli bir mahallede bir vaha gibi. Kabusum gerçeğe dönüşürse bu benim için iyiye işaret değil. Beni burada bulursan ne yapacaklar? Çılgınlıklar arasında uyurlar mı? Yatak odalarının kilitli kapılarının arkasına mı saklanırlar?

Birden oda çok sıcak oluyor, dört duvar etrafımda daralıyor. Bükülmüş çarşafı tekmeliyorum ve yerde bir yığın halinde duran şortuma uzanıyorum. Bir bardak suya ihtiyacım var, ya da belki bir fincan çaya, eğer birinden bir poşet çay aşırıabilirsem. En önemlisi, bu odadan çıkmam gerekiyor. Para kemerimi belime takıyorum, komodinden anahtarlarımı ve telefonumu alıyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyerek koridora çıkıyorum.

Koridor karanlık, sadece pencerenin dışında bir yerde bir sokak lambası tarafından aydınlatılıyor. Altın ışıltısına doğru nefes nefese ve parmak uçlarımda ilerliyorum, çıplak ayaklarımın pedleri polyester yolluk üzerinde sessiz. Merdivenler daha zorlu, ortası sarkık ve gıcırtılı. Onun yerine yan tarafa sarılıyorum, parmak uçları duvarları sıyırıp mutfığa kadar takip ediyor.

Sobanın üzerindeki tek bir ampul, aşınmış muşamba zemine zayıf bir ışık veriyor, ama bunun dışında oda kara bir delik. Cep telefonumu açıyorum, ekranın ışığını kullanarak uzak duvardaki dolaplara doğru ilerliyorum.

İlki yemek takımları, düzgün tabak, kase ve plastik bardak yığınları. Kapattım ve sıraya geçtim. Temizlik malzemeleri, tencere ve tavalar, ama tek bir yiyecek kırıntısı yok, tozlu çay poşetleri kutusu yok.

"Sen yeni kız olmalısın," diyor arkamdan bir kadın sesi.

Göğsümde bir el bombası patlıyor ve dönüp karanlıkta yüzünü arıyorum.

Gölgeler değişiyor ve tavandaki lamba vızıldayarak yanıyor, ani ışık beni kör ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımdan mutfak masasının üzerinde bağdaş kurmuş oturan kadına bakıyorum. Karamel teni, iri kahverengi gözleri ve ellili yıllardan kalma bir film yıldızının minyon ama kıvrımlı vücudu.

Çıplak bir merakla beni izliyor. "Ne ? Belki bulmanıza yardım edebilirim."

Aksanı kadar güzel, Güney Amerika aksanıyla yavaşlatılmış bir Güneyli şivesi var. Boynundan narin zincirlerle iki gümüş disk sarkıyor, her birine bu mesafeden tam olarak seçemediğim bir şey kazınmış. Tahminimce isimler.

Burada kimseyi bulmayı beklemiyordum, hele de göbeğimden sarkan para kemeri üçüncü bir göğüs kadar belli belirsizken. Çok dar tişörtümü üzerime geçirip kollarımı belimde kavuşturdum. "Ödümü kopardın."

"Üst kattaki sen miydin?" Duraksıyor. "Az önce birinin çılgılık attığını duydum. Sen miydin o?"

Kahretsin. Yani o kısım rüya değildi.

Üst katta uyuyan bedenleri düşününce yüzüm kızarıyor. "Özür dilerim. Uyandırdım mı?" Başka kaç kişiyi uykusundan uyandırdım?

"Hayır. Benim odam Ned'inkinin hemen yanında." Tavanı işaret ediyor, başımızın üstündeki tahtalar uzaktaki bir tren gibi gümbürdüyor. Ned, sanırım. "Her neyse, bana buraya ne aramaya geldiğini söyle, ben de sana onu nerede bulabileceğini söyleyeyim. Yine de seni uyarayım, Bayan Sally iyi malları kilerde kilitli tutuyor."

"Oh." Bayan Sally'nin uyarıları kulağımda çınlıyor - onur kuralları ve her yerdeki gizli kameralar. Ama bir çay poşetinin çalmak sayılmayacağı kesin, özellikle de yarın ilk iş onu değiştirirsem. "Aslında bir çay poşeti ödünç almayı umuyordum."

"Bu yeterince kolay." Masadan atlıyor ve çıplak ayaklarıyla odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Şortu bir amigo kızın giyeceği türden, daracık ve Daisy Duke kısalığında. "Bir kutu Lipton'um var, umarım sorun olmaz."

Bir keresinde Lipton olduğu için bir bardak sıcak çayı kafama fırlatmıştın. Bir fincan sıcak sidik isteseydin, biraz isteyeceğini söylemiştin.

Gülümsüyorum. "Lipton mükemmel, teşekkür ederim."

Mikrodalga fırının yanındaki çekmecedен sarı bir kutu çıkarıyor, elektrikli su ısıtıcısını çalıştırıyor, poşetleri dolapta bulduğu iki bardağa atıyor.

"Peki, burada ne yapıyordun?" Masayı işaret ederek söylüyorum. "Neden karanlıkta burada oturuyordun?"

"Meditasyon yapıyordum."

"Ciddi misin?" Hiç de beklediğim gibi değil. Pek öyle bir tipe benzemiyor -o kadar kıpır kıpır, o kadar ayakları yere basan biri olmak için *fazla va-va-voom*. "Gecenin bir yarısı mı?"

"Neden olmasın? Meditasyon stresi azaltır, konsantrasyonu artırır, zihninizi temizler ve sinirlerinizi yatıştırır." Gözlerini kapatıyor, ellerini havaya kaldırıyor, avuç içleri gökyüzüne bakıyor, klasik bir meditasyon pozu veriyor. Beyaz atletinin yakasından dışarı taşan ve bir kolunun derisini saran dövmeyle fark ediyorum. Diğer kolu ise bilezik, deri ve parlak, renkli boncuklarla kaplı. "Ommmmmm." Gözleri açılıyor, bakışları benimkileri buluyor. "Sana bir ara öğretim. Dürüst olmak gerekirse, aramızdan birinin daha burada olmasından memnunum.

Yani başka bir kadın. Bayan Sally'yi saymazsanız, sadece biz . Henüz fark ettiniz mi bilmiyorum ama burası testosteron kaynıyor."

Konuları hızlıca değiştirmesi uykusuz beynim için baş döndürücü ve masadaki bir sandalyeye çöküyorum. Monoloğunun hangi kısmına tutunacağımı düşünüyorum - meditasyon, arkadaşlık teklifi, buradaki cinsiyet dengesizliği - ama o çoktan yoluna devam etti.

"Anladığımı kadarıyla şehirde yenisiniz," diyor.

"Aslında buraya yeni geldim. Ne zamandır burada yaşıyorsun?" "Atlanta'da mı yoksa Morgan House'da mı?"

Omuz silkiyorum. "İkisi de, sanırım."

"Ben bir Grady bebeğiyim, doğma büyüme." Kaşlarımı çatarak kalçasını tezgâha yasladı. "Ah, pardon. Grady şehir merkezindeki hastanedir, ateşli silah hastalarını ve bebek doğurduğunu bilmeyecek kadar kafayı bulmuş anneleri oraya götürürler. O ısıtılmış baloncuklardan birinde altı hafta geçirdim, uyuşturucu ve Tanrı bilir başka neleri terleyerek vücudumdan attım. Temizlendiğimde annem çoktan gitmişti. Beni koruyucu aileye verdiler."

Hikayesinde birkaç boşluk var. Birincisi aksanı. Üvey ailesi Latin olsa bile, evde İspanyolca konuşarak büyümüş olsa bile, aksanı gerçekten bu kadar güçlü olabilir mi? Ve bu şehirde doğup büyüyen biri neden buraya, geçici olarak gelenlere hizmet veren bir pansiyona gelsin ki? Yine de sormayı düşünmüyorum. Bana kendi hayatı hakkında ne kadar az şey anlattırsa, benim de ona kendi hayatım hakkında kadar az şey anlatmamı bekler.

"dilerim," diyorum onun yerine. "Koruyucu aile sistemi zor."

Omuz silkiyor, ne yapabilirim hareketi yapıyor. "En kötüsü de kimse tarafından istenmemek. Bu gerçekten kafanı karıştırıyor, biliyor musun? Eğer izin verirseniz kendinizi değersiz hissetmenize neden olabilir." Buzdolabının yanındaki dolaptan ayı şeklinde bir şişe ve yüzünün yanında sallıyor.

"Tatlım?"

Genelde çayımı tatlı içmesem de başımı sallıyorum. Karnım açlıktan zil çalıyor ve bal yardımcı olacaktır.

Her bardağa cömertçe bir damla koyuyor ve çekmecedan iki kaşık alıyor.
"Ben Martina, bu arada."

Bir ilk isim, başka bir şey yok. Onu takip ediyorum. "Ben Beth."

"oldum, Beth." Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Morgan House'da olmak nasıl bir duygu?"

"Bunu bilecek kadar uzun süredir burada değilim ve Bayan Sally dışında tanıştığım tek kişi sizsiniz." Sesimi fısıltıya kadar alçaltıyorum. "O beni biraz korkutuyor."

Martina döner, elini havada gezdirir, bilezikleri şingirdar. "Bayan Sally için endişelenme. Sen iyi olduğun sürece, o da . Burada kalan insanların çoğu için de aynı şey geçerli. Üç dakikalık bir duştan fazlasına ihtiyaç duyabilirler ama çoğunlukla kendi hallerindedirler ve Bayan Sally'nin onları akşam yemeğinde yiyeceğini bildikleri için kışını ellemeler ya da eşyalarını çalmaya çalışmazlar. Başınızı eğin ve kimseyi kızdırmayın, o zaman iyi olur. Ne kadar kalacaksınız?"

"Bilmiyorum. Bu ne kadar çabuk iş bulabileceğime bağlı."

Çaydanlık tıkırdıyor, su fokur fokur kaynıyor ve kadın fincanlara dolduruyor. "Çalıştığım yer her zaman yeni bir yardımcı arıyor. Süslü bir şey değil, sadece yerleri paspaslıyor ve lavaboları ovuyorum ama yine de. İş düzenli ve buranın kirasını karşılayacak kadar para kazandırıyor."

Sesin kafamın içinde sanki karşımdaki masada oturuyormuşsun gibi net bir şekilde yankılanıyor. *Bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur. Biri size bir şey teklif ettiğinde, karşılığında ne istediklerini düşünseniz iyi edersiniz, çünkü her zaman bir şey isterler.* Çay poşetlerini bir aşağı bir yukarı indirip kaldırırken Martina'nın sırtını inceliyorum ve benden ne istediğini merak ediyorum.

Büyük ihtimalle karnıma bağladığım para.

Bir omzunun üzerinden bakıyor. "Tuvalet temizlemeyi sevmiyorsun, ha?"

Sözlerini bir kenara itip senaryoyu tersine çeviriyorum. Kendime bunun bu kızın benden ne istediği değil, *benim ondan* ne istediğimle ilgili olduğunu söylüyorum. Mesele şu ki, Beth Murphy olmanın, *gerçekten* o olmanın baş ve belki imkânsız olduğunu zaten biliyorum. Georgia ehliyetine ihtiyacım var ve bunun için bana peri kanatları çıkarmak ya da uçan bir tek boynuzlu at bulmak kadar zor görünen belgelere ihtiyacım var. Bir doğum belgesi, bir sosyal güvenlik kartı ve ikametgahı kanıtlayan bir değil iki belge, elektrik faturası ya da kredi kartı faturası gibi bir şey. Bayan Sally birkaç kuruş karşılığında adımla bir kira sözleşmesine yazdırmaya ikna edilebilecek birine benzemiyor; istesem beni sokağa atacağından eminim. Ve

Peki ya diğer belgeler? Faturalar, doğum belgesi ve sosyal güvenlik kartı? Photoshop becerilerim yeterince iyi değil ve devlet tarafından verilen bir belgede sahtecilik yapmanın ağır bir suç olduğuna eminim.

"Tuvalet temizlemekten rahatsız olduğumdan değil," diyorum. "Sadece kimliğimi kaybettim."

Martina bana bir bakış attı. "Kaybettin, ha? Buralarda bu çok olur." Bardakları masaya taşıyor ve birini bana uzatıyor. "Hiçbir şeyin yok mu? Eski, son kullanma tarihi geçmiş bir tane bile mi?"

Özellikle de bunu. Arkansas ehliyetim dört eyalet ötede bir otelin çöp tenekesinin dibinde kömürleşmiş bir parça. Çayı alıp başımı sallıyorum.

Ancak internete göre, bu şehirde üç yüz binden fazla belgesiz işçi var. Asıl soru burada iş olup *olmadığı* değil, nerede iş bulunacağı.

"Bir iş bulmadan da çalışabilirim, değil mi?"

Masanın üzerine çöküyor, bacaklarını ahşap yüzeye doğru sallıyor ve geçirerek eski pozisyonuna dönüyor. "Tabii, inşaatta çalışmak ya da zengin kadınların evlerini temizlemek senin için sorun . Buckhead Bettie'lerinden birini tanıyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama beni başından savdı.

"Boş ver. O sürtüklerden biri için çalışmak istemezsin, buna söz verebilirim. Demek istediğim, düzenli müşterilerden oluşan bir listeye ihtiyacın olacak, büyük evleri olan ve sana el altından nakit ödeme yapmaktan çekinmeyen insanlar."

Midem bulanıyor. "Bu şehirde tanıdığım tek insanlar siz ve Bayan Sally."

"Bayan Sally belki size yardımcı olabilir ama ben olamam. Kuzey banliyölerinden uzak durmaya çalışıyorum." Çayının yüzeyine üflüyor, düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Beline bağladığın çantada ne kadar para var?"

Çantaya bastırduğım elim otomatik, yüzümdeki ifade de öyle, güvensizlik ve meydan okuma karışımı. *Sakın deneme bile.*

Martina güler. "*Hadi* ama, kızım. Sana buradaki insanların senin malını çalmaya çalışmadığını söylemiştim, buna ben de dahilim ama paranı her zaman yanında taşıman fena bir fikir değil. Sormak istediğim şey, paranızın bir kısmını vermek isteyip istemeyeceğiniz. Çünkü eğer isterseniz, kimliğinizi nerede bulabileceğinizi biliyor olabilirim."

Sandalyemde arkama yaslanıp ona şüpheyle bakıyorum. Elim hâlâ para kemerimde, bacaklarım hâlâ saldırmaya hazır. Martina'dan daha iriyim ve

yumruk atılacak en etkili yerleri biliyorum. Diz kapağı, yüz, solar pleksus, boğaz, şakak. O yerde kıvrınmayı bırakana kadar ben üst katta, odamın kapısının arkasında barikat kurmuş olacağım.

Ama bir kimlik birçok sorunu çözecektir.

"Ne kadar?" Temkinli bir şekilde söylüyorum.

"Son duyduğuma göre Jorge üç yüz dolar civarında bir ücret talep ediyormuş. Eğer onu iyi bir ruh halinde bulursanız muhtemelen biraz indirim yapabilirsiniz. İşin zor kısmı onu iyi bir ruh halinde bulmak."

"O iyi mi?"

"En iyisi. Sahte kimliklerin Rolls-Royce'u. Bu yüzden bu kadar pahalı."

Çayımı yudumluyorum ve hesap yapıyorum. Üç yüz dolar çok para, Neredeyse iki haftalık kira ve hızla azalan zulamın yüzde 15'i. Ama Jorge, Martina'nın söylediği kadar iyiye, bu paraya değebilir. Beth yasalsa iş bulmak çok daha hızlı ve kolay olacak.

"Ya sen?"

Martina kupasından başını kaldırıyor, kaşları çatılıyor. "Peki ya ben, ne?"

"Bu Jorge denen kişiyi nerede bulacağımı söylemek için ne kadar istiyorsunuz?"

Martina bir an için bana bakıyor ve sessizliğin sürmesine izin veriyor. Yüz ifadesi zor bir karar vermekte olan birininki gibi ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Bu bilgi benim için ne kadar değerli? Ne kadarı çok fazla? Sözlerin aklımdan *geçiyor - bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur* - ve haklı olduğun için senden daha da nefret ediyorum.

"Jimmy Carter Bulvarı'ndaki Las Tortas Locas," diyor sonunda, bacaklarını açıp ayağa kalkıyor ve elindeki kapıya doğru yürüyor. "Bunu yeni eve taşınma hediyen olarak düşün."

JEFFREY

Ön kapiya vurulması beni ölü uykumdan uyandırdı. Kanepede doğrulup yüzümü ovuşturuyorum ve gözümü kırıştıtararak odaya bakıyorum. Tek ışık, perdelerin tam olarak birleşmediği ve halının bir şeridini beyazlatan ince bir sabah güneşi diliminden geliyor. Saatile bakıyorum, sabah 11:00. İki saattir uyuyormuşum.

Son iki gün berbat geçti. Eve döndüğümde Sabine'in kayıp olduğunu fark etmem, onun birileriyle yattığını öğrenmem, sevgilisiyle sürpriz buluşmam, Trevor'ın yanlışlıkla hamileliği ağzından kaçırması. Şehrin öbür ucundaki Sabine'in müşterisine gittiğimde, ardından patronuyla da aynı şeyi yaptığımda, vücudumdaki her kas, derim öfkeyle titreşiyordu. Corey ve Lisa bana dedektife söylediklerinin aynısını söylediler: Sabine gösteriye hiç gelmemiştir.

Kapiya bir kez daha vuruluyor, ardından zil üç kez hızlıca çalıyor. Kanepeden kalkıp tökezleyerek kapiya yöneldim.

Ingrid de pek uyumamış gibi görünüyor ama onu son gördüğümde beri temizlenmiş. Duştan yeni çıkmış; saçları hâlâ nemli, uçları ıslak öbekler halinde toplanmış, mavi-beyaz korkunç bir şey olan elbisesinin üzerine damlıyor. Antreme doğru hızla ilerliyor ve parfümünün kokusunu alıyorum, iğrenç ve tatlı.

En son buraya geldiğinde giydiğim tişört ve buruşuk eşofmanlarıma bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden giyinmedin? Mesajlarımı almadın mı?"

Başparmağım ve orta parmağımla zonklayan şakaklarıma bastırarak irkiliyorum. Ingrid'in her zamankinden daha yüksek olan sesi, kafamda akşamdan kalma gibi çarpan şeye yardımcı olmuyor. Bir de sesinde sürekli gerginlik var. İyi bir günümde ona fazla katlanamıyorum; şimdi, üst üste iki kötü günün ardından, son nezaket kırıntılarımı da kırıp atıyor.

"Belli ki değil."

"Yukarı çık ve üstünü değiştir. Otuz dakika içinde polis merkezinde olmamız gerekiyor. Dedektifin bir güncellemesi var."

Kalbim yavaş ve ağır bir şekilde. Bir güncelleme herhangi bir şey olabilir. Arabası bir ağaca sarılmış halde bulundu. Cesedi, soya fasulyesi tarlasında çürürken bulundu.

Katili serbest ya da parmaklıklar ardında. "Ne tür bir güncelleme?"

"*Bilmiyorum* Jeffrey. Bana bazı haberleri olduğundan başka bir şey söylemedi." Zaten kırmızı ve çatlak olan dudaklarının bir köşesini çiğniyor. Gözleri tombul pembe yastıklar gibi. "Ya o-"

bitirmeden kendini durduruyor ve ben de dokunmuyorum. Telefonda paylaşmayacağı haberlerle arayan bir dedektif iyi olamaz. Dönüyorum ve hızlı bir duş için yukarı çıkıyorum.

Dokuz buçuk dakika sonra Ingrid'in Acura'sının yolcu koltuğuna sıkışmış, güneşe, polis karakoluna doğru hızla ilerliyorum. Trafik hafif ama ön camın diğer tarafında hava yine kavurucu olmaya hazırlanıyor. Klimayı en yüksek seviyeye getiriyorum ve havalandırma deliklerini yüzüme doğru tutuyorum. Trevor'ın dün gece verdiği haber beni ateşledi ve o zamandan beri yanıyorum.

"Sanırım bebekten haberin vardı."

Ingrid önüne bakıyor, elleri on ve ikide, ama başını sallıyor. "Sabine ve ben-"

"Birbirinize her şeyi anlatın. Biliyorum." Yan camdan dışarı, yanıp sönen vitrinlere bakıyorum ve keşke güneş gözlüğü getirmeyi akıl etseydim diyorum. "İkiniz benden başka ne saklıyordunuz?"

"Bir avukatla konuşuyordu. Bu hafta sonu senden boşanmayı isteyecekti."

Haber beni bir örs gibi çarptı; Sabine'in beni terk etmeyi planladığından değil -Trevor bana zaten söyledi ama bir avukatla görüştüğünü ima etti. Doğrulaması kolay bir şey. Bunun beni nasıl bir nedenim varmış gibi gösterdiğini bilmek için dedektif olmama gerek yok.

. "Bu çok uygun, değil mi?" "Neymiş o?"

"Zamanlama. Sabine başka bir adamın çocuğuna hamileyken ortadan kayboluyor, tam da bir kez -ve sadece bir kez, Tanrı yardımcım olsun- öfkesine yenik düşen kocasından boşanmak üzereyken. Dedektif olsaydım beni de sorguya çağırırdım." Koltuğumda iki büklüm olup Ingrid'e döndüm. "Bu mu yani? Bu yüzden mi eve geldin, beni sorguya çekmek için mi? Seni beni karakola çekmen için mi gönderdi?"

"Eminim dedektif seni kendisi de içeri atabilir." En sevdiğim kazağımı çamaşırhanede mahvettiğini itiraf etmeden hemen önce Sabine'in yaptığı gibi bana suçlu suçlu bakıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, seni almaya geldim çünkü bunu tek başıma yapamam. Steril bir yerde oturup

Dedektif bana kız kardeşimin başına korkunç bir şey geldiğini söylerken karakolda bir odadaydım. Dehşete düştüm. Annemi de getiremezdim. Anlamaz, bile onunla ve kötü haberlerle aynı anda başa çıkamam. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sana orada ihtiyacım var."

"Neden Trevor'ı aramadın?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Onu aradınız. Gelmedi."

"Berbat durumda." Bir ışıktan geçmek için gaza basıyor, sonra en soldaki şeride giriyor. "Ve o haklıydı. Onun orada olması her şeyi daha da kötüleştirecek. En azından seninle ilgilenmek zorunda kalmayacağım."

Bunu nasıl karşılayacağımdan pek emin değilim. Annesi çok bilgisiz, Trevor çok duygusal ve ben de her zamanki pislik halim olurdum. Söylemediği kelimelere odaklanmayı seçiyorum: güçlü, sağlam, mantıklı olduğuma. Dedektif bize ne söylerse söylesin, en azından ben çıldırmayacağım.

Ama o haklı mı? Dedektif bana Sabine'in öldüğünü söylerse ya da yanağımın iç kısmından örnek almak isterse ne yapacağımı düşünüyorum. O zaman tepkim ne olur? Ingrid'e, onun sivri yüz hatlarına ve parlak profiline bakıyorum ve bunu gerçekten de yalnız yapmak istemediğimi düşünüyorum.

"İronik bir durum," diyorum ve tekrar trafiğe dönüyorum. "Ne ironik?"

"Birlikte bir odada olmak istememiz için Sabine'in ortadan kaybolması gerekti."

BETH

Adını eski bir fıstık çiftçisinden alan bir bulvar için beklediğim gibi bir yer değil. Belki manolya kaplı bir cadde ya da yemyeşil tarlaların arasından geçen dolambaçlı bir köy yolu uygun olurdu, Buick Regal'i dört bir yandan tampon tampona trafikle dolduran bu altı şeritli cadde değil. En sağ şeride yapışıyorum, arabamla önümde frene basan adam arasında güvenli bir mesafe bırakıyorum ve vitrinlerde Las Tortas Locas'ı arıyorum.

İleride görüyorum, dev bir margarita bardağı çatıların üzerinde bir mücevher gibi yükseliyor. Dönüş şeridine girip binaya doğru ilerliyorum, yanıp sönen neon ışıkları bir alışveriş merkezi ile arabaya servis yapan bir banka arasına sıkışmış. Otoparka giriyorum ve mariachi müziği Buick'in renkli camlarını tıkırdatıyor.

İçerisi daha da kötü. Tavandaki hoparlörlerden gelen müzik sesi, tıklım tıklım dolu bir salonun gürültüsüne, porselen ve camların sert ıtırtılarına karışıyor. Kimi görmeye geldiğimi bağırdığımda ev sahibesi avucunu kulağına götürmek zorunda kalıyor ve sonra bana restoranın en ucundaki bir masayı işaret ediyor.

"Emin misiniz?" Gözlerimi kısarak odanın karşısındaki adama bakarak bağıriyorum. Buradan, odanın diğer ucundan bile adam ismiyle uyuşmuyor. "Jorge için geldim. *Jorge*."

Dirseğiyle hostes standına yaslanıyor ve gözlerinin yuvarlandığını fark ediyorum. "Bu o. Ve seni ilk seferinde duydum."

Masaların arasından kıvrıla kıvrıla "Jorge "ye ulaşıyorum; süt beyazı, dört yüz kiloluk bir adam, ön kolu büyüklüğünde bir burrito yiyor. Masasının kenarında durup beni fark edecek kadar yemek yemeyi bırakmasını bekliyorum. Bu Jorge denen adam Latin olmayabilir ama churros'a yabancı değil.

Başını kaldırıyor ve gözleri ince yarıklar halinde, bir kısmı genetik, bir kısmı yanaklarını sıkarak kapanıyor. Bana ters ters bakıyor gibi görünüyor ve belki de yaptığı tam olarak budur. Martina onun sürekli kötü bir ruh hali içinde olduğunu söylemişti. Et ve peynirle dolu sert kabuklu bir taco alıyor ve salsa sosuna batırıyor.

"Martina bana senin adını verdi," diyorum sonunda. Peynire bulanmış bir kova kuru fasulyeye benzeyen şeye doğru eğildim. "Kimlik bulmama yardım edebileceğinizi söyledi."

"Ne tür?" Aksanı Asyalıya benziyor.

"Bir ehliyet. Tercihen Georgia için. Ve eğer yapabiliyorsanız belki bir sosyal güvenlik kartı."

Bana bakış atıyor, var mı yok mu anlamıyorum. "Dört yüz dolar." Taco'yu -tümünü- ağzına tıktırıyor.

"İkisi için de mi?"

"Evet," diyor bir lokma etin etrafında.

"Ama Martina bana üç tane söyledi."

Yarıklar neredeyse kayboluyor. Zaten şişmiş yanaklarında şişen yiyeceklerin bir kısmını yutması için ona zaman veriyorum. "Sadece ruhsat için 300 dolar.

İkisi için de 400 dolar."

Kafamın içinde *takas* diyorsun. Sizin için pazarlık bir spor, bir yarışma. Ezik teneke kutuların ve kenarları yırtılmış kutuların fiyatı hakkında tartışmak için bakkal sırasını beklersiniz. *İçinden geldiği gibi söyle*, bana şimdi söylüyorsun. *Fiyatta her zaman bir oynama payı vardır. Her zaman.*

"Üç yüz elli," diyorum.

"Üç yüz yetmiş beş." Jorge'nin ağzından bir kıyma parçası fırlıyor ve bacağımdan sekiyor. Yüzümü buruşturup menzilden çıkana kadar geri çekiliyorum. Bir daha asla Meksika yemeği yemeyeceğim.

Başımı salladım. "Anlaştık."

Jorge bana bir saat içinde buradan birkaç mil ötedeki bir alışveriş merkezinde buluşmamızı söyledi. Fasulyeleri yaklaştırıp kaşığına uzanıyor ve hafızama kazıdığım bir adres söylüyor. İşte bu kadar. Toplantı bitti. Fikrini değiştirmeden önce kapıya giden yolu yarı düz bir şekilde geçiyorum.

Sonraki kırk beş dakika boyunca restoranın otoparkında arabamda oturup radyo dinleyerek zaman öldürüyorum. İnsanlar sürekli gelip gidiyor; inşaat işçileri, iş kıyafetleri giymiş insanlar, çocuklarla dolu bir minibüsten çıkan benimki gibi saçları olan anneler. Hayatımda gördüğüm en tuhaf lokanta kombinasyonu ve Jorge'yi düşünüyorum, o tacoları çiğneyebileceğinden daha hızlı mideye indirişini. Buradaki yemekler gerçekten bir şey olmalı.

Bakışlarım arsanın en ucundaki bir figüre takılıyor. Böyle bir mahallede bir kadının olmaması gereken her şeye sahip: yalnız, yarı-

Bir çobanpüskülü çalısının arkasına saklanmış, etrafından tamamen habersiz. Baş eğik, başparmakları telefonunun üzerinde uçuşuyor ve ta karşıdan bile onun mükemmel bir hedef olduğunu söyleyebilirim. Tasarımcı çantası omzuna asılı, parmağında pırlanta bir taş var. Taş öğleden sonra güneşinde göz kırptırıyor, her iki kulağında da aynı taşlar var.

Yanında bir araba yavaşlıyor ve ensemdeki tüyler teker teker diken diken oluyor.

"Yukarı bakın, bayan. Yukarı bakın, yukarı bakın," diyorum boş arabamın içinde. Beni duymasına imkan yok ama yine de. Bunu yüksek sesle ve otoriter bir şekilde söylüyorum, kendini savunma dersi almış herkesin gerektiği gibi. Boğaza düz yumruk, kasıklara diz tekmesi, burna dirsek. Temel hareketler, her kadının cephaneliğinde bulunması gereken basit teknikler, hem güçlü hem de etkili.

Ama bu kadın kafasını kaldırmıyor, arabaya bakmıyor bile. Görünüşe göre Las Tortas Locas suç faaliyetlerinin yuvası ve kadın da başının üzerine bir tabela asmış, kendini kolay av olarak tanıtıyor olabilir.

"Kahretsin, bayan. *Hadi* ama."

Araba artık tamamen durmuş durumda ve opak camların arkasında taco spesiyali için burada olmayan iki gölgeli figür görüyorum. Bunu içimdeki her şeyle biliyorum - midem bulanıyor, cildim kaşınıyor, bir şeylerin olmak üzere olduğuna dair hücre derinliğinde bir farkındalık.

Kötü bir şey.

Beynim senaryolar arasında gezinirken parmaklarım gidiyor, elimin topuğu kornanın üzerinde geziniyor. Kornaya basmak kötü adamları korkutabilir ve kadının mücevherlerini kurtarabilirdi ama aynı zamanda fark edilmeme de neden olabilirdi. Adımı sorması, plakamı not etmesi, bana bir kahraman ya da daha kötüsü bir tanık olarak bakması anlamına gelebilirdi. Beth Murphy'nin hayatı daha başlamadan biterdi. Bu kadının kurtarılmaya ihtiyacı var, ama kahretsin, benim de var.

Yolcu kapısı açılır ve bir adam dışarı çıkar. Soluk tenli, bol kot pantolonlu, soluk ve yırtık gri sweatshirtli. Hayır, bir adam değil, bir çocuk, uzun ve sırık gibi, parlak yüzlü ve aptalca uzuvları var, muhtemelen on dört yaşından fazla değil. Kapıyı açık bırakıyor ve eğer bu bir kaçış hareketi değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Doğruca ona doğru yürüyor ve ben de arabamın içinden "Bırak şu aptal telefonu!" diye bağıyorum.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, elimi kornaya bastıramıyorum.

Ve ben de oturup elli metre öteden çocuk silahını çıkarıp güpegündüz onu soyarken izliyorum. Cüzdanı, telefonu, elmasları, saati, bilezikleri... Kadın her şeyi çılgınca, titreyen elleriyle teslim ediyor. Adam onu yere yatırıyor, vücut dili ona acele etmesini emrediyor. Kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama itaat ediyor, iki eliyle başının arkasını siper ederek yere yatıyor.

Arkasından arabanın lastikleri gıcırdayıp duman çıkarır ve çocuk ganimetiyle birlikte hâlâ açık olan kapıdan içeri dalar. Tüm olay altmış saniye sürer.

Park yeri tekrar sessizleşir sessizleşmez kadın ayağa fırlar. "Yardım edin! Biri bana yardım etsin. Yardım edin!"

Kendime her şeyin yolunda olduğunu, *onun* iyi olduğunu söylüyorum. Belki korkmuş ve sarsılmış, beyaz kot pantolonu kirli asfaltla temas ettiği yerde lekelenmiş. Ama onun dışında herkes iyi. Benim dışımda herkes, burada, bu otoparkta sıkışıp kaldı.

Kadın benimle tek çıkış arasında duruyor.

Bir grup kız öğrenci birliği üyesi restoranın çift kapısını iterek dışarı çıkar, konuşur ve gülerler. Kadının çığlıklarını duyuyorlar ve betonun üzerinde duruyorlar, mutlu ifadeleri şaşkınlığa dönüşüyor.

"Soyuldum!" diye bağırıyor kadın onlara. "Kafama bir silah doğrulttu ve alyansımı aldı. *Her şeyimi* aldı. Aman Tanrım, orada öylece durmayın. Biri polisi arasın!"

Uzun boylu bir sarışın cep telefonunu çıkarıyor ve ben de kaldırımın caddeye olan yüksekliğine bakarak Buick'in lastiğini patlatmadan üzerinden geçemeyeceği kadar yüksek olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Kadınlar fark eder mi? Plakamı not edip olası bir tanık olarak polislere verirler mi?

Peki ya gitmezsem, o zaman ne olacak? Polis beni burada, arabamın içinde saklanırken bulduğunda ne diyeceğim? Ön paneldeki saate bakıyorum. Jorge'yle buluşmama on dakikadan az var. Arabamı bırakıp kaçsam bile asla zamanında yetişemem.

Kadınların hepsi gevezelik ediyor, el kol hareketleri yapıyor ve birbirlerinin üzerinden konuşuyorlar, yüz ifadeleri kıl payı kurtulmuş olmanın gerginliğiyle gergin ve suçluluk duygusu içimde derin bir yerden yukarı doğru itiliyor. Hayatım boyunca karmaya, evrensel sebep-sonuç ilkesine inandım. İyilik yaparsan, iyilik sana gelir. Kötülük yaparsan. Arkanı kollasan iyi edersin.

Bugün de bir kadının soyulmasına seyirci kaldım. Evren şimdi benim için ne saklıyor?

Kadınlar hışımlla içeri giriyor, ben de arabayı çalıştırıp cesaret edebildiğim kadar hızlı sürüyorum ve Jorge'nin beni yönlendirdiği alışveriş merkezine tam altı dakika geç giriyorum. Jorge'nin dakik bir adam olmaması için dua ediyorum, söz verdiğinden geç gelen müşterilere tahammül edemeyen bir tip. Ama yine de müşteri benim ve karaborsa kimlik işinin tanımı gereği değişken kalması gerektiğini tahmin ediyorum. Genel anlamda altı dakika o kadar da uzun değil.

Arabamdan çıktım ve yarım düzine vitrini taradım. Jorge bana bir adresten başka bir şey vermemişti, peki hangisi? İndirim mağazaları ve *carnicerías*, bir cep telefonu dükkanı, kasap kağıdıyla kaplı parçalanmış bir pencere. Ve sonra en uçta tek bir kelime görüyorum: *fotográfico*. Kapıyı çarpıp aceleyle dükkâna giriyorum.

İçerisi küçücük bir yer; tripod üzerinde bir kamera, bir kasa ve başka pek bir şey olmayan ayakkabı kutusu gibi bir oda. Jorge beni kasanın yanında, Emmanuel olarak tanıttığı, soyadını bilmediğim bir adamın yanında bekliyor. Emmanuel altı dolar nakit istiyor, sonra da bana kirli beyaz bir duvarı işaret ediyor. "Orada dur. Gülümsemek yok."

Emmanuel az konuşan bir adam ama işini yapıyor. Kör edici bir flaş patlıyor ve görüşümdeki lekeler geçene kadar yazıcısından iki adet vesikalık fotoğraf çıkıyor.

Emmanuel onları küçük kareler halinde keserken, Jorge bana bir parça kağıt ve bir kalem uzatıyor. "Adını, doğum tarihini, boyunu, kilonu ve adresini yaz. İstersen sahtelerini de kullanabilirsin."

"Müşterileriniz hiç gerçek olanları kullanıyor mu?"

Defans oyuncusu omuzlarını silkiliyor. "Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Beth'in tam adını kâğıdın üst kısmına yazıyorum, o anda bir göbek adı buluyorum - Louise, yeni okuduğum bir kitaptan bir karakter. Beth'e fazladan iki yıl veriyorum, 20 Şubat 1983'te doğmuş. Benim boyumda, 1.80, ama ben birkaç kilo daha ekliyorum. Görünürde saklanmanın en iyi yolunun, sıkı bir pizza, çörek, hamburger ve patates kızartması diyetiyle kemiklerime biraz daha et koymak olduğuna karar verdim. Adresi Morgan House'un adresi.

Kağıdı Jorge'ye geri veriyorum, o da etli bir avuç içi uzatıyor.

"Üç buçuk, değil mi?"

Homurdanıyor. "Komik."

Parayı şimdi, kimlik kartlarımı almadan önce vermenin akıllıca olup olmadığını düşünüyorum ama burada tam olarak güçlü bir konumda değilim. Tokat atıyorum

Zulamdan çıkardığım üç yüz yetmiş beş doları onun eline tutuşturdu. Jorge saydı, sonra tekrar saydı.

"Numaranız nedir?" diye soruyor, telefonunu çıkararak.

Ağzımı açıyorum, sonra tam zamanında kendimi durduruyorum. Ezbere bildiğim tek numara, Arkansas'ta bir çöp kutusunun dibinde duran telefona ait gerçek numaram. Yeni numaram, yani arka cebimdeki kontörlü telefonunki boş. Henüz ezberlemedim.

"Ben... Ben hatırlamıyorum."

Jorge peynir ve jalapeño kokan bir iç geçiriyor ve bana bakışıyla "amatör" diyor. Cep telefonuna ait olduğunu çok geç fark ettiğim bir dizi numarayı sıralıyor.

", ." Telefonumu karıştırıyorum ve ben numaraları yazarken o bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrarlıyor. Gönder tuşuna bastığımda cep telefonu elinde parlıyor.

Görebilmem için çevirdi. "Senin numaran. Hazır olunca seni ararım." "Ne kadar sürer?"

Etli bir omzunu kaldırıyor. "Otuz dakika. Belki daha fazla. Yolun yukarısındaki Sonic'te bekle."

Parlak siyah bir SUV'un Sonic otoparkına girmesi yetmiş üç sonsuz dakika sürüyor. Cam kenarındaki masamdan, kesinlikle Jorge olmayan bir adamın - çok esmer, çok sıksa- dışarı süzülüşünü izliyorum. *Cops*'un bir bölümündeki kötü adam gibi park yerinde bir aşağı bir yukarı bakıyor, sonra Buick'in sileceğinin altına bir zarf sıkıştırıyor ve aceleyle arabasına geri dönüyor. Ben dışarı çıktığımda adam çoktan gitmişti.

Zarfı ön camdan alıp arabamın içine bırakıyorum, tırnağımı kapağın altına kaydırırken parmaklarım titriyor. Zarfı baş aşağı sallıyorum ve kucağıma iki küçük kare düşüyor. Biri kağıt, üzerinde parlak sarı bir *işaret* olan bir sosyal güvenlik kartı. Diğeri plastik, şimdiye kadar gördüklerim kadar gerçek görünen bir ehliyet. Onu inceliyorum, güneş ışığında ileri geri çeviriyorum ve hologram Georgia mührü parlayıp sönüyor. İmza bana ait değil ama biraz pratikle kopyasını çıkarabileceğim kadar genel. Bunun dışında, mükemmel. Beth Louise Murphy yasal.

Cep telefonum Jorge'nin olduğunu anladığım bir numarayla çalışıyor. Çiğneme sesiyle .

"Kimlik aldın mı?"

"Kimlik aldım, teşekkür ." Kartları yolcu koltuğuna atıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. "Harika görünüyorlar. Tamamen gerçek."

Homurdanıyor, sesi bir şey değil anlamına alıyorum. "Dinle, kimliğe ihtiyacı olan arkadaşların varsa, onları Jorge'ye gönder. Her arkadaş için 50 dolar."

Ve işte, Buick'i trafiğe sokarken düşünüyorum. Martina'nın benden istediği şey.

MARCUS

Pine Bluff Polis Departmanı, Doğu Sekizinci Cadde'de, yeşil çimenlere karşı göz kamaştırıcı beyaz sıva kaplı, tek katlı, bodur bir komplekste yer alıyor. Burası bir çöplük, pis duvarlar ve aşınmış muşamba zeminler, ama iyi bir not olarak, dedektiflerin kendi özel odalarına sahip olmalarını sağlayacak kadar az personelimiz var. Sıkışık ve havasızlar, ama çevreledikleri boğa ağılındaki bir masadan milyon kat daha iyi.

Jeffrey ve Ingrid tam on iki dakika geç geliyorlar ve tıpkı dün olduğu gibi, ikisi de neredeyse düşmanlıkla titreşiyorlar. Jeffrey ona kapıyı açıyor ama sırf ben izlediğim için, Ingrid'in istemediği bir *teşekkürle* karşılaşıyor. Bu iki insan birbirinden nefret ediyor ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum.

Takip etmeleri için elimle işaret ediyorum. "Bu ."

Onları gürültülü boğa ağılından geçirip ofisimin açık kapısına götürüyorum. "Oturun," diyorum, masamın karşısındaki ikiz sandalyeleri işaret ederek, ama sadece Ingrid birine oturuyor. Jeffrey kapının hemen dışında donup kalmıştı. Kafasını odaya uzatıyor ve buranın bir ofis olduğunu görünce rahatladığı her halinden belli oluyor. Enayi buranın bir sorgu odası olacağını sanmıştı. Kaşlarımı kaldırdım ve isteksizce içeri girip bir sandalyeye oturdu.

Masamın etrafından dolanıyorum ve kendi masama geçiyorum.

"Sabine'in arabasını bulduk." "Ne?" diyor ikisi birlikte, sesleri yüksek ve vahşi.

"Tanrım, nerede?" Ingrid diyor ki. "Ne zaman? Bu iyi haber, değil mi? Hangi yöne gittiğine dair bir fikriniz var demektir."

Kafamı sallamıyorum ama başımı da sallamıyorum. Bir araba her zaman iyi haber değildir, özellikle de Sabine'ninki gibi hasarsız ve dokunulmamış bir araba. Şimdiye kadar üzerinde bulduğumuz tek DNA onunki.

"Araba Doğu Harding'deki Super1 otoparkının en ucuna park edilmişti. Güvenlik kayıtlarına göre, dün saat 13:49'da kapıdan içeri girmiş ve on dakika sonra bir somun ekmek, dilimlenmiş hindi ve peynir ile bir limonata satın almış. Ödemeyi ATM kartıyla yapmış ve saat 14:03'te kapıdan çıkmış. Ne yazık ki kameralar otoparkın tamamını kapsamıyor, bu yüzden kısa süre sonra onu kaybettik."

Ingrid koltuğunun ön kenarına doğru kayar. "Anlamıyorum. Arabasına hiç geri dönemediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle öyle görünüyor. Arazide ve çöp kutularında yiyecek aradık ama . Biri onları almış olabilir ya da belki de yanında götürmüştür."

"Onunla nerede?" Ingrid başını sallar. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"İkiniz de Sabine ile konuştuğunuzu söylemişsiniz-" Notlarımı karıştırıyorum, doğru sayfayı bulmak için duraklıyorum. "Ingrid sabah 10:45'te ve Jeffrey..." Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Aslında bana bir saat söylemedin."

"Atlanta havaalanındaydım, bir uçağa biniyordum." "DL 2088, biliyorum."

Jeffrey bana uçağına binerken Sabine ile konuştuğunu söyledi ama hangi uçak olduğunu söylemedi. Havayolu şirketinden bile bahsetmedi. Biraz araştırdım.

"Uçak Atlanta'dan 11:30'da kalktı," diyorum, "yani uçağı biniş yarım saat önce mi olacaktı?"

Başını sallıyor, sandalyesinde kayıyor. "Evet, on bir doğru gibi geliyor. Tam saat ve süreye ihtiyacınız varsa arama kaydına bak."

Teklifini görmezden geliyorum, onun yerine Ingrid'e dönüyorum. "Sabine ile yaptığınız bu konuşmaların herhangi birinde nereye gittiğinden bahsetti mi?"

Jeffrey başını sallar ama Ingrid başıyla onaylar. "Ofise doğru gidiyordu."

Kaşlarını çatıttım. Beklediğim cevap bu değildi. "Bu Super1 iş yerinin yakınında değil. Ofisini kontrol ve o sabah herhangi bir gösterimi yokmuş. Sadece öğleden sonra ofiste bir personel eğitimi varmış, onu da kaçırmış."

Jeffrey, sesi alaycı ve başka bir şeyle kalınlaşarak, "Oh, bir gösterisi vardı, tamam," diyor. Kesinlikle öfke. İğrenme de. Ve biraz acıdan daha fazlası.

Ingrid kaşlarını çatarak bakar.

"Sabine hastaneden geliyordu." Dudağı çirkin bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Sevgilisi bana küçük bir evlilik ziyareti için uğradığını söyledi."

Sandalyemde arkama yaslandım. Şimdiye kadar ilişkiyi biliyordum. Dr. McAdams bana çoktan anlattı, yüz yüze gelme telaşıyla kendini paraladı, bir açıklama kılığına girmiş milyonlarca soru sordu. Zavallı adam cevaplar için çaresiz, neredeyse inandırıcı olamayacak kadar çaresiz. "Eğer hastaneden geliyorsa, güzergâh daha mantıklı. Kendine geç bir öğle yemeği almak için durmuş olabilir."

"Sonra ne olacak?" Ingrid sandalyesinde kıvranıyor, ellerini kavırıyor.
"Sonra nereye gitti?"

"Sabine'in kendi isteğiyle ayrılmış olması, bir meslektaşı ya da arkadaşıyla arabaya binmiş olması kesinlikle ihtimal dışı değil ama içimden bir ses hayır diyor. Bir , cep telefonunu geride bırakmış olamaz. Arabada, bardak tutucusunda şarj olurken bulduk. Birinizin onu bizim için teşhis edebileceğini umuyordum." Masamın çekmecesinden bir kanıt torbası çıkardım ve içindeki Samsung akıllı telefonu göstermek için havaya kaldırdım.

Ingrid yüksek sesle, rahatlamış bir nefes verir. "Bu Sabine'nin değil. Bulduğunuz arabanın doğru araba olduğuna emin misiniz? Belki bir hata yapmışsındır."

Yine, beklediğim cevap değildi. Telefon Sabine'in kilitli arabasında bulundu. Başka kimin olabilir ki? "Emin misiniz? Kontrol edemedik. Kod olmadan olmaz."

"Yüzde yüz," diyor Ingrid. "Sabine'in bir iPhone'u var. Beyaz bir tane. En yeni model."

Onay için Jeffrey'e bakıyorum. "Doğru, iPhone'u var." Parmağıyla Samsung'u işaret ediyor. "Ama *bu* muhtemelen onun kullan at telefonu."

Ingrid'in yüzü ona doğru döner. "Sen neden ? Sabine'in kullan at telefonu yok. Saçmalama."

"Evet, Ingrid. O biliyor. Son beş aydır sevgilisiyle konuşmak için kullandığı telefon." Ingrid seğiriyor ve onun gülümsemesi kaba ve küçümseyici bir karışım. "Görünüşe göre sana her şeyi tam olarak anlatmıyor, değil mi?"

Ingrid sandalyeye yığıldı ve Jeffrey bana döndü. "Dr. Trevor McAdams, Jefferson Bölge Hastanesi Kadın Doğum Şefi. Dün gece onunla konuştuğunuza inanıyorum. Sanırım o telefonun şifresini kırarsanız, arama kayıtlarındaki her numara ona ait olacaktır."

"8-2-6-3-7'yi dene," diye mırıldandı Ingrid. "iPhone'u için kullandığı numara bu."

Eşikteki kutudan plastik bir eldiven çıkarıp elimi içine sokuyorum, sonra çantaya atıp kodu işaretliyorum. Oturum açma işlemi, düzgün uygulama sütunlarına sahip renkli bir ana ekrana dönüşüyor. Telefon simgesinin sağ üst köşesinde parlak kırmızı bir sayı var, yirmi üç cevapsız çağrı. Ona dokunuyorum ve hepsi aynı numaradan, defterime karalanmış olanla eşleşiyor. "Haklıymışsın. Bu Dr. McAdams'ın cep telefonunun numarası."

Ingrid oflayıp puflayarak sandalyesinde kayar.

Çantayı tekrar kapattım, eldiveni çıkardım ve ikisini de masamın çekmecesine bıraktım. "Yine de bu iPhone'un nerede olduğunu açıklamıyor. O numaranın izini ama bir şey bulamadık. Görünüşe göre neredeyse, onu kapatmış. Ve bankasına göre, Super1'deki işlem yaptığı son alışverişmiş. O zamandan beri kredi kartını ya da ATM kartını kullanmamış. Ayrıca önceki haftalarda büyük miktarda para çekmemiş, bu da bana kaçmayı planlamadığını gösteriyor."

"Tabii ki kaçmıyordu," diyor Ingrid. "Sabine bana söylemeden kaçmazdı." Son birkaç dakika içinde ağlamaya başladı. Yüzü karmakarışık; kırmızı gözler, benekli yanaklar, şişmiş, damlayan bir burun. Burnunu çekiyor ve koluyla siliyor. "Peki, şimdi ne olacak? Bundan sonra nereye bakacağız?"

"Çarşamba günü vardiyasında çalışan Super1 personeli sorgulamaya başladık. İçlerinden birinin olağandışı bir şey ya da olağandışı *birini* gördüğünü umuyoruz. Ayrıca Sabine'in eşkaline uyan herkes için arama emri çıkarttım, bu da onu aramak için gözlerimizden çok daha fazlasına sahip olduğumuz anlamına geliyor. Banka kayıtlarını, kredi kartı kullanımını, hareketlerini izlememize yardımcı olacak her şeyi inceliyoruz. Arkadaşlarıyla, iş arkadaşlarıyla, hayatındaki tüm insanlarla görüşeceğiz - siz sormadan söyleyeyim, buna Dr. McAdams da dahil - ve onlara da benim size sorduğum soruyu soracağız - Çarşamba öğleden sonra saat 13:00'ten itibaren neredeydiniz?"

Bir mazeret. Onlardan bir mazeret istiyorum. İkisi birbirlerine bakıyorlar.

Ingrid kollarını göğsünde kavuşturur, yüz ifadesi hakaret ve endişe karışımıdır. "Ben evde çalışıyorum. Sanal asistanım. İnsanlar bana programlarını ayarlamam, raporlarını yazmam ve sosyal medya işlerini halletmem için para ödüyor. Bunun gibi şeyler."

"kimse var mıydı?" diye sordum.

"Yalnız yaşıyorum."

"Tamam. Nerede olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı? Belki bir komşu ya da ev telefonundan arayan bir müşteri."

"Hayır," diyor, sonra parlıyor. "Ama bütün gün çevrimiçiydim. Ziyaret ettiğim web sitelerinin IP'leri ve Gönderilenler klasörümdeki e-postalarla orada olduğumu kanıtlayabilirim."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" Jeffrey'nin sesi kuşkulu geliyor, sanki onun bu kadar yetenekli olduğunu düşünmüyor.

"Evet," diyor, yavaş ve tatmin olmuş bir şekilde. "Bilgisayar bilimi diplomam var."

Zihinsel olarak kız kardeşi listemin en altına itiyorum. Ingrid evde kalmış bir kız, yalnız yaşayan, yalnız çalışan, yalnız kalan bir kadın, ama şimdiye kadar gördüğüm ve duyduğum her şey samimi görünüyor. Şüpheliler arasında güçlü biri değil.

Jeffrey, diğer taraftan. Tüm kutuları işaretliyor. Her birini.

Boğazını temizliyor, ellerini kucağında birleştiriyor. "Şey, bir . Öğleden hemen sonra indya da öyle-"

Başımı salladım. "12:05'te."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ama öyle olmamalıydı. Ona uçuş numarasını araştırdığımı söyledim, bu da ne zaman indiğini de bileceğim anlamına geliyor. Ben küçük bir kasaba polisi değilim ve ev ödevimi yaptım.

"Uçağınız 12:11'de kapıya vardı," diyorum notlarıma bakmadan. "12:24'te mürettebat hariç herkes uçağı terk etmişti."

"Tamam," diyor düşünerek. "Ama ben en arkadaydım, yani uçaktan en son inenlerden biriydim ve sonra çantamı almam sonsuza kadar sürdü. Little Rock Havaalanı'nın yavaşlığı herkesin malumu. Ondan sonra biraz öğle yemeği yedim."

"Havaalanında mı?"

"Hayır. Havaalanına yakın küçük bir İtalyan lokantasında. Adını hatırlamıyorum." Ingrid bir ses çıkarır: *uygun*.

"Saat kaçtı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Kesinlikle birden sonra. Belki bir yakın." "Kart kullandınız mı?"

"Nakit ödedim."

Ingrid tüm numaraları bırakır. Uzun ve yüksek sesle bir iç çekti ve sandalyesinde dik oturdu. Onu tutuklamamı, kelepçeleyip aşağı indirmemi bekliyor.

"Pine Bluff'a ne zaman döndün?" Omuz silkiyor. "Sanırım dört civarıydı."

"Komşunuz Bayan Ashby, saatin on dört civarında olduğunu doğruladı. Hatırlıyor çünkü dansını yeni bitirmiş olan *Ellen*'in tekrarını izliyormuş. Bayan Ashby reklam arasında mutfaktaymış ve kendine bir şeyler hazırlıyormuş."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Daha çok kendine bir içki dolduruyor."

Rita Ashby, yüzü çoğu zaman mutfak penceresine dayalı, meraklı bir kocakarıdır. Ayrıca ayyaşın teki. Orada yaşadığımız onca yıl boyunca,

Onu hiç ayık gördüğümü sanmıyorum." dağıtmaya, zaman kazanmaya çalışıyor. Bir sonraki sorunun ne olacağını biliyor.

"Neden bu kadar geç kaldın?" Hemen cevap vermeyince ekliyorum: "Yani, benim hesabıma göre, bagaj gecikmesi, öğle yemeği molası ve hepimizin bildiği gibi öğleden sonra trafiği hesaba katılsa bile, en geç 14:30'da evde olman gerekirdi. Neden bu kadar geciktiniz? O bir buçuk saat boyunca ne yaptın?"

Omuz silkmesi çok fazla çaba sarf ediyor, tıpkı ses tonu gibi, çok yüksek ve çok yumuşak. "Güzel bir gündü ve bütün haftayı bir konferansta kapalı kalarak geçirmiştım. Patronuma söylemeyin ama gerçekten ofise dönmek istemiyordum. Kitap okumak için nehir kıyısındaki bir parkta durdum."

"Hangi park?" "Tar

Kampı."

Little Rock ve Pine Bluff arasında, aileler ve balıkçılar arasında popüler olan ormanlık bir rekreasyon alanı. Emma ve ben yeni evliyken oraya kamp yapmaya giderdik.

İsmi karalıyorum. "Ne kadar kaldınız?" "Bir buçuk saat, belki daha fazla."

"Ne okuyordun?"

"En büyük rakiplerimizden birinin CEO'su yeni bir kitap çıkardı, *Stoking the Fire at Work* ya da buna benzer saçma sapan bir şey. Patronum ofisteki herkese okutuyor. Dürüst olmak gerekirse, pek iyi değil."

"Orada kimseyi gördün mü?"

"Burası halka açık bir park," diyor savunmaya geçerek. "Bir sürü insan gördüm." "İstediğim, herhangi biri seni fark etti mi? İş kıyafeti giymiş bir adam

bir bankta tek başına otururken-"

"Bu bir piknik masasıydı. Nehrin kenarında onlardan bir küme var." Kaşları şüpheli bir ifadeyle çatılmış olan Ingrid'e bakmak için duraksıyor. "Üzerimde kot pantolon ve polo vardı. Seyahat kıyafeti."

"Hala. Piknik masasında tek başına kitap okuyan bir adam. Dikkat çektiğini hayal edebiliyorum."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum ama bana şunu söyleyin Dedektif, onları nasıl bulacağım?"

Başımı eğiyorum, konuyu kapatıyorum. Bunun ona bir faydası olmaz. Tar Kampı'na gitmiş olsa bile, oradaki insanların hiçbiri onu hatırlamazdı ve kesinlikle isim ve numara alışverişinde bulunmazlardı.

Ama asıl önemli olan yalan söylüyor olması. Tüm işaretler orada. Masama bakışı, nefesinin hızlanması, yüzünde yakalamaya devam ettiğim mikroskobik panik parıltıları. Hikayesinde doğru olmayan bir şeyler var.

"Bana yardım et Jeffrey. Sadece bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum." Ona doğru eğildim, ellerimi dağınık bir kâğıt yığınının üzerine koymuştum. "Bana anlattıklarına göre, dün öğleden yalnızmışsın, ya arabanda, ya isimsiz bir restoranda ya da halka açık bir parkta, saat 12:30 civarından, komşunun garaj yoluna girdiğini doğruladığı saat dördü biraz geçene kadar."

Başını salladı. "Evet, doğru. Evet." Listeye terlemeyi de ekleyin. Yüzü parlıyor, milyonlarca ıslak iğne deliği filizleniyor.

"Ve bu üç buçuk saat boyunca, eşinizin Doğu Harding'deki Super1'den çıkıp kaybolduğu saatlerde, sizden başka hiç kimse nerede olduğunuzu doğrulayamaz."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Bir nefes alıyor, sonra iki nefes daha, on üç beyin uyuşturan saniye ve sonra yapabildiği en iyi şey: "Hemen hemen."

İfademi sıkı tutmaya çalışıyorum, ama yine de gülümseme gizlice dışarı çıkıyor.

Yakaladım.

BETH

İki şeritli yolun ortasında duruyorum, Martina'nın bu sabah bana verdiği nottaki adresi tekrar kontrol ediyorum ve önümdeki binaya aval aval bakıyorum.

Bir kilise. Martina bir kilisede çalışıyor. Bej tuğlalı ve vitraylı, kıpkırmızı duvarları, taraklı süslemeleri ve lanset kemerleri olan neo-Gotik bir canavarlık. Ana kulenin tam ortasında bir gül pencere, bir tepegözün gözü gibi dışarı bakıyor. Bunun üzerinde, çatı çizgisinin en dik noktasında, ahşap bir haç uzun kollarıyla soluk mavi gökyüzüne uzanır.

İsa'nın On İki Havarisi Kilisesi.

Olamaz.

Ellerim vitesin etrafında kenetleniyor ve geri vitesa takıyorum. Kilise ve benim aram pek iyi değil, rehberlik için liderime gittiğimden ve o da beni bir canavardan kurtarmayı reddettiğinden beri.

"Tartışmak son derece normal," demişti Peder Ian bana. "Bütün çiftler tartışır. Ama başarılı çiftler affetmeyi öğrenirler. Kızgınlıklarını arkalarında bırakır ve yollarına devam ederler."

Dindar bir onaylamayla başımı salladım. "Bunu anlıyorum Peder, ama o... beni incitıyor."

"Nasıl acıtıyor?"

Bir iki saniye boyunca yukarı çekip çatlak kaburgalarımı göstermeyi düşündüm. Sonunda, "Elleriyle" de karar kıldım.

"Kapalı mı açık

mi?" "Pardon?"

"Elleri, seni incittiğinde. Kapalı mı yoksa açık mı?"

Mantıklı yanım Peder Ian'ın senin böyle bir zalimlik yapabileceğine inanmaktaki isteksizliğini anlıyor. Seni hayatın boyunca tanıdı, pek çok ayinde sana rehberlik etti. Ve sen beni o otelin duvarına itmeden önce iki yıl beraberdik. Bana yumruk atmadan önce iki yıl daha geçti ve ondan sonra bir yıl daha yumruk attın. Şiddet yavaş yavaş ve sonra çok hızlı geldi. Peder Ian'a göre, sen ve ben hariç herkese göre, şikayetlerim bir anda ortaya çıktı.

Sonunda uzlaştık: Peder Ian sana bir tartışmayla başa çıkmanın doğru yolları konusunda danışmanlık yapacak, ben de daha iyi bir eş olmak için dua edecektim.

Arkamdan bir korna sesi geliyor, iki dostça, hızlı ateş eden bip sesi. Kafamı kaldırdığımda dikiz aynamda güzel bir sarışın görüyorum. El sallıyor, bileğindeki elmaslar göz kırptıyor ve Martina'nın onlara ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum, kuzey banliyölerinden gelen bu zengin kadınlara. Betty bilmem ne. Dönmesi için elimle işaret ediyorum ama kıpırdamıyor ve yol benim dönmem için çok dar. İç çekerek arabayı vites taktım.

İki şeritli yol, meşe yapraklı ortancalar ve mükemmel daireler şeklinde yontulmuş şimşir ağaçlarıyla kaplı bakımlı bir çimenliği kesiyor. Geri dönecek bir yer bulamadan beni beş kattan fazla beton yığınının oluştuğu bir otoparka atıyor. Buick'i bir ziyaretçi alanına doğru sallıyorum, sonunda peşimdeki sarışından kurtuluyorum. Köşeyi dönerek bir sonraki kata doğru ilerliyorum.

Kutsal suskunluk - o zamandan beri buna böyle öğrendim, benimki gibi iddiaların sunak halısının altına süpürülmesi, yine de Peder Ian'a biraz hak vermem gerektiğini düşünüyorum. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi ve sizinle konuştu. Ama söylediği her şey işleri daha da kötüleştirdi. Eve kavga etmek için geldin, bir beyin sarsıntısı ve kulaklarımda bir hafta süren çınlama ile biten bir kavga. O Pazar, Peder Ian hiçbir şey olmamış gibi komünyon gofretini yarılmış dudaklarıma bastırdı. Arkamı döner dönmez, o şeyi elime tükürdüm.

Her kilisenin bu şekilde işlemediğinin farkındayım. Peder Ian gibi cahil ve kasıtlı olarak kör olan rahipler çoğunlukla ölmekte olan bir tür. Bir keresinde tacize uğramış bir kadınla ilgili bir makale okumuştum, kilisenin onu ayakta tutan tek şey olduğunu, haftada bir saat kendine bir umut ışığı verdiğini söylüyordu. Yine de ön camımdan dışarı bakıyorum ve dehşetten başka bir şey hissetmiyorum.

Martina beni hemen işe alacaklarını garanti etti. Onlara benim de kendisi gibi temizlik yaptığımı, başkalarının bir tuvaleti fırçalaması için gereken sürede altı tuvaleti temizlediğimi söylemiş, oysa beni bir sünger kadar bile çalışırken görmemiş. Neden benim koruyucum rolünü üstlendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu çevirecek durumda da değilim. Karnıma bağladığım faturaları zihnimden sayıyorum. Jorge ve yiyeceklerden sonra, düne göre çok daha hafif. Başka bir iş bulmam günler sürer, yani kilise olsun ya da olmasın, bu işi bırakıp gitmeyi göze alamam. Kendimi destekleyip arabadan çıkıyorum.

Garaj merdivenleri beni bir yan girişe bırakıyor ve am ve tütsü kokan bir koridora adım atıyorum. Uzun bir çift kapı sırasını takip ediyorum, sonra açık bir tanesinde duruyorum ve üç kat yüksekliğindeki kavernöz bir alana aval aval bakıyorum. Sıra sıra dizilmiş pelş kıpkırmızı koltuklar, binlercesi, sahne ışıkları ve iki dev LED ekranla asılı bir podyumun etrafında hafif bir eğimle bölümler halinde dizilmiş. Peki bu ne, orkestra çukuru mu?

Arkamdan bir yerlerden sesler geliyor ve idari ofislere giden tabelaları takip ederek koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Başımlın üstündeki vitray pencerelerden süzülen renkli ışık, yeni süpürülmüş halının üzerinde desenler çiziyor. Temizlik ekibinde neden bir kişıye daha ihtiyaç duyduklarını anlayamıyorum. Şimdiye kadar burada gördüğüm her Şey tertemizdi.

Yönetici ofisleri aydınlık ve ferah ve söyleyebileceğim kadarıyla kilisenin tüm uzunluğuna yayılıyor. İleride bir resepsiyon alanı var, koridorların iki yanında da kapılar var. Resepsiyon görevlisinin masasının arkasında tanıdığım bir kadın oturuyor. Bembeyaz bir bluz, abartısız inciler, bileklerinde pırlantalar, sarı saçları başının üzerinde bir kask şeklinde toplanmış. Yakından bakınca, dikiz aynamda gördüğümün yarısı kadar bile güzel değil.

Beni daha önce hiç görmemiş gibi selamlıyor. "İsa'nın On İki Havarisi Kilisesi'ne hoş geldiniz. Bugün sizi buraya getiren nedir?"

"Peder Andrews'u görmeye geldim."

"*Peder*," diye düzeltiyor ve bilgisayarına dönüyor. Bebek pembesi tırnağıyla klavyedeki birkaç tuőa basıyor. "Peder ile randevunuz var mı?"

"Evet, saat 10'da." Yüzümü dikkatli bir Şekilde nötr hale getiriyorum.

"Benim adım Beth Murphy."

Bana Peder'in müzik odasında küçük bir acil durum olduğunu ve onunla orada buluşmamı istediğini söyledi, ardından bodrum katına yapılacak bir yürüyüş için bir dizi karmaşık yönergeyi sıraladı. Ona teşekkür edip merdiven boşluğunu aramaya koyuluyorum.

Birkaç dakika sonra tam teőekküllü bir kayıt stüdyosuna giriyorum. Modern ve havadar, şık siyah sandalyeler ve bir sahnenin etrafına kümeler halinde dizilmiş deri koltuklarla döşenmiş. Her biri kendi miksaj paneline sahip birden fazla prova odası, ses geçirmez bir kayıt kabininin karşısndaki duvar boyunca sıralanıyor. Dumanlı camının ardında, süngerimsi bir mikrofon tavandan bir uzay gemisi gibi sarkıyor.

"Alo?"

Arkamda bir yerden bir gümbürtü ve ardından boğuk bir küfür yükseliyor. Dönüyorum ve işte o zaman onları görüyorum, turuncu Nike'larla biten iki soba borusu koyu kot, karıştırma panellerinden birinin altından dışarı çıkıyor. Kendini dışarı atıyor ve bir elini uzatarak ayağa kalkıyor.

"Erwin Andrews," diyor kırpılmış beyaz sakalının arkasından gülümseyerek. "Ve sen de Beth olmalısın."

Elini sıkıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Bir iş görüşmesine gitmeyeli yıllar olmuştu, özellikle de bu kadar niteliksiz olduğum bir iş görüşmesine. Tuvalet fırçalamayı biliyorum, evet, ama ya önceki deneyimlerimi sorarsa? Ya referans isterse?

"Neden oturmuyoruz?" Peder yaşına rağmen formda, şaşırtıcı bir hız ve çeviklikle yerden kalkıyor. Uzun, çevik adımlarla beni sahnenin sağındaki aynı çift kanepeye götürüyor. Ayakkabılarına ve yapısına bakılırsa bir koşucu.

Bana kanepeyi işaret ediyor, sonra sahneden bir sandalye çekip çeviriyor ve neredeyse diz dize gelecek şekilde yerleştiriyor. Çok yakın değil ama uzak da değil. Rahat ve gayri resmi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor ellerini kavuşturarak. "Bu büyüklükteki bir yerin papazı neden her potansiyel çalışanla görüşmek istesin ki? Neden bunu başkasının yapmasına izin vermiyor? Belki ofis müdürü ya da temizlik ekibinin."

Dün gece Martina bana görüşmeyi ayarladığını ona söylediklerim neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı. O da cevabı bilmiyordu.

"Martina senin herkesle röportaj yaptığını söylüyor." Sinirlerime söylüyorum ama ne onlar ne de vücudum dinliyor. Terli eller, çarpan kalp, her şey. Boğazımı temizliyorum, kendimi dizginlemeye çalışıyorum.

"İstiyorum Beth ve sana nedenini söyleyeyim. Çünkü biz burada, CCTA'da bir topluluğuz ve bu topluluğun lideri olarak insanları zarardan korumak benim sorumluluğum. Bu kapıdan giren herkesin korunaklı olduğunu bilmesi gerekir. Nereden geldiklerine ya da onları buraya neyin getirdiğine bakılmaksızın. İbadet edenlerden gönüllülere ve kadar herkesin güvende olduğunu bildiği, güvenli, olumlu ve sağlıklı bir ortam sağlamak için verdiğim söz budur."

Başka bir deyişle, suçlu olmadığımdan emin olması gerekiyor. Kin gütmenden söylüyor ama yine de. Peder Andrews, Bayan Sally'nin daha tanrısal bir versiyonu. Ben de ona karşı gelmek istemezdim.

Başımı sallıyorum, yüzüme en yasalara saygılı bakışımı yerleştiriyorum.
"Bu çok mantıklı."

"İyi. Mükemmel." Kalçalarını tokatlıyor. "Şimdi, paspas kullanmayı bildiğinizi varsayıyorum, bu yüzden bu röportajın sıkıcı kısımlarını atlayabilir ve şarkı söyleyip söyleyemeyeceğinizi sorduğum kısma geçebiliriz."

"I..." Kaşlarını çatarak göz kırpıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

Sahnenin kenarı boyunca uzanan gitarlar, mikrofon sehpaları ve Charlie Watts'a layık bir davul setinden oluşan düzeneğe bir kolunu sallayarak bakıyor. "Müzik CCTA'da ibadetin önemli bir parçasıdır, kültürümüzün önemli bir parçasıdır. Tanrı beni meleklerin sesine sahip cemaat üyeleriyle kutsadı, diğerlerini telafi etmek için... bunu nasıl söyleyeyim... bu dünyaya bir melodi taşımak için gelmediler.

Tanrı bazen gizemli yollarla çalışır, bazen de acı verecek kadar açıktır." Bir parmağını kulağına sokup . "Benim bilmek istediğim sen hangisisin?"

"Ne yazık ki ben ikinci kategoriye giriyorum."

Başka bir yalan. Şarkı söyleyebilirim ve müzik okuyabilirim. Ama ikisini de kabul etmek, bu sahneye ya da daha kötüsü, binlerce kişilik bir katedralin üst katına itilmek anlamına gelir. Saklanmaya çalışmadığınızda bile spot ışığı çok sıcak, çok parlak gelebilir. Üzerime tutmalarına asla izin vermem.

"Peki ya bir enstrüman? Bir şey çalıyor musun?" Piyano, ya da çalardım, sen sol serçe parmağımı sakatlayana kadar. "Hayır." Başımı salladım. "Üzgünüm."

Peder hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Peki ya ritim? Onlardan birini taşıyabilir misin?" Ayağını yere vurur, parmaklarını yavaş ve ritmik bir ritimle şıklatır.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bunu yapabilirim."

"Mükemmel! O zaman tef çalabilirsin. Daha fazla tef çalana her zaman yerimiz var."

Ve işte geliyor. Pazar ayinine katılmam için davetiye. Peder Andrews ruhumu kurtarmak istiyor ve bunu yaparken benim de tef çalmamı istiyor. Kendimi şarkı söyleyen, sallanan bir kalabalığın içinde hayal ediyorum, neşeli yüzler göklere doğru eğilmiş, o iyileştirici ellerini hepimizin üzerinde tutarken. Geleceğimde tef çalmak olmayacak. Kilise ayini de olmayacak.

Bileğini dizinin üzerinde sallayıp sandalyede arkasına yaslanıyor.

"Tuttuğun bir takım var mı?"

Çenemi eğiyorum, kaşlarımı kaldırıyorum. *Takım mı?*

"Bilirsiniz, spor. Futbol, beyzbol, basketbol. Ve bana çılgınca bir soruymuş gibi bakmayın. Tanıdığım sıkı Atlanta United taraftarlarının yarısından fazlası kadın. İlk sezonumuzda on beş-dokuz. Futbolu sever misin?"

"Ben pek spor hayranı değilim."

Sonraki yirmi dakika boyunca Muhterem, sarhoş bir yaban arısı gibi çiçekten çiçeğe konarak konuları dolaşıyor. Filmler hakkında konuşuyoruz (yıllardır bir tane bile izlemedim), kitaplar (korku dışında her şeyi okuyacağım), TV dizisinin *The Handmaid's Tale'in* hakkını verip vermediğini düşünüp düşünmediğim (evet, kesinlikle). Bana en sevdiğim rengi (kaç yaşındayım, on iki mi? İyi, sarı) ve arabamda yalnızken ne düşündüğümü (nasıl kenara çekilmeyeceğimi) soruyor. En sevdiğim yiyeceklerden (benimki: patates kızartması, onunki: pizza) ve mutlaka ziyaret etmem gereken bir yerden, şehirdeki düzinelerce mahalleyi birbirine bağlayan, yürünebilir ve bisiklete binilebilir bir yol olan BeltLine'dan bahsediyoruz, çünkü Biltong Bar'da trüflü patates kızartması yaşamış sayılmam (ekstra mayonez isteyin). Şakalaşmamız bir bara ya da belki bir match.com sohbet grubuna daha uygun. Bu sohbetin ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle bir röportaj değil.

"Eh, Beth," diyor konu sonra, "buraya gayet iyi uyum sağlayacağı benziyorsun."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. *Bu mı? Görüşme bitti mi?*

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Kaba olmak istemem ama bana tecrübelerimi sormak istemez misiniz? Temizlik becerilerim hakkında soru sormak ya da... Ne bileyim, Tanrı ile olan ilişki mi falan?"

"Tanrı'yla olan ilişkiniz sadece sizin ilişkinizdir. Sen öyle yapmadığın sürece beni ilgilendirmez. Martina temizlik becerilerinize zaten kefil oldu. Şu ana kadar senden duyduğum ve gördüğüm her şey bana söyledikleriyle örtüşüyor."

Ona ne söylediğini sormuyorum, çünkü bir dizi yalan ve uydurma olması gereken şeyleri sıraladığında yüzümü tutabileceğimden emin değilim. Martina'yı iki gündür tanıyorum ve en uzun sohbetimiz ilk gece mutfakta karşılaştığımızda oldu. Benim hakkımda gördükleri dışında hiçbir şey bilmiyor ve ben de fazla bir şey görmediğinden emin oldum. Yine de Peder'e benim hakkımda her şeyi anlattı - bir başka iyilik, motivasyonlarını sorgulamam için bir başka neden. Bu kız benden ne istiyor?

"Yukarıda doldurulması gereken bazı evraklar var," diyor ayağa kalkarak. "Maaş çekinizi işleme koyabilmemiz için resmi başvuru ve

USCIS'in bir para cezasıyla kapıma dayanmaması için bir tane daha. Martina'nın sana kimlik getirmeni söylediğini varsayıyorum?"

Yeni kimliğimi çıkarmak bir uçurumun kenarında yürümek kadar tehlikeli geliyor ama başımı sallayarak çantamı yokluyorum. "Sorun değil."

"O zaman İsa'nın On İki Havarisi Kilisesi'ne hoş geldin Beth." Elini uzatıyor ve benimkini onun iki sıcak avucunun arasına sıkıştırarak tokalaşıyoruz. "Aramıza katıldığın için çok mutluyuz."

"Teşekkür , Peder. Gerçekten, bunun benim için anlamı çok büyük." Korkudan gözlerim doluyor, gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki onları mümkün olmuyor. Küçük ama duyulabilir bir hıçkırıkla boğuluyorum. "Sana ne kadar çok şey ifade ettiğini bile söyleyemem."

Peder nazik bir ifadeyle beni içeri aldı. "İyi misin, çocuğum?"

Parmaklarımla yanaklarımı siliyorum ama eskilerini silemeden yeni gözyaşları dökülüyor. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Ya da olacağım. Neden ağladığımı bile bilmiyorum." Gırtlaktan bir kahkaha atıyorum. "Söz veriyorum bu düzenli bir olay olmayacak."

Ağlamaktan nefret ediyorum. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca gözyaşlarım tokatlandı, terslendi, yumruklandı, çekildi, , sıkıldı ve bir keresinde yakıldı. Gözyaşları bir zayıflık işaretidir ve ardından hep ceza gelir. Sadece kaybedenler ağlar.

Ama bu adam onlar için benimle alay etmiyor ve kaçırmıyor. "Eğer bir şey hakkında konuşmak istersen," diyor sıcak ve sabırlı bir şekilde, "iyi bir dinleyici olduğumu bilmelisin. Kime sorarsanız sorun. Sürümle ilgilendiğimi ."

Bir teşekkür daha mırıldanıyorum odaklanabildiğim tek şey buradan çıkıp koridorun karşısındaki tualete gitmek ve orada yüzümdeki lekeleri temizleyip yanaklarımdan aşağı süzülen rimeli yeniden sürmek. Gitmeme izin veriyor ve beni durdurduğunda neredeyse kapıya varmışım.

"Oh, ve Beth?" Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve her kelimesine kilitlenmiş bir kilise dolusu insanı nasıl eritebileceğini görebiliyorum. "Daha önce söylediğim şey, sürüme bakmakla ilgili... Buna siz de dahilsiniz. Seni buraya getiren her ne ise, taşıdığını düşündüğün her ne yük varsa, onları bırakabilirsin. Artık bizden birisin."

* * *

Kırk beş dakika sonra kilisenin bodrumuna geri döndüm, Martina pille çalışan bir süpürgeyi sırtıma takmakla meşguldü.

"Senden grupta olmanı istedi mi?" Martina kollarımın kayışlarını tutarak, "Grupta olmanı istedi mi?" diye soruyor.

İkimiz mutfak, dinlenme odası ve temizlik malzemeleri dolabı olarak üçlü görev yapan bir odanın ortasında duruyoruz. Birbiriyle uyumsuz koltukların önünde duvara yaslanmış eski bir televizyon ve onun sağında kovaları ve bezleri durulamak için birden fazla lavabonun bulunduğu bir iş istasyonu. İki duvar, bir bakkalın temizlik reyonuna ya da *Extreme Couponing*'in bir bölümüne ait olan tabandan tavana raflarla kaplı. Süngerler ve paspaslar, özenle istiflenmiş kovalar, akla gelebilecek her türlü temizlik ürünü.

Üniformam alt raftaki dev Tupperware kaplarından geldi, haki pantolon ve beyaz bir tişört, kilise logosu ve God Works Here (Tanrı Burada Çalışır) ön tarafa ilmekli lacivert harflerle işlenmiş. Bu kıyafet, mülakat elbisemle giydiğim deri Mary Janeler'in üzerinde gülünç duruyordu ama spor ayakkabı getirmeyi düşünmemiştim.

"Bana şarkı söyleyip söyleyemeyeceğimi ya da bir enstrüman çalıp çalamayacağımı sordu, evet." Bir kolumu ilmeğin içinden geçiriyorum, sonra diğerini ve o şeyi omuzlarıma yerleştiriyor. Bir makine parçası için oldukça hafif.

"Yapacağını biliyordum. *Herkesten* grupta yer almasını ister." Arkamdan uzanıp kemeri belime doluyor ve ben kaskatı . Parmakları para kemerinin üzerinde geziniyor ama oyalanmıyor. Çamaşır suyu ve naneli sakız gibi kokuyor. "Başka ne hakkında konuştunuz?"

"Bilmiyorum. Bir sürü şey. TV şovları, kitaplar ve trüflü patates kızartması. Gelmiş geçmiş en tuhaf iş görüşmesiydi."

Beni kolumdan tutup yüzüme çeviriyor. "Sana şakayı anlattı mı?" Başımı sallıyorum, o da sırtıyor. "Tak tak tak."

"Kim var orada?"

"İsa." "İsa kim?"

"Yüce İsa, kapıyı aç."

Gülüyorum, şaka komik olduğu için değil, bir Tanrı adamından geldiği düşüncesiyle. Tanrı'nın adını boş yere ağzına almamaya ne oldu? Peder Ian çıldırırdı.

Martina bana vakum hortumunu uzatıyor, yan taraftaki açma kapama düğmesini nasıl çalıştıracığımı gösteriyor. Açıyorum ve başlık kendini haliya emdiriyor.

"İyi ekipman işin yarısıdır," diyorum kendimi durduramadan, en sevdiğin tek cümlelik laflardan biri. Hem makinenin hem de zihnimin düğmesini çeviriyorum ve Martina'ya dönüyorum. "Hâlâ anlamıyorum. Bana gerçek işle ilgili tek bir soru bile sormadı. Ayakkabılarımdan önce iki çorabımı da giyip giymediğim ya da her seferinde bir ayağımı giyip giymediğim gibi aptalca şeyler dışında kişisel sorular da sormadı. Tüm zaman boyunca orada oturup bombanın düşmesini bekledim."

"Peder, geçmişin bizi sadece izin verirse söylüyor. Ya sizi geride tutmasına izin verirsiniz ya da özgür kalırsınız diyor." Martina o çok iyi tanıdığım kilise benzeri ifadeyi takınıyor, senden daha kutsal bir tatmin ve harikulade, Kool-Aid'i içmiş bir neşenin birleşimi ve *bu*, Peder Ian'ın bana organize din hakkında asla açıklayamadığı şey. Hasarlı mal olduğunuz için sürüye davet ediliyorsunuz ve sonra doğru bir takipçiye dönüşmeniz, günahlarınızla birlikte şüphelerinizi de atmanız ve sadece *inanmanız* bekleniyor. Sonunda, o kiliseye giderken yaşadığım onca şeyden sonra, bunu yapamadım.

Odada sadece ikimiz olmamıza rağmen eğilip sesimi alçaltıyorum. "Ayrıca USCIS tarafından cezasına çarptırılmamak için kimliklerime ihtiyaçları olduğunu söyledi. Bu Vatandaşlık ve Göçmenlik Hizmetleri, Martina."

Gözleri kısıldı. "USCIS hakkında ne biliyorsun ki?"

Sözlerindeki suçlama, Grady-bebek hikayesine dair şüphelerimi yeniden canlandırıyor ve Güneyli ağzının altına gömmeye çalıştığı İspanyol aksanına ne demeli? Martina burada, Georgia eyaletindeki bir hastanede doğmuş olsaydı, söylediği gibi, USCIS hakkında ne biliyor olurdu?

"Harflerin ne anlama biliyorum," diyorum, "ama aynı zamanda bilgisayar denen şeylere sahip olduklarını varsayıyorum, bunlar sahte kimliğim ve sosyal güvenlik numaralarım karşısında Vegas'taki kumar makineleri gibi parlayacak."

Dudağını çiğniyor. "Yapmazlar," diye mırıldanıyor ama gözlerinde bir panik parıltısı yakalıyorum. "Jorge numaraları geri dönüştürüyor. Sadece gerçek kullanıyor. Bizimki işaretlelenmeyecek."

İçimdeki belirsizlik bir anda silinip gitti. Martina bir Jorge müşterisi. Doğuştan sahip olmadığı bir isimle poz veren bir kaçak. Belki de belime bağladığım parayı korumakta haklıyım.

Birdenbire bu oda çok kalabalık ve sıcak gelmeye başladı. Buradan, *ondan*. Sırtıma bağlanmış makineyi işaret ediyorum. "Peki bu şeyle nereden başlamamı istersin?"

"Üst katta," diyor, kendi süpürgesi için raflara doğru adım atarak. "En tepeden başlıyoruz ve aşağıya doğru iniyoruz. Bir takım gibi."

Ama kör değilim ve aptal da değilim. Belime bakarken yakaladım onu. Martina burada neyin peşindeyse, bunun takım çalışması olmadığından eminim.

JEFFREY

Cumartesi sabahı uyandığımda, patronuma son iki gündür neden ortalıkta olmadığımı açıklayan bir mesaj atıyorum, sonra yastığı başımın üzerine çekiyorum. Sabine gibi kokuyor, duş rafımızdaki pahalı şişelerdeki tatlı-baharatlı şey gibi ve onu yere itiyorum.

Tavana bakıp kendime kalkmam gerektiğini söylüyorum ama kollarım bacaklarım Ulusal Hava Servisi sel uyarısı yaptığında her yere yığıldıkları kum torbaları gibi hantal ve ağır geliyor. Evimin arkasındaki sularda arama botlarının sürekli uğultusu sayesinde zar zor uyuyabildim. Şimdi de oradalar ve ben endişe ile öfke arasında gidip geliyorum.

Ne tür bir aptal olduğumu düşünüyorlar? Sanki karımın cesedini kendi arka bahçeme atacak kadar aptalmışım gibi. Sanki o kadar pervasız olabilirmişim gibi. *Dateline*'i izliyorum. Kendi mülkümü kanıtlarla kirletmemem gerektiğini biliyorum. Bana biraz kredi verip nehrin daha aşağısını arayabilirler.

Yine de, Dedektif Durand'ın ofisindeki berbat performansımdan, Çarşamba öğleden sonra nerede olduğuma dair cevap vermeyişimden sonra, benden şüphelenmemeleri için onlara pek bir neden vermedim. Beni kontrol ettiğini bilmek, cevaplarımda tökezlememe neden olacak kadar beni tedirgin için suçluyordum.

Ama gerçek şu ki, Ingrid'di. Eğer orada oturuyor olmasaydı, oflayıp puflamaları ve ucuz parfümüyle odadaki havayı ağırlaştırmasaydı, o zaman ona gerçeği söyleyebilirdim. Dedektif bir erkek; anlayabilirdi ama Ingrid anlamazdı... Ona söylememin imkanı yoktu.

Cevabını bildiğiniz bir Trivial Pursuit sorusuyla karşılaştığınızda, cevap dilinizden dökülmeden önceki o paniklemiş, beyaz ateşli an gibiydi. Derin nefesler aldım, hepsini üfledim ama cevap gelmedi.

Ve şimdi Dedektif Durand ve onun Keystone Polisleri, Sabine'in kayboluşunun gerçek sorumlusunu bulmak yerine suçu benim üzerime atmaya kararlılar. Çünkü Sabine'i aradıklarını söylese de aslında aradıkları şeyin onun cesedi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Tekrar uyandıgımda saat öğleyi çoktan geçmişti ve teknelerin gürültüsü ön bahçemden gelen alçak bir gümbürtüyle bastırılıyordu. Muhabirler aklıktan ölmek üzere olan bir akbaba sürüsü gibi eve üşüşmüş, camdan beni gagalıyorlar. Minibüsleriyle ön bahçemi mahvettikleri yetmiyormuş gibi, ne zaman bir pencerenin önünden geçsem eve sorular yağdırıyorlar. Dün tüm perdeleri çektim, ancak varlıklarını hala dışarıdan gelen bir kasırgayı hissettiğiniz gibi hissedebiliyorum, uğursuz ve ölümcül.

Sorularından anladığım kadarıyla polis ve gönüllülerden oluşan neşeli grup aranabilecek her yeri aramış. Pine Bluff'un tarlaları ve düzensiz ormanları, kasabanın parkları, tepeleri ve nehir kenarları. Çabalarının karşılığı olarak ne bir kumaş parçası ne de bir ağaca uzun kahverengi saç telleri bulundu. Sabine yakınlarda bir yerdeyse, Pine Bluff topraklarında ya da çamurlu sularında bulunuyorsa, ölmüş olma ihtimali yüksektir.

Öfke ve keder, pişmanlık ve pişmanlık, duygular boş midemde çalkalanıyor. Sabine'e söylemek istediğim milyonlarca şey var ve şimdi bu şansı asla elde edemeyecekmişim gibi görünüyor.

Odadaki ışık değişti, öğleden sonra güneşi nihayet yatak odasının pencerelerine vuracak kadar yükseldi. Tavana bakıyorum, ön bahçemdeki kamera ekiplerini dinliyorum ve bir endişe dalgası beni yataktan sürüklüyor. Koşmam gerekiyor. Kalbim patlamak isteyene ve göğsüm oksijensizlikten yanana kadar bacaklarımı pompalamalıyım. Son birkaç günü unutana kadar bedenimi hırpalamak.

Koşu şortumu ve tişörtümü giyip komodinden telefonumu aldım. Yüz yirmi yedi mesaj. Aynı mesajın varyasyonları olan ve e-postalar arasında geziniyorum. Aman Tanrım, çok şok edici. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Düşünceler ve dualar, düşünceler ve dualar. Gelgitin tersine dönmemesine sevindim ama dönmeyeceğini bilecek kadar da saf değilim. Ingrid muhtemelen şu anda dışarıda bir yerlerde, günümdeki iki saatlik boşluktan dünyayı haberdar ediyordur. Basına da anlatması uzun sürmez.

Üst kattaki pencerenin perdesini sıyrıp dışarıya bir göz atıyorum. Muhabirler ön bahçemde öbek öbek duruyor, kahve içiyor ve sanki hayatım bir happy hour'muş gibi şakalaşıyorlar. Arkansas güneşi kafalarına vuruyor ve arkalarındaki kaldırımdan su gibi yansıyor. Güzel. Umarım orada kızarıyorlardır.

Alt kattaki mutfakta, kahvaltı için buzdolabının içindekileri inceliyorum. Pizza artıkları, yarısı boş bir paket yumurta, biraz bulanık peynir ve bir galon bozuk süt. Sabine benim dışarıda olduğum zamanın hiçbirini

ve neden yapsın ki? Florida seyahatim doğum günü, yıldönümü ve Noel'in bir araya gelmesi gibiydi, sevgilisiyle dört gün boyunca denetlenmeden vakit geçirdi. Muhtemelen her boş saniyelerini birlikte geçiriyorlardı, özellikle de karısı beri. Evde akşam yemeğinde ne olduğunu soran dırdırcı eşler yok.

Yumurtaları aldım ve buzdolabının kapısını kapattım.

Eğer bütün hafta sonu burada saklanacaksam, markete gitmeliyim. Gazeteci kalabalığı arasında arabamı geri geri sürme düşüncesi omuzlarımı geriyor. Belki de bir avukatla konuşmalıyım. Dava açma tehdidiyle onları kovalamasını sağlamalı ve hazır onu yakalamışken, Dedektif Durand'ın Çarşamba günümdeki hesapta olmayan yamadan haberdar olmasının sonuçlarının ne olabileceğini sormalıyım. Peki dedektif ne yapacak, beni tutuklayacak mı? Kanıt olmadan, ceset olmadan bunu yapamaz. İki saatlik bir zaman aralığı beni katil yapmaz.

Kapı çaldığında son yumurtaları tavaya kırıyordum ve garajın yanındaki pencereyi kontrol ettim. Kardeşim Derrick bir şekilde Camaro'sunu gazetecilerin yanından geçirmeyi başarmış ve şu anda dışarıda kameralarına poz veriyor.

Kahretsin.

Perdeleri yumurtalara dönüyorum ve tavada patlayıp tıslamalarını izliyorum. Açmak ya da açmamak, işte soru bu.

Kapı zili tekrar çalıyor, dört hızlı yumruğun ardından bir yumruk kapıya vuruyor. "Hadi Jeffrey. olduğunu biliyorum. Benim, Derrick. Beni içeri al."

Yumurtaları çatalla dürtüyorum.

Onu içeri almak, eski şikayetlerden ve pasif-agresif öfkeden oluşan dikenli, dikenli bir yumağı ortaya çıkarmak anlamına gelir. Derrick bana işim, evim, karım-ha! şaka benim üzerimde-arabam ve kıyafetlerim, ağabeyi olmasına rağmen ondan bir buçuk santim daha uzun olduğum için kızıyor. Okulda bana işkence ettiği, alay ve sataşmalarla zorbalık ettiği ve bir keresinde de tüm futbol takımının önünde popomu deldiği için ona kızıyorum. Mentos ve kola gibiyiz; bizi bir kaba koyun ve patlamamız uzun sürmez.

Merdivenlerden arka kapıya doğru koştuğunu duyuyorum. Sabine'in saksının altına sakladığı yedek anahtarı buluyor ve kilide sokuyor. Sürgülü camdan bir vınlama sesi, akan suyun gürültüsü ve birkaç saniye sonra mutfağında duruyor.

"Beni duymadın mı?" diyor, anahtarı mutfak tezgahına fırlatarak. "Kapına vurup duruyordum."

Kardeşim her zamanki hımbıl haliyle. Solmuş ve yırtık tişört, yırtık kot pantolon, parmak arası terlik. Derrick lisenin yıldız oyun kurucusu ama üniversitede yedek kulübesinden hiç çıkamadı. İkinci sınıfta sınıfta kaldı ve zamandan beri hayatı bok gibi.

"Seni duydum. Burada ne işin var?" Çok hoş bir selamlama değildi ama ilişkimiz düşünüldüğünde ona verebileceğim en kötü selam da değildi.

"Moral desteğine ihtiyacın olabileceğini düşündüm ama ben de eve dönebilirim." Başparmağını omzunun üzerinden kaldırıyor ama sadece göstermelik. Tabanları parkeye yapışmış durumda. "Sanırım karın sonunda senden bıktı, ha?"

"Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tanrım, sakın , mu? Sadece şaka yapıyorum." Odanın biraz daha ilerledi, etrafına bakındı - tıpkı o dedektifin benim fuayemde yaptığı gibi. Sanki parasının yetmediği her şeyi ve bunlar için beni sessizce yargılıyor. Gözlüğünü çıkarıp gömleğinin yakasına asıyor. "Cidden dostum. Ne yapabilirim ki?"

"Yok bir şey." Sobaya geri dönüyorum. "Gerçi böbürlenmek için gelmene gerçekten minnettarım ama artık gidebilirsin."

Derrick yaklaşıyor, parmak arası terlikleri huysuz topuklarına çarpıyor. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Tanrım. Neden zaman böyle sık kafalı olmak zorundasın?"

"Bilmiyorum. Sanırım aileden gelen bir şey."

"Belki arabayla dolaşıp onu falan ararız diye düşünmüştüm."

Çatalı tavaya atıyorum ve gazı kapatıyorum. Yumurtalar yanmış, kenarları kahverengi ve kağıt gibi. Tavayla birlikte hepsini lavaboya döküyorum. "Ne , sence bir sokak köşesinde takılıyor, bir araç falan mı bekliyor?"

"Hayır, ama belki de o süslü arabasını bir çukura sürmüştür. Belki de lastiği patlamıştır."

"Haberleri izlemiyor musun, Derrick? Arabasını Super1'de buldular. Terk edilmişti."

Gözleri irileşiyor ve kalçasını granite yaslıyor. "Lanet olsun, kardeşim. Kulağa ciddi geliyor. Polisler ne olduğunu düşünüyor, birinin onu kaçırdığını mı?"

Buzdolabını çekip açıyorum, Sabine'in kaybolduğu geceden kalma pizza kutusunu çıkarıyorum. Kabuğu kurumuş toprak gibi sert, peyniri turuncu, lastik gibi bir leke. Bir parça alıp ısıyorum ve tadı da görüldüğü kadar iğrenç.

"Onu *benim kaçırdığımı* düşündüklerinden eminim," diyorum pizzanın etrafında. "Sen mi? Akıllarını mı kaçırmışlar? Neden onu senin aldığını düşünsünler ki?"

Cevap vermek yerine ağzıma bir lokma daha tıktırıyorum. Cevap vermek ona ters vuruştan, doktorla olan ilişkisinden, günümdeki kayıp iki saatten bahsetmek anlamına gelirdi - bunların hiçbirini kardeşimle paylaşmayı planlamıyorum, asla. Derrick eksikliklerimi ve başarısızlıklarımı cebe atmıyor seviyor, onları uyuyan Molotof kokteylleri gibi bodrum katındaki beyninde saklıyor. Haftalar, aylar ya da yıllar , dünyanın geri kalanı ve ben yolumuza devam ettiğimizde, havai fişekleri görmek için bir konuşmanın içine bir tane atacak.

"Peki ya Ingrid?" Bir dilim pizza alıp mikrodalgada bir dakika bekletiyor ve buzdolabından bir bira çıkarıyor.

"Peki ya o?"

"ama dostum. Bu kadar zor bırak. Ne olduğunu sanıyor?"

İç çekiyorum, tezgah taburesine çöküyorum. O ağır, kum torbası hissi, gözlerimin arkasındaki bıçak sırtı zonklamayla birlikte geri geldi. "Onun da aynı şeyi düşündüğüne eminim."

Birayı açar ve kapağını tezgâhın üzerine atar. "Peki, tamam, o yaşlı cadının ne düşündüğü kimin umurunda? İkna etmeniz gerekenler polisler."

Gözlerimi deviriyorum, şişenin kapağını ve pizza dilimimin kalanını çöpe . "Sen lanet olası bir dahisin, Derrick. Gerçekten . Polisleri benim yapmadığıma ikna et. Bunu neden ben düşünemedim?"

"Ciddiyim, J. Century 21'de çalışan bir adam tanıyorum ve her zaman açık evlerine giren delilerden bahsediyor. Çoğunlukla insanlar bedava atıştırmalıklar için ya da sıçmak için geliyorlar ama daha geçen ay pisliğin biri silah çekti. Arkadaşımın cüzdanını, saatini ve arabasının anahtarlarını aldı. Sabine ateşli. Birinin onu görüp yanlış bir fikre kapılması hayal bile edilemez."

"Biliyorum. Bunu ona yıllardır söylüyorum."

Mikrodalganın sesi duyulur ve pizzaya uzanır, sonra bir tıslamayla elini geri çeker. Rulodan bir kağıt havlu koparıp tekrar deniyor. "Peki ya doğu yakasındaki çeteler? Cherry Caddesi'ndeki tüm o hırsızlık olayları boşuna değil. O küçük pislikler

Şehre. Bölgelerini bu tarafa taşımaları an meselesi. Belki de onlar yapmıştır."

"Belki," diyorum, çünkü kardeşim ilk kez yanılmıyor. Çeteler şehri ele geçiriyor ve artan işsizlik, yoksulluk, pazarlanabilir tek bir becerisi olmayan cahil yarım akıllılar mezun eden berbat okullar sayesinde, burada onları durduracak insan sayısı giderek azalıyor. Eskiden çalışkan bir Amerikan metropolü olan şehir, şimdi Detroit'ten sonra Amerika'nın en tehlikeli şehirlerinden biri olma onuruna sahip. Akıllı insanların hepsi taşındı. Belki ben de onlara katılmalıyım.

Dilimi ikiye katlıyor ve portakal yağı eline sıçırıyor, parmaklarından aşağı ve yere damlıyor. "Sadece milyonlarca insan söylüyorum. Bana öyle geliyor ki polisler tembellik ediyor, sadece sana odaklanıyorlar. Kendini kolay bir hedef haline getirme. Onlara her zaman kocanın olmadığını göster."

Pizzanın yarısını kocaman bir ısırıkta ağzına attı. Erimiş peynirden uzun bir iplikçik çenesinden bir solucan gibi sarkıyor, ama uzun *zamandır* ilk kez bu için ona kızmıyorum. Aptal, sık kafalı kardeşim haklı. Kendimi kolay hedef haline getirdim.

telefonumu alıp bir zamanlar ezbere bildiğim bir numarayı açıyorum. İki kez çaldıktan sonra tanıdık bir ses kulağıma çarpıyor. "Zamanı gelmişti," diyor. "Şehrin her yerinde sana mesaj bırakıp duruyorum."

* * *

Amanda Shephard ön kapımdan içeri giriyor, tıpkı lisedeki gibi görünüyor. Sarışın, zayıf, karmaşık bir güzelliği var - büyük kirpikler, akrilik tırnaklar ve uzun, ısıyla kıvrılmış saçlar. Yüzü onu hiç makyajsız görmediğim bir makyaj tabakasıyla kaplıydı, hatta son sınıftan önceki yaz tüm sınıfımız her gün nehirde şişme tüplerde sallanarak vakit geçirirken bile. Diğer tüm kızların yanakları güneşten pembeleşmişti ama Amanda'nın makyajı bir maske gibiydi, kusursuz ve aşılmaz.

Beni parfümlü bir kucaklamanın içine çekti. "Oh, Jeffrey, seni zavallı, zavallı şey."

Sesi fuayemde yankılanıyoryüksek ve teselli edici bir şekilde tam tersini hissettiriyor. Bu onun televizyon sesi, sıradan ve saçma olan her şeyi içeren yerel bir günlük program olan *Mandy in the Morning* için geliştirdiği ses.

Kendimi kurtarıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Nasılsın? Nasıl dayanıyorsun? *Hiç* yemek yiyor musun?"

Lavabodaki yumurtaları, o gelmeden hemen önce kardeşimle kapıdan dışarı attığım pizzayı düşünüyorum. "Birazcık."

"Bilseydim sana güveç yapardım." Manikürlü elini havada sallıyor ve gülüyor. "Kimi kandırıyorum ki? Yemek yapamadığımı ikimiz de biliyoruz. Sana Çin yemeği ya da başka bir şey sipariş ederdim. Her neyse, aradığına çok sevindim."

"Teşekkür . Ve lütfen," diyorum, oturma odasını işaret ederek. "Kendinizi evinizde hissedin."

Onun buraya gelmesi için geçen altmış dakika içinde evi temizledim. Tüm yastıkların tozunu aldım, kabarttım ve koşu şortumu bir çift haki pantolon ve mokasenlerin üzerine lacivert bir polo ile değiştirdim. Çok süslü bir şey değil. Çok çabaladığımı düşünmesini istemiyorum.

Odaya adımını atar ve soluk soluğa pencerelerin olduğu duvara doğru ilerler. Masanın hemen ötesinde, güneşin aydınlattığı bir cam tabakasının önünde durur. Güneş saçlarını yanardöner hale getiriyor ve elbisesinin kumaşını vücudunun etrafında ince bir bulut gibi dalgalandırıyor - biraz transparandan daha fazlası olan bir bulut. Vay, vay, vay. Amanda Shephard dantelli kırmızı bir tanga giyiyor.

"Nehre çok yakınsın," diyor dönmeden. "Sanki ev nehrin üstünde yüzüyormuş gibi."

"Biliyorum."

"Manzara muhteşem."

Evet, öyle.

Elini cama bastırıyor ve güneş tenini ateşe çeviriyor.

Amanda geleneksel olarak güzel, ama şimdiye kadar onu çekici bulmadım. Çok işlenmiş, çok bakımlı. Ama burada, beni aldatan karımın evinde dururken, Amanda'nın başka bir yönünü görmeye başlıyorum.

Muhteşem bir intikam sikişi olacak taraf.

Boğazımı temizliyorum. "Evi bize sattıran şey manzarasıydı. Her pencereyi bir sanat eserine dönüştürüyor. Nehrin havaya ve günün saatine göre renk değiştirdiğini biliyor muydunuz? Her gün ona bakana kadar bunu bilmiyordum."

Omzunun üzerinden gülümsüyor. "Jeffrey Hardison, seni hassas yaşlı köpek seni. Bir de bakmışım bana şiir okuyorsun."

Nehrin güney ucunda, siyah bir arama botu akıntıya karşı ilerliyor ve birçok kişi kenarlara eğilmiş, suya bakıyor.

"Başlamamızın bir sakıncası var mı?" Amanda tekneyi görmeden önce ona kanepeyi işaret ediyorum. "Burada işimiz bittiğinde karakola gidip Sabine'le ilgili bir gelişme olup olmadığına bakmam gerekiyor."

"Az önce oradan geldim aslında." Burnunu kırıştırarak pencereden uzaklaşıyor. "Bana Sabine'in arabasının Super1'de görüldüğünden başka bir şey söylemiyorlar, ki bu da dürüst olmak gerekirse bana hiçbir şey söylemiyor. Şüpheliler kim? İpuçları neler? Pine Bluff halkı gerçeği bilmeyi hak ediyor, Jeffrey."

"Katılıyorum."

İkiz üç kişilik koltuklardan birine çöktü ve ben de karşısındakini seçtim. Arama botu nehrin ortasında durmuş, tüm fenerler tek bir noktaya odaklanmıştı. Tam dalgıç kıyafetli bir adamın yan taraftan kayışını izliyorum.

Amanda çantasından bir ses kayıt cihazı çıkararak, "Keşke kameraları getirmeme izin verseydiniz," diyor.

Başımı sallıyorum. Aramızda havada bir orkide var ve onu masanın diğer ucuna itiyorum. "Sana daha önce de söyledim, polis soruşturmasına engel olabilecek hiçbir şey söyleyemem ya da yapamam."

Donup kalıyor, bir kolu yarısına kadar uzanıyor. "Yani bu kayıt dışı o zaman?" Doğruldu, kayıt cihazını kaldırdı. "Bu şeyi kullanabilir miyim?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve düşünüyormuş gibi yapıyorum.

Amanda bir iki saniye sonra sabrını kaybeder. "Beni buraya çağırmanın bir nedeni var Jeffrey. Oyun oynamayı bırak ve bana ne olduğunu söyle."

"Tamam. Seni buraya çağırdım çünkü kayıtları düzeltmeme yardım etmeni istiyorum. Mesele şu ki, bu filmi izledim ve nasıl bittiğini biliyorum. Kocanın yirmi yıldan müebbetle mahkûm olmasıyla."

"Sadece suçlu olanlar." Bunu alaycı, şakacı bir şekilde söylüyor, açık bir ima ile asılı bırakıyor.

"Hadi ama Amanda. Birbirimizi kaç on beş, yirmi yıldır tanıyoruz?"

Parlatılmış dudaklarını büzüyor. "Söylemezsen söylemem."

Çapraz bacaklarının arkasında, sinsi bir başparmak kayıt düğmesine basıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Benim ne olduğumu ve ne yapamayacağımı bilmene yetecek kadar uzun. Zaman zaman hıyarın teki olabilirim ama ayrıldığı karısının kaybolmasına neden olacak türden bir adam değilim. Ben bir katil değilim."

Yabancılaşmış kelimesini duyunca gözlerini kırptırdı. "Shelley McAdams benim bir arkadaşım.

Bunu iyi karşılamadığını söyleyelim."

Doktorun karısı. En azından tek enayi ben değilim.

"Evet, Shelley alınmasın ama sizi buraya çağırma nedenlerimden biri de o. Polis bunun bir tutku cinayeti olduğunu varsayıyor gibi görünüyor, ama bir nedeni olan tek kişi ben değilim. Shelley'nin şey yapmadığını nereden biliyoruz. Bilmiyorum, kendi intikamını almadığını nereden biliyoruz?"

"Çünkü Shelley Chicago'da boşanma avukatlarıyla görüşüyor." Amanda üzgün ama ben onun tarafındayım gülümsemesini takınıyor. "Çocukların tam velayetini alırsa şaşırmayın."

"Tamam, o zaman diğer insanlar. Bu kasabadaki suç istatistiklerini biliyorsun. Sabine'in parası var, çok güzel ve genellikle boş bir evde yalnız kalıyor. Dışarıda bir sürü sapık var. Onlardan biri olmadığını nereden bileceğiz?"

"Eminim polis olayı araştırıyordur."

"Hayır, değil, bütün mesele de bu zaten. Anladığım kadarıyla polisin peşinde olduğu tek kişi benim."

"O zaman neden bir kameraya bakıp dünyaya masum olduğunu söylemiyorsun?" Ben yanıt vermeyince de ekliyor: "Eğer gerginsen, medya koçluğuna ihtiyacın varsa, sana yardımcı olabilirim. O kadar da zor değil."

"Gergin değilim. Sadece söyleyeceklerimin ben olmayan biri tarafından söylenmesinin daha anlamlı olacağını düşünüyorum."

"Ne söylemek zorundasın?"

"Karım hakkında... bir bilgim var. Benden gelen bilgi kulağa... şüpheli gelebilir. Ancak sizden gelmesi haber niteliği taşır."

Amanda son kelimedeyi, tıpkı yapacağını bildiğim gibi, önemle doğruldu. Amanda gerçek bir gazeteci olarak görülmeyi arzuluyor. İnternette çok zaman geçiriyor, programının haber değerini sosyal medyada tanıtıyor, onu saçmalık olarak görenlere karşı savunuyor. Ona gazeteci demek Pulitzer vermek gibi bir şey. Bu onu onaylıyor.

"Buna ne dersin?" Bileğimi bir dizimin üzerinde sallayıp kanepeye daha da gömülüyorum. "Sen şu kayıt cihazını masanın üzerine koy, ben de ona konuşayım ve sana bildiklerimi anlatayım. İşimiz bittiğinde, söylediklerimi beğenirsen ve bir kameraya tekrar söylememi istersen, bunu da konuşabiliriz."

Şimdiye kadar Amanda kemiği olan bir köpek gibiydi. Ona yeterince etli bir kemik verdim ki onu imkân yok. Ama o her zaman biraz drama kraliçesi olmuştur ve karar veriyormuş gibi yapmak için zaman ayırır. Silahlar

Çapraz, gözleri kısık, parlatılmış dudakları dişlerinin arasında  alışıyor. Yerleşiyorum ve onun tiyatrosunu şımartıyorum. Birkaç saniye sonra kayıt cihazını masanın üzerine koydu.

Gösteri zamanı.

Ona bildiklerimi anlattım. Sabine kaybolmadan önce orada, Super1 otoparkındaydı. Arabasını ve kullan-at telefonunu almadan gittiğini ama polisın yerini tespit edemediğı iPhone'unu aldığını. Eve dönmesi beklendikten birkaç saat sonra alarmı çalan bendim. O zamandan beri neredeyse hiç uyumadım.

"Ne olmuş yani? Sence onu biri mi kaçırdı?"

Omuz silkiyorum. "Bu mümkün, sanırım. Ama arabasının yanında herhangi bir boğuşma izi yoktu, yerde kan ya da lastik izi yoktu. Eğer birinin arabasına bindiyse, tanıdığını biri olduğunu tahmin ediyorum. Yine de, bence çok daha büyük bir ihtimalle..." Sisal halıya bakarak irkildim.

Amanda kanepede  ne kayarak eğiliyor. "Sence ne yapması daha olası?"

Tüm v cudumla i  çektim. "Bu konuyu açarak bile Sabine'e ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum ama burada olsaydı anlayacağını da düşünüyorum. Mesele şu ki - ve sen bunu anlattığım ilk kişisin, bu yüzden kelimelerim t kezlerse lütfen beni affet - ama iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce Sabine zor bir dönemden geçiyordu. Annesi Alzheimer hastasıydı ve Sabine'i tanımayı bırakmıştı. Her seferinde değil ama ilk sefer oldukça yıkıcıydı. Bunun da ötesinde, Sabine'in taşıdığı ve gebe kalması için çok para harcadığımız bebeğin kalp atışlarının olmadığını duyduk. Tüm bunlar, işlerin gerçekten çok ama çok boktan olduğunu gösteriyor."

Amanda sempati dolu bir ses çıkartıyor ama devam etmemi bekliyor.

"Bebeğini kaybettikten sonra, sanki... Bilmiyorum, bir yere gitti. takip edemedi. Yemek yemeyi bıraktı. Günlerce yataktan çıkmadı. Alkol, artık ağrı kesiciler ve ben hepsini tuvalete atıp sifonu çekmeden önce eline ne geçerse onunla kendi kendini tedavi ediyordu. Sonra bir gün, iyiydi. Kalktı, giyindi ve hiçbir şey olmamış gibi işine geri döndü. O hafta    ev sattı ve iki ev daha listeledi. Karımın ne kadar iyi bir broker olduğunu,    koma haftasını toplamı bir milyon dolardan fazla olan anlaşmalarla bitirebildiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Bunu nasıl yaptı?" Amanda soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. şans eseri olmuş olabilir, düşükten önce üzerinde çalıştığı anlaşmalar aniden ortaya çıkmış olabilir, bilmiyorum.

biliyorum. Ama asıl mesele řu ki, sonunda rahatladım. Her şeyin daha iyi olduğunu, *onun* daha iyi olduğunu dűřündüm ve bu kadar çok üzerinde durmayı bıraktım." Duraklıyorum, içimden üçe kadar sayıyorum. "Üstüne gitmeyi bırakmamalıydım."

Amanda'nın alnı mükemmel yontulmuş kaşlarının arasında buruşuyor. "Anlamıyorum. Bütün bunların Sabine'e olanlarla ne ilgisi var? Nerede olduğuyla?"

"Belki hiçbir şey, belki de her şey." Ciğerlerimi doldurup yavaşça dışarı üflüyorum. Silik Amanda onunkini tutuyor. "Söylemeye çalıştığım şey, Sabine bunu daha önce de yaptı."

Amanda'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Bunu önermiyorsun..."

Başımı salladım. "İki yıl önce Kasım ayında, Şükran Günü'nün ertesi günü Sabine bir otobüse bindi ve ortadan kayboldu."

BETH

Pazartesi sabahı erkenden, Martina duştan yeni çıkmış bir şekilde kapımda belirdi. "Günaydın! Çok güzel görünüyorsun. Arabayla gidelim."

Yüzü çıplak, pembe yanaklar ve ovalanmış bir cilt, rimele ihtiyaç duymayan koyu renk kirpiklerden oluşan bir saçak. İki Fransız örgüsü her iki kulağının etrafından dolanıyor ve God Works Here tişörtünün üzerinde ikiz ıslak izler bırakıyor. Toplam etki kolay, genç ve sevimli.

Gülümsüyorum ve anahtarlarıma uzanıyorum. "İyi fikir. Ben sürerim."

"Ama benimki zaten var." Arabasının anahtarlarını havaya yüzünün yanında şingırdatıyor.

"Ben gerçek bir arka koltuk şoförüym," diyorum, koridora çıkabilmek için onu iterek yoldan çekiliyorum. "Beni yolcu koltuğunda istemezsin, söz veriyorum. Seni sadece çıldırtırım ve ayrıca araba kullanmayı severim."

Benim gerçekten sevdiğim şey kontrolün bende olması. Sahip olduğum her kuruş ortama bağlanmışken, kendimi bir başkasının arabasına bağlayıp beni kim bilir nereye götürmelerine izin vermem mümkün değil. Paramdan ya da hayattaki yeni ve parlak hakimiyetimden bu kadar kolay vazgeçecek değilim. En azından kendi arabamın direksiyonunda, kontrol bende.

Benim şartlarımda olduğu sürece şirket umurumda olmaz.

Martina tartışmak için ağzını açıyor, sonra koridorun öbür ucunda açılan bir kapıyla dikkati dağılıyor. Tom, benim odamın karşısındaki odada kalan kırmızı suratlı, terli adam, bir buhar pufu içinde banyodan dışarı adım atıyor. Duşun altında geçirdiği üç dakikalık seanstan sonra sırlıklam olmuş, su kısa, kare vücudundan aşağıya ve koridordaki yolluklara akıyor. Genellikle kimseyi kandırmayan karmaşık bir tarakla sarılmış saçları ince teller halinde çıplak omuzlarına dökülüyor.

"Günaydın hanımlar," diyor. "İkiniz de bugün çok şık görünüyorsunuz. Uyumlu kıyafetler, hoşuma gitti."

Kıyafetinden daha iyi, ki o da göbeğinin etrafına küçük bir eski havlu kumaş. Yürüdüğünde açılıyor ve fark etmemek için kendimi zor tuttuğum bir şeyi aralıklı olarak görmemi sağlıyor.

Martina yüzünü buruşturur. "Üzerine bir şeyler giy, Tom." "Önce kurulanmam lazım."

"Havlunun bunun için olduğunu sanıyordum."

Boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum. "Havlu" cömert bir terim.

"Hayır. Havlu mütevazılık içindir." Kapısının önünde durdu ve bize kıllı Anahtarıyla çalışırken sırtını. "Vücut parçalarım en iyi havada kuruyunca çalışır. Siz ikinize iyi günler." İçeri girer ve kapıyı kapatır.

Martina endişeyle kaşlarını çatarak bana döndü. "Bu doğru mu? Parçalarımın kurummasına izin mi vermeliyim?"

Gülüyorum ve merdivenlere yöneliyorum. " gel. Geç kalmak istemiyorum."

Aşağıdaki koridorda Bayan Sally'ye rastlıyoruz, saçları ipek sabahlığıyla aynı sıcak pembe renkte, çiçekli bir kimono vücuduna gevşekçe sarılmış. Göğüslerinin arası açık, tam göz hizasında iki et parçası. Bu yerde yarı çıplak insanların nesi var?

"Siz ikiniz Doublemint ikizlerine ne kadar da benziyorsunuz," diyor bizi tepeden tırnağa süzerek. "Görüyorum ki Martina'mız size bir iş bulmuş, ha?"

Martina'ya bakıp ona bir gülümseme gönderiyorum. "Öyle yaptı. Bunun için sonsuza dek minnettarım."

Martina sırtlıyor ve omzuyla bana vuruyor.

"hakkında iyi şeyler duydum. Bir arkadaşım her Pazar oraya gider. Önde ve ortada, büyük haçın tam önünde oturuyor. Beni de götürmeye çalışıyor ama ben ona zahmet etmemesini söyleyip duruyorum." Bayan Sally'nin bakışları göğsüme ve gömleğimin üzerindeki yazıya kayıyor. "Sizin ruhlarınızın aksine, benimkinin lanetli olduğundan eminim."

"Aldanmayın," diyorum gülerek. "Ruhumu kurtarmak için bir tişörtten daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Bayan Sally aynı şakanın içindeymişiz gibi gülüyor, her ne kadar doğuştan gelen ahlakım hakkında inandığım tüm o şeyler artık doğru olmasa da. Yalan söyledim, hile yaptım ve bu iş bitmeden çok daha kötüsünü yapmış olacağım.

Bazıları bunun beni de senin kadar kötü yaptığını söyleyebilir ama ben buna inanmıyorum. Bu, beni yere yatırıp yüzüme tükürdüğü, karnıma öyle bir yumruk attın ki nefesim kesildi, boynumu tutup bana bir şişe Ambien yutturmaya çalıştığın zamanlara hiç benzemiyor. Her olaydan sonra bana "Bunları yapmak *istemiyorum*," dedin. "Bu sen olmalısın. İçimde bunları ortaya çıkaran sensin. bir kadın olsaydın böyle olmazdım." Yaptığım şey nefsi müdafaa. Benim için bu hayatta kalmak.

Bayan Sally ile vedalaşıp kapıdan çıkıyoruz. Gecenin bir vakti, bulutlar içeri girdi ve beraberinde nem getirerek

Suyun yürüyormuşuz gibi hissediyoruz, hava o kadar yoğun ki bir ağırlığı var. Buick'in içi daha da kötü. Rutubet camlardaki çatlaklardan sızmış ve döşemeyi nemli hale getirmiş. Üzerine çöküyoruz ve daha önce fark etmediğim, hiçbirisi hoş olmayan bir koku demeti yayılıyor. Sigara, vücut kokusu ve bozulmuş süt gibi ekşi ve çürümüş bir şey. Motoru çalıştırıyorum ve kokuyu dışarı atmak için camların düğmelerine basıyorum.

Martina elini kolçakta aşağı yukarı kaydırarak, "Güzel araba," diyor ve benimle dalga geçip merak ediyorum. Her iki durumda da, bu beni onun arabasına binmek için daha istekli yapmıyor.

Telefonumdaki harita uygulamasını açıyorum ve Martina sallayarak beni mahallenin dışına yönlendiriyor. Sabah telaşıyla zaten kalabalık olan sokaklardan geçerken sohbet ediyor, bizim gibi insanlar işe ve okula gidiyor ve onlara nasıl görüldüğümüzü merak ediyorum. Muhtemelen normal. Onlardan biri gibi.

Tanıdığım bir güzergâh olan otoyola doğru hızla ilerlediğimizde koltuğuna yerleşiyor, spor ayakkabılarını tekmeleyip ayaklarını ön panelin üzerine . Ayak tırnakları parlak metalik maviye boyanmış. "Peki, senin derdin ne?"

Soru, birçok şeye atıfta bulunabilecek kadar geniş kapsamlı. Hangisi anlamaya çalışarak göz ucuyla bakıyorum ama Martina'nın profili hiçbir şey ele vermiyor. Işığı işaret ediyor ve "Yeşil" diyor.

Her iki tarafa da bakıyorum, sonra geçici olarak gaza basıyorum. "Benimle ne işin var, nasıl?"

"Araba kullanmakta ısrar ediyorsun, -kusura bakma ama- bu konuda pek iyi değilsin. Neredeyse her gece kabus görüyorsun. Çılgılık çılgılığa kabuslar ve evet, Morgan House'daki herkes seni duyuyor. Hepsi bunun hakkında konuşuyor. Ve ne zaman biri sana uzaktan bile olsa kişisel bir şey sorsa, belirsiz bir şeyler mırıldanıp konuyu değiştiriyorsun. Bana nereli olduğunu bile söylemiyorsun."

"Oklahoma'lıyım." Yalan ama arabanın plakasına uyuyor, ne olacak ki?

"Oklahoma'da nerede?"

"Kimsenin adını bile duymadığı bir kasaba." En azından gerçek bu. Suç oranları söz konusu olduğunda Pine Bluff kimsenin radarına girmiyor.

"Unutmak için gerçekten çok uğraştığım bir kasaba," diye ekliyorum, bu sorgulama hattını kapatmaya çalışarak.

Martina omuz silkiyor. "Hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz ama eğer arkadaş olacaksak en azından bana şeyler vermelisin. Bu işler böyle yürür, bilirsin. Sen bana kendin hakkında bir şeyler anlattırın, ben de sana kendim hakkında bir şeyler anlattırım."

Haklı tabii ki. Arkadaşlık böyle işler, ancak burada amacın ikimiz için de arkadaşlık olduğundan emin değilim. Bana tek kelime etmeden Jorge'nin komisyonunu cebe indirdiğinde Martina'nın amacı kesinlikle bu değildi.

Ve yine de...

Tanrım, burada bir arkadaş edinmek nasıl olurdu? Bu şehirde? Gülünecek ve şakalar paylaşılacak biri, sen her bir arkadaşlığıma çomak sokmadan önce sahip olduklarım gibi bir yol arkadaşı. Martina'yı seviyorum ve gerçek şu ki, bir arkadaşla gerçekten ihtiyacım var.

"Sana nereli olduğumu söylemiştim," diye hatırlatıyor bana. "Sana keş annemden bile bahsettim ve *kimseye* ondan bahsetmedim. En azından kendinle ilgili bir gerçeği paylaşabilirsin."

Gerçek. Bu kelime bana komik geliyor ve bir kahkaha atıyorum, kocaman bir kahkaha. Ne gerçeği? Şimdiye kadar ikimiz de ilk adımı atmaya ve tamamen dürüst bir şeyi paylaşmaya istekli olmadık ve eminim ki ben de ilk olmayacağım. Bu yeni hayat, sürdüğü sürece, geçmişimin ayrıntılarını kimseye anlatmamama bağlı.

Park yeri gibi görünen I-75 rampasından sola dönüyorum. Tampon tampona kırmızı fren lambaları denizi. Egzoz havada parıldıyor, dalgalı dalgalar ısı gibi yükseliyor. Güçlendirilmiş bir kamyonun arkasında yavaşlayarak duruyorum ve yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum.

"Bana Grady Hastanesi'nde doğduğunu söyledin ama Meksika'dan gelmiş gibi bir aksanla. Jorge'nin müşterisi olduğunu da itiraf ettin. Dürüst olmak gerekirse, ağzından çıkanların yarısına inandığımdan emin değilim. Amerikan doğumlu bir vatandaşın Jorge gibi bir adamdan rüşvetten başka neye ihtiyacı olabilir ki?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu ne demek, 'komisyon'?"

"Beni ona gönderdiğin için sana komisyon ödemesi gibi. Bu bir komisyon. Komisyon demişken, gerçek bir arkadaş bana bahsederdi, hatta belki de paylaşırdı. Arkadaşlar para kazanmak diğer arkadaşlarını kullanmaz."

"Sen neden ? Jorge'den komisyon .
Kim söyledi sana?"

Önümüzdeki kamyon birkaç metre ileri yuvarlanıyor, ben de ve kamyonun burnunu trafiğe sokuyorum. "Jorge bana söyledi. Ona gönderdiğim herhangi biri için elli dolar ödeyeceğini söyledi."

"Ne-? Elli dolar..." Yanakları kızarıyor ve gözleri kısılıyor. "*Kişi* başı mı?" Başımı salladım.

"Oh hayır." Başını sallıyor, kalçasının üzerinde yükseliyor. "."

Sürekli öfkeli, kesik kesik İspanyolca konuşarak arka cebinden telefonunu çıkarıyor ve parmağıyla ekrana vuruyor. Hoparlör ritmik bir tonda geçirirken ben birkaç kelime seçiyorum - puta, *cojones*, *mierda* -. Birkaç saniye sonra Jorge kısık bir "Evet?" ile cevap veriyor.

İngilizceye kelimeleri yüksek ve kesik. "Jorge, Martina. Komisyon hakkında duyduğum şey de ne?"

Sesi telefonun hoparlöründen patladı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Beth. Ben sana en az on kişi göndermişken sen *ona* bir tane mi teklif ettin? Sakın söyleme, tüm o çekler postada kaybolmuş olmalı. Doğru mu bu?"

Jorge'nin duraklaması iki saniye fazla uzun. "Komisyon yeni. Yeni başladı." "Hı-hı." Martina bana baktı, gözlerini devirdi. İlk suçluluk dalgası içimde yuvarlanıyor, karnımı kemiriyor. "Bu ciddi bir saçmalık, Jorge. Bana üç yüz dolar borçlusun."

"Tamam, . Bir dahaki sefere ben öderim."

"Hayır, beni dinle. Bana borcun olan parayı alana kadar bir dahaki sefer olmayacak. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Ödeyene kadar bir kişi daha olmayacak."

Bir uzun duraklama daha, sonra bir iç çekiş. "Peki."

Martina, "Peki," diye karşılık verir, sonra da aramayı keser. Öfkeli bir ciyaklamayla telefonu kucağına bırakıyor. "Bana bunu yaptığa inanamıyorum. Ne yılan ama.

Ne pis, iğrenç bir yılan."

Suçluluk duygusu alevleniyor, içimi dışımı ısıtıyor. Burada yılan olan biri varsa, o da benim. İki elimi direksiyona doladım ve irkildim. "Sana da benimle yaptığı anlaşmanın aynısını teklif ettiğini düşündüm Martina. Hiç düşünmedim bile..." Başımı iki yana sallayıp bakıyorum. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

Özrümü bir el hareketiyle geçiriyor. "Boktan sen değilsin. Pislik olan Jorge. Kızgın olduğum kişi o, sen değilsin."

"Yine de. Gerçekten çok üzgünüm."

Özür dilediğimde, öfkesi ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Bana ve gülümsemesi büyük ve gerçek. "Gördün mü? Arkadaşlar böyle yapar. Özür dileriz. Affederiz ve bir dahaki sefere daha iyisini yaparız. Eğer bir sorunun varsa, bana gel ve konuşalım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Harika. Şimdi sıra bende." Burnundan uzun ve derin bir nefes alıyor, sonra da kocaman bir huff çekerek dışarı üflüyor. "Tamam. İyi. Bazen bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki sana saldıracığımı düşünüyorsun. Sanki belinde asılı duran şeyin içinde ne kadar varsa onun peşinde olduğumu düşünüyorsun. Ama ben sana bunu yapmazdım." Parmağını yüzüme doğrultup aramızda havada sallıyor. "Sen ve ben, biz arkadaşız ve ben bir arkadaşımı bu şekilde incitmem, Beth. *Yapmam.*"

Sanki karar verilmiş gibi, sanki bir gerçekmiş gibi söylüyor. Ona güvenilebilir. Biz arkadaş olacağız. Beni kahverengi bakışlarıyla birkaç saniye daha süzüyor ve mesajının içimde bir şeyleri harekete geçirdiğini inkar edemiyorum. Mesele şu ki, Martina'dan hoşlanıyorum. Şimdiye kadar bana söylediklerinin çoğuna inanmamış olsam da, sanırım bu aradığım gerçek külçesi olabilir. Jorge ile olan ilişkileri konusunda yanılmışım. Belki ben de ondan şüphelenmekte hatalıydım.

"Sana inanıyorum," dedim ve Tanrı yardımcım olsun, ciddiydim. Martina paramı almayacağını söylediğinde ona inanıyorum. Sadece bunun bir hata olmaması için dua ediyorum.

Arkamdaki araba kornaya basıyor ve ben de gaza basıp gülümseyerek öne doğru kayıyorum.

Gerçek şu , bir arkadaşına sahip olmak güzel.

Beklenmedik. Ama güzel.

* * *

Martina bana yirmi sekiz yaşında olduğunu söylüyor, o sabah kilisenin koridorunda ilerlerken, İncilleri ve ilahi kitaplarını koltukların arasındaki bölmelere istiflerken, akşam ayını için bültenleri bırakırken. Ailesi ya ölmüş ya da , üvey kardeşi Carlos dışında hepsi, Grady'de liseye başlamak üzere olan yarı yaşındaki bir çocuk - anladığım kadarıyla doğduğunu iddia ettiği hastaneden farklı bir yer. İkisinin ortak babası, son duyduğuna göre davul çalan bir serseri.

Batı Yakası'ndaki dalış merkezlerinde. Carlos'un annesi biraz kaltaktır ama içki içmez ya da market alışverişini unutmaz ve Martina'ya göre bu, iğneleyici sözlerini fazlasıyla telafi eder.

Martina konuşuyor, konuşuyor, sessizliği kapatmak için sürekli bir kelime akışı var ve ben sözünü kesmiyorum. Konuşan o olduğu sürece, dinlemekten başka bir şey yapmam gerekmiyor.

Bir bölümün son sırasına yaklaşırken sert ve pütürlü bir şeye basıyorum. bir bebeğin emziğini alıyorum. Kirli ve çatlaktı, pembe yüzünün halkası yoktu. "Bu şeyi atmalı mıyım?" Elimde tutarak söylüyorum.

Martina onu parmaklarımın arasından alıp boş bir kutunun içine atıyor. "Burada hiçbir şeyi atmayız, *asla*. Kayıp eşya bürosuna götürürüz. Kimse eski bir plastik parçasını aramaya gelmeyecektir ama bu bize değil. Ne bulacağınızı asla bilemezsiniz. Telefonlar, anahtarlar, sakız paketleri ve Tanrı bilir daha neler. Bir keresinde elmas bir küpe bulmuştum. Hem de gerçek bir tane."

"Gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Buraya gelen insanları gördün mü?" Homurdanıyor. "Kesinlikle gerçektir."

Buradaki ilk günümde tanıştığım sarışın resepsiyonist Charlene'in ipeksi elbisesi ve ışıltılı mücevherleri aklıma geliyor ve itiraz etmiyorum.

"Her neyse, yarın sabah Peder bu gece burayı doldurduktan sonra burayı görene kadar bekleyin. sekiz bin koltuk, sekiz bin ceset var ve bunların en az yarısı bizim toplamamız için ceplerinden bir şeyler atıyor."

Yeni bir bülten yığını için bir kutunun içine uzanıyorum. "Burası eskiden gittiğim kiliseye hiç benzemiyor."

Sözcükleri söyler söylemez, keşke onları geri alabilseydim diyorum. Martina kazara paylaştığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Yerden bir çöp parçası alıp kutuya atıyor ve sıranın ilerisine doğru ilerliyor.

"Hiç Peder'in ayinlerinden birine gittiniz mi?" Başını sallıyor.

" bir şey?"

"Servisler harika. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, çok mutlu-şakrak, ama müzik gösteriyi çalıyor. Konsere gitmek gibi bir şey. Bir saatin uçup gitmesini sağlıyor. İstersen bu gece kalabiliriz ama ben Çarşambaya kadar bekleyelim derim."

"Neden, Çarşamba günü ne olacak?"

"Peder ayinden sonra açık büfe yemek veriyor. Kızarmış tavuk, lazanya, patates püresi, daha önce görmediğiniz kadar çok yemek. Ve o kendini beğenmiş tiplerin günlerdir bir şey yememiş gibi açık büfeyi nasıl mideye indirdiklerini görmelisiniz. Papaz yemeği kutsarken ellerinde tabaklarla masaların etrafında dolanıyorlar ve Papaz'ın Amin'i bir tabancanın ateşlenmesi gibi. İncil'de kıtlık çeken insanlar gibi yemeklere dalıyorlar."

"Kenanlılar mı?"

"Evet, onlar. Her neyse, ayin için kalırsak ve sonrasında yardım edersek, istediğimiz kadar yiyebiliriz ve Peder fazla mesai ücreti öder."

Fazla mesai ve bedava yemek, iki sihirli kelime.

Başımı salladım, kararımı verdim. "Çarşambaya kadar bekleyelim o zaman."

Onay için Martina'ya bakıyorum ama o omzumun üzerinden bakıyor.

Omurgası dikleşiyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Döndüğümde bir kadının -hayır, bir kızın- koridordan bize doğru *geldiğini* görüyorum.

On altı ya da on yedi yaşlarında, gerçi 180'lik boyu da ona yardımcı oluyor. Teni bronz ve saçları doğal, yüksek elmacık kemikleri ve iri yeşil gözleri üzerinde kıvrıcık lülelerden oluşan vahşi bir taç.

O da bizim gibi aynı haki pantolonu ve Tanrı Burada Çalışır tişörtünü giymiş, sadece onunki daracık, gömleği yandan düğümlenmiş ve bakır rengi teninin baştan çıkarıcı bir dilimini ortaya çıkarıyor. Yaklaşıyor ve sırtarak kendini geri çektiğini görüyorum.

"Ben burada çalışıyorum. Burada ne işin var?"

Martina başını sallıyor ve elleri yumruk haline geliyor. "Burada çalışamazsın. *Ben* burada çalışıyorum."

"Ben biliyorum." Kız bunu kısa ve kesin bir şekilde söylüyor. "İşte

buradayım." "Peder nerede?" Martina iterek geçti, neredeyse beni biçiyordu. aceleyle karşı koridora geçti. "Peder'i bulmam gerek."

Kız gözlerini devirir. "Ona ne diyeceksin, paramı çaldığını mı?"

Bu suçlama karşısında Martina kollarını öfkeyle savurarak arkasını döndü. Kendimi sandalyelere sıkıştırıp yolundan çekiliyorum.

"Sana zaten söyledim," diye bağıyor, "Lanet olası paranı ben almadım. Beni almakla suçlayana kadar sende olduğunu bile bilmiyordum. Ve bu

Baştan beri senin paran değildi. Çaldığın fahişe muhtemelen kendisine ait olanı almak için geri gelmiştir."

Çok fazla gürültü yapıyorlar, çok fazla. bakıyorum, boş sandalyelerin sıralarını tarıyorum, ama söyleyebileceğim kadarıyla burada başka kimse yok. Yine de. Keşke bağırmayı ve küfür etmeyi bıraksalar.

Kız dudaklarını büzüyor. "O fahişe geri geldi, pezevengi de öyle. Paralarını alan insanlara ne yaptıklarını biliyor musun? Beni öldürmedikleri için şanslısın."

"Bu da ne, bir çeşit tehdit mi? Çünkü senin aptal paranı almadım ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bunu bana bir daha söyletmezsin." Martina'nın aksanı artık tamamen sınırın güneyinde, yuvarlanan R'ler ve kısa, kesik kesik atlamalar.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Meksikalı olduğun belli oluyor."

Martina bir çığlık atarak kolunu geriye atıyor, elini sert bir yumruk haline getiriyor ve kızın suratına yumruk atmadan hemen önce elimi dirseğine geçiriyorum. Bu hareket tamamen bencilce değildi. Genel bir kural olarak kedi kavgalarından uzak durmayı severim, ancak Martina'nın bana bu işi veren kişi olduğunu görünce, herhangi bir kan dökülmeden önce bunu durdurmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Henüz iyi bir üne sahip olamayacak kadar yeniyim. Martina'ya kötü yansıyan şey bana da kötü yansır.

Vücudumu iki kadının arasına yerleştirdim ve bir elimi her iki yöne doğru kaldırdım. "İkiniz de şuradaki haçı görüyor musunuz? Ya çenenizi kapatın ya da dışarı çıkın." Martina itiraz etmek için ağzını açtı ama ben önce davrandım. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Sustu. Uzun boylu kız da. Martina meditasyondan patlamamaya çalışarak derin nefes alma tekniği uygularken başımın üzerinden birbirlerine bakıyorlar. Konuşmak için ağzımı açtım ama Peder'in sesi duyuldu.

"İşte buradasın," diyor ve üçümüz de donup kalıyoruz. Solumdan ayak sesleri geliyor ve döndüğümde onun sahnede yürüdüğünü görüyorum. Sahne ışığının altında duruyor, alnının derisi ıslak cam gibi parlıyor. Toz parçacıkları havada dans ediyor, ışık huzmesinin içinde asılı duruyor. "Güzel, görüyorum ki Ayana'yla çoktan tanışmışsın."

Martina bana paniklemiş bir bakış fırlattı. *Ne kadarını duydu?*

Ama Peder elli adım ötede ve sesini duyurmak için sesini yükseltmesi gerekiyor. Yardımsever bir gülümsemeyle bizi izliyor.

"Sakıncası yoksa bugün üst katta, idari ofislerde çalışmanızı istiyorum" diyor ve hangimizle konuştuğunu bilmiyorum.

Başımı sallıyorum ama Martina kaşlarını çatıyor. "Oscar'a ne oldu?"

Oscar, temizlik ekibinin gayri resmi başı, kambur sırtı ve topal, romatizmalı parmaklarına göre seksen ile yüz elli arasında bir yaşta olan yaşlı, cüceye benzeyen bir adam. Anladığım kadarıyla tek sorumluluğu idari ofislerdeki masaların üzerine bir bez parçası itmek ve oradan geçen herkesle atışmak. Başka herhangi biri bunu yarı zamanda yapabilir, ama burada kıdem, rahat bir işin avantajını da beraberinde getiriyor.

"Oscar hasta annesini ziyaret etmek için Florida'ya gitmek zorunda kaldı. Onu dualarımızdan eksik istedi."

Oscar'ın annesinin hâlâ hayatta olduğunu düşünmeme rağmen sempati dolu bir ses .

"Oscar seyahatinden dönene kadar görevi sen devralabilir misin?"

"Elbette, Peder," diyor Martina, en iyi Güney Güzeli aksanıyla gönüllü olarak. "Beth ve ben yardım etmekten mutluluk duyarız."

Rahip topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor, bakışları Ayana'ya kayıyor ve ona parti için seçilmemiş bir çocuk gibi bakıyor. "Belki Ayana'yı da götürebilirsin. Onu etrafla tanıştırsın. Ona ipleri göster."

Martina sessizliğe gömülür ve boynunda öfkeli bir kızarıklık belirir.

Peder'e sahnede gülümsüyorum. "Sorun değil. ." "Mükemmel. Yukarıda görüşürüz sanırım. Ve teşekkür ederim. Ben çok Tanrı üçünüzü bana getirdiği için çok mutluyum. Ölçülemeyecek kadar kutsanmış durumdayım." Ellerini ceplerine soktu ve üçümüzü koridorda ayakta bırakarak uzaklaştı.

O gider gitmez Martina dönüp Ayana'yla yüzleşir. "Tanrı şahidim olsun, bana yan gözle bile bakarsan, ne yaptığını Peder'e anlatırım."

"O ne yaptı?" Dedim. değil. Şimdi bilmek istiyorum.

Ayana kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bakışlarını Martina'nın köprücük kemiklerine dikeyyor. "Güzel kolyeler. Parasını nasıl ödedin?"

Martina'nın yüzü morarır, her iki yanağında birbirine uyan iki leke belirir. İsa'nın yüzünü kızartacak bir şeyler geveliyor, sonra dönüp koridorda ilerliyor.

Ayana'ya bakıyorum, gülümsüyor.

JEFFREY

PDK İşgücü Çözümleri, Sheridan Yolu üzerindeki eski püskü bir alışveriş merkezinin ortasında, bir konsinye dükkânı ile iflasın eşiğindeki bir yoğurtçunun arasına sıkışmış durumda. Park alanı çoğunlukla boş. Buraya ilk gelenlerden biriyim, beni uykumdan uyandıran, gürültülü minibüsleriyle gelip maden ocağına giren madenciler gibi selam veren erkenci muhabirler sayesinde. Şimdiye kadar beni buraya kadar takip etmediler, ancak dışarıdaki kaldırımda sıraya girmeleri için önümde bir iki gün daha olduğunu tahmin ediyorum. Patronum Eric aklını kaçırarak.

Cam kapının içinde, Florence resepsiyon görevlisinin masasının arkasına park etmiş, günde birkaç kez karşıdaki çörekçiden doldurduğu köpüklü diyet kola sürahisinden höpürdeterek içiyor. Burada ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç yıl öncesine kadar ev kadını olmaktan çok mutluymuş, sonra kocası ölmüş ve "kendisini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı" olmuş. Aslında başvurusunda bu kelimeleri kullanmış; biliyorum, çünkü gördüm. Eric o kadar beceriksiz ki yine de onu işe aldı.

Beni gördü ve gözleri kocaman oldu. "Oh, Jeffrey, seni zavallı, zavallı canım. Sabine'e olanları akşam haberlerinde duydum." Beni kucaklamak için masasına koştu.

Bir meslektaşınız sizi buruşuk kollarıyla tutarken burada durmak için uygun süre nedir? Üç kadar sayıyorum, sonra kendimi kurtarıyorum.

"Teşekkür ederim Florence." Sigara ve Olay Yağı gibi kokuyor, şimdi ben de öyle. "İlginize minnettarım."

"Buna inanamıyorum. Gerçekten gitti mi? Polisin elinde herhangi bir ipucu var mı?"

Tüm hafta sonu boyunca görmezden gelmeye çalıştığım soru buydu; pencereimin önüne üşüşen muhabirlerden, telefonumu patlatan arkadaşlarımdan ve komşularımdan, dün gece geç saatlerde bana mesaj atarak almamı öneren patronumdan. Her seferinde, sorular bir tuğla gibi yüzüme çarptı. Hiç ipucu var mı? Hiçbir fikrim yok.

Sabine'i arama çalışmaları sona erdi, gönüllüler ayakkabılarındaki çamuru yıkayıp evlerine, ailelerine ve hayatlarına geri döndüler. Polis için soruşturma, *onu bulmaktan davayı çözmeye* dönüştü,

Yine de gelişmeleri Kevlar göğüslerinde sıkı sıkı tutuyorlar. Eğer herhangi bir ipucu varsa, Dedektif Durand Sabine'in kafasından bir saç teli bile bulduysa, bu bilgiyi benimle paylaşmadı. Sabine'in bilgisayarını almak için eve uğradığı Cumartesi öğleden sonrasından beri onunla konuşmadım.

Bir yanım şüpheli olduğum için mi beni karanlıkta tuttuğunu merak ediyor, diğer yanım ise cevabı zaten biliyor.

Bu yüzden hafta sonunu kanepede geçirdim, televizyonda sürekli Netflix yayınları varken dizüstü bilgisayarında arama haberlerini takip ettim. Bulduklarımın çoğu eski gerçeklerin tekrarlanması ya da magazincilerin söylentileri varsayma, nedene dönüştürmesiydi. Sabine'in kaçırıldığı. Bir yabancı, sevgilisi ya da benim tarafımdan kıskançlık krizine girerek öldürülmüştü. Kaçıp gittiğini, bilerek şehirden sıvıştığını.

Bu son söylenti Amanda'yı aramamın ve Sabine'in kirli çamaşırlarını sansürsüz bir şekilde ortaya dökmesi için onu koltuğuma oturtmamın sonucuydu. Geçen yılki ortadan kaybolma olayının gerçekliği benim söylediğimden biraz daha az dramatikti. Sabine gerçekten de bir otobüse binmiş - sonradan öğrendiğime göre batıya gidiyormuş - ama çok uzağa gidememiş. Oklahoma sınırının yarısına geldiğinde, bakımevinden annesinin düştüğüne dair bir telefon almış. Hiçbirimiz gittiğini fark etmeden o eve dönmüştü.

Ama mesele şu ki, gitmeye *niyetliydi*. Bir kez olsun kız kardeşine söylemeden sıvışmaya *çalıştı*. Eğer annesi kendi ayağına çelme takmasaydı, kim bilir ne kadar süre uzakta kalacaktı.

Şimdi tohum ekildi. Sabine dengesiz biri. Kaçma geçmişi var. Kocası masum. Şimdi tek yapabileceğim arkama yaslanıp büyümesini izlemek.

Saatime hızlıca bir göz attım. *Mandy in the Morning* bir saatten az bir süre sonra başlıyor.

Florence'a başımı sallayarak, "Polisin pek de yetkin olmadığını düşünmeye başlıyorum," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve buruşuk eliyle pazuma vuruyor. "Tabii ki değil. Geçen yıl evime hırsız girdi ve hiçbir şey yapmadılar. Kırılan kapıyı görmeye ya da parmak izi aramaya bile gelmediler. Sadece bir polis raporu doldurmak için karakola kadar gitmek zorunda kaldım. Bahaneleri doğu yakasındaki çetelerin sıradan ev hırsızları için onları çok meşgul etmesiydi ama ben "Peki, bunu kimin yaptığını düşünüyorsunuz?" diye sordum. Tabii ki çetelerdi."

Saçmalıyor olsa sempatik bir ses çıkarıyorum. Çeteler bir sorun, evet, ama uyuşturucu satıyorlar, yaşlı kadınların evlerine girip eşyalarını çalmıyorlar. Ama Florence bu konuda her zaman çok başarılı olmuştur, her konuşmayı kendisine ve kendi önemsiz sorunlarına çevirmekte.

Bir konferans görüşmesiyle ilgili bir mazeret mırıldanıp koridora çıkıyorum.

Pazartesi sabahı, açılış saatinden birkaç dakika önce ofis sessiz. Ne telefonlar çalıyor, ne klavyeler takırdıyor, ne de sesler dolapların ve duvarların arkasında boğuluyor. Eric henüz gelmemiş olmalı, yoksa koridorun sonundaki ofisinden emirler yağdırıyor olurdu. "Birkaç arama yapın!" diye bağırırdı ofis ne zaman çok sessizleşse, "Birkaç e-posta gönderin!" Sanki berbat yazılımını satmak ilk teması kurmak kadar kolaymış gibi, ama sanırım şikayet etmekte haklı. Sessiz bir satış ofisi verimli bir ofis değildir.

Ofisime girip kapıyı kapatıyorum ve normal sabah rutinimi uygulamaya başlıyorum. Bilgisayarı açıp e-posta gelen kutumu karıştırıyorum. Sil, sil, sil, görmezden gel.

Bir parmak eklemi tahtaya çarpıyor ve bir saniye sonra kapı açılıyor. Eric köşeden kafasını uzattı. "Ne yapıyorsun burada?"

Sandalyemde arkama yaslanıp bilgisayar ekranının üstünden ona bakıyorum. Eric her zamanki kıyafetlerini giymiş: pastel düğmeli bir ceket, hafif buruşuk bir pantolon, süet eyer ayakkabılar. Patronculuk oynayan bir öğrenci birliğine benziyor.

"Çalışıyorum."

Kaşları çatıldı. "Sana içeri gelmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Hayır, ne kadar zamana ihtiyacım varsa o kadar zaman ayırmamı söyledin ama

Zaman. Çalışmam lazım. Geçen ay yaptığım postalama nihayet meyvelerini vermeye başladı ve yapmam gereken milyonlarca şey var."

Burası, şirket tarafından verilen dizüstü bilgisayarlar ve yoldan erişilebilen bir VPN ile gezici bir satış departmanı için ayarlandı. İkimiz de evden de buradan olduğu kadar kolay çalışabileceğimi biliyoruz. Muhtemelen daha kolay, çünkü yatağımdan hiç çıkmadan bunu yapabilirim.

Koridora bakıyor ve bana dönüp içeri adım atmadan önce yüz ifadesinde bir şey yakalıyorum -şaşkınlık mı? Kızgınlık mı?

Kapıyı kapatır. "Jeffrey, insanlar konuşmaya başladı..." "Hangi insanlar?"

Benimle dalga mı geçiyorsun gibi bir yüz ifadesi takınır, omuzlarını hafifçe kaldırır. "Mesele şu ki-"

"Kim, Eric? Ne söylüyorlar?"

Ne dediklerini biliyorum. *Sabine aldattı. Başka bir adama . Jeffrey Hardison bir aptal. Bir yordakçı. Bir enayi.*

Masa telefonum çalıyor ve Rahatsız Etmeyin düğmesine basıyorum. Sistem aramayı sesli mesaja yönlendiriyor.

"İnsanlar karın için endişeleniyor, Jeffrey," diyor Eric sakın bir sesle.

"Senin için endişeleniyorlar." Onun sözleri karnımdaki ateşe bir kömür daha atıyor.

İki yumruğumu da masama vurup eğildim. "Endişelendiler mi? Sence *ben* nasıl hissediyorum? Bugün altıncı gün. Sabine nereye gittiye altı gün oldu ve hâlâ ondan bir iz yok. Polis düşünüyor-" Tam zamanında kendimi durduruyorum. Ses tonumu ve öfkemi yatıştırmaya çalışarak uzun ve yavaş nefes alıyorum. "Tüm bu durum çok yoğun. Neredeyse hiç uyumadım. İştahımı kaybettim. Nasıl bir stres altında olduğumu hayal bile edemezsin."

"Tahmin *edebiliyorum*. Bu yüzden sana biraz izin almanı önerdim.

Kimse senin burada olmanı beklemiyor, en azından ben."

gülmeye çalışıyorum. "Sana söylemeliyim Eric, bana yeterince iş yaptığımı söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Sloganının 'daha fazlası daha fazlasıdır' olduğunu sanıyordum. Senin bu rahat halinle ne yapacağımı bilemiyorum."

Benim neşemi paylaşmıyor, birazcık bile. Sessizlik uzuyor, uzun ve acı verici. Bir omzunu kapıya yaslıyor. "Gerçekten bana bunu söyletecek misin?"

Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. Bekliyorum.

İç çekerek masamın kenarına geldi. "Bak, eğer sadece çalışanlar konuşuyor olsaydı, bu bir şey olurdu, ama müşteriler soru sormaya başladılar ve sadece bana değil. Birbirleriyle konuşuyorlar ve şimdiden dedikodular kontrolden çıkmaya başladı. Potansiyel müşterilerimin bundan haberdar olmasına izin veremem. İşler zaten yeterince kötü."

Boğazımı temizliyorum. "Bana biraz vermemi önermiştin. Bu bir öneri değil miydi, gerçekten? Daha çok bir emir gibiydi?"

"İkisi de."

"Beni kovuyor musun?"

Sinirli bir şekilde iki elini havaya kaldırır. "Hadi ama, bunu yapamayacağımı biliyorsun. İK'da çalışıyoruz, saçmalık." Kapı çalınıyor, ikimiz de duymazdan geliyoruz. "Seni ücretli izne çıkarıyorum, böylece eve gidip karın için özel olarak endişelenebilirsin. Sadece bu iş bitene kadar."

Derin bir nefes alıyorum. Sözleri derimin altında kaynarken burada, masamda, onun karşısında sakince oturuyorum. *Bu iş bitene kadar*. Ne demek istiyorsun, Sabine sağ salim bulunana ve benim masum olduğum kanıtlanana kadar mı? Ya da buradan kelepçelenerek çıkarılana ve beni kovmak için makul gerekçeleri olana kadar mı? Hangisi?

Bir kapı daha çalınıyor, bu sefer daha yüksek sesle. Daha güçlü. Florence'ın sesi ahşabın içinden geliyor. "Jeffrey? Aramaya çalıştım ama telefonun DND'de."

Gözlerimi deviriyorum ama Eric'in bakışları . "Anlaştık mı?" diyor, sesi alçak ve anlam dolu. Ona hızlıca başımı sallıyorum: *tamam*. Aslında, siktir et burayı. Ücretli bir tatil tam da doktorun istediği şeye benziyor - Hayır, oraya gitmiyorum. Trevor'ı da sikeyim, Eric'i de sikeyim.

Eric geri kapıyı açar ve Florence yumruğunu havaya kaldırır. Onu görür ve kolu yanına düşer. "Oh." Bakışları Eric'ten benimkine sığıyor. "Bölmek istememiştim. Özür dilerim."

Azı dişlerimi birbirine kenetlediğim için boynuma ve omuzlarıma binen çenem ağrıyor. *Tabii ki* rahatsız etmek istiyordu, kapıma her vurduğunda ve kaç kez aramaya çalıştıysa. Rahatsız Etmeyin düğmesinin var olmasının bir sebebi var.

"Sorun değil Florence," diyor Eric. "Jeffrey ve benim işimiz bitti."

Florence'ın bakışları beni dondurucudan yeni çıkmış bir bıçak gibi kesiyor. "Sizi görmek isteyen bir dedektif var."

MARCUS

Jeffrey'nin ofisi kahve ve pahalı kolonya kokuyor ama kapısından içeri adım attığımda yaşadığı paniğin kokusunu gizleyemiyor. Resepsiyon görevlisine ve patronuna teşekkür edip kapıyı yüzlerine kapatıyorum. Onları diğer tarafta durmuş, kulaklarını tahtaya dayamış halde hayal ediyorum. Bir dedektifin beklenmedik bir ziyaret için bir ofise uğraması her zaman bir şovdur. Eşit derecede büyülenmiş ve dehşete düşmüşlerdi.

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine gömülmemi izliyor, yüz ifademi okumaya çalışıyor ama hiçbir şey belli etmiyorum. Bırak terlesin. Çantamı ve anahtarlarımı yanımdaki sandalyeye atıyorum, bir süre kalmayı planlıyormuşum gibi yerleşiyorum.

"Beni araya sıkıştırdığınız için teşekkürler. Eminim çok meşgulsünüzdür..." Duvardaki PDK posterine, satış rakamları ve karalanmış hatırlatmalarla dolu beyaz tahtasına, masasının kenarındaki *Her gün acele ediyorum* levhasına bakıyorum. "Burada tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"PDK Workforce Solutions, işinizi büyütmenize yardımcı olan interaktif bir insan kaynakları yönetim yazılımı sunuyor. İşe alım, performans yönetimi, iş akışı ve bunun gibi şeyler. Gerçekten mi?" Sesini sahne fısıltısına indiriyor. "Sakın almayın, biraz hatalı."

Onu hiç eğlenmeden izliyorum.

"Bir avukata ihtiyacım var mı?" diye kendini durduramadan ağzından kaçırıyor. Sinirleri onu huzursuz ve patavatsız yapıyor.

"Bir tane ister misin?" İşte şimdi eğlendim. Ben durduramadan bir gülümseme beliriyor.

"Bu bana ne sormak için burada olduğunuza bağlı."

"Soru listemi görmek ister misin?" Kalçamda dengede duran defteri gösteriyorum. "Gerçi el yazımı okuyabileceğinden emin değilim. Gezegende okuyabilen tek kişi karım görünüyor." Cevap vermiyor, ben de elimi bırakıyorum. "Onları sana tek tek okumama ve sihirli düğmeye bastığımda bana söylemene ne dersin?"

PDK'nın hatalı yazılımıyla alay ederken yüzünde beliren gülümsemeden geriye ne kaldıysa kayboldu. "Neden bana sizin için ne yapabileceğimi söylemiyorsunuz, Dedektif?"

Not defterimin sayfalarını çeviriyorum. "Bildiğiniz gibi, Sabine'in dizüstü bilgisayarındaki dosyaları tarıyorduk ve bizim için açıklığa kavuşturabileceğinizi umduğum birkaç şey bulduk. Örneğin banka hesapları gibi."

Omuzları rahatlayarak bir santim düşer. Bu, cevabını bildiğini bir sorudur. "Sanırım ortak hesaplarımızı sormuyorsunuz." Başımı sallayarak çenemi eğiyorum. "Doğru."

"Hangisi? Sadece onun adına üç tane var. Mortgage hesabı, bir çek hesabı ve bir de bankamatik Mastercard. Bu arada son ikisi ticari hesaplar. Vergilerini ödemesine yardımcı olmak dışında onlar hakkında pek bir bilgim yok."

"Tasarruf hesaplarından bahsediyorum aslında. İki para piyasası ve yatırım hesabı."

Jeffrey tamamen hareketsiz kaldı. Sabine'in bilgisayarını bana verdi, ama incelemenden önce değil. Bunu yapmaması aptallık olurdu. Ama bu hesaplar onun tuttuğu Excel dosyasında yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Varlıklarını biliyorum çünkü Ingrid bana söyledi.

"Şaşırmış görünüyorsun," diyorum memnun görünmemeye çalışarak. Cevabı dişlerini sıkarak geliyor. "Ne zamandan beri?"

Kucağımdaki kâğıtlara bakıyorum. "Pekala, bir bakalım. Para piyasaları Ocak başı ve Mart sonu, 2013. Yatırım hesabı daha yeni, geçen yılın Aralık ayına ait. Hesapların toplamı aşağı yukarı 379.385,29 dolar ediyor ama yatırım portföylerinin nasıl gittiğini bilirsiniz. Değerler, rakamları toplayabileceğinizden daha hızlı değişir."

Cevap vermiyor ama aklından geçen düşünceleri sanki havada yazılmış gibi net bir şekilde görüyorum. Sabine'in ona hiç bahsetmediği hesaplarda sakladığı yaklaşık 400 bin doları var. Ondan *sakladığı* hesaplarda. *Yıllarca*.

"Bunu değerlendirmek için bir dakikaya ihtiyacınız olduğunu görüyorum, o yüzden birazdan tekrar ele alalım. Geçen yılın Şubat ayında 4538 Belmont Drive'daki hissenizi eşinize devrettiniz ve sonraki on altı ay boyunca aylık ipotek ödemesi sizin maaşınızdan değil onun maaşından yapıldı."

Olabildiğince kayıtsız bir şekilde omuz silkiyor. "Sabine çok daha fazla para kazanıyor. Hesapları incelediysen ne kadar olduğunu bilirsin. Sadece adil görünüyordu."

"Bu onun fikri miydi yoksa senin mi?"

"Kimin hatırlamıyorum ama Sabine zaten çoğu ay boşluğu dolduruyordu. Bunun aramızda bir sorun haline gelmesini istemedim."

"Hiç oldu mu?"

"Hiç, ne?"

"Bir sorun var. Çünkü eşim ve ben her şeyi tek bir potada eritiyoruz. Ama inanın bana, paranın nasıl bir sorun haline gelebileceğini anlıyorum, çünkü *eskiden* maaş alıyordu. Çalışmayı bıraktığında, hesabımızdaki parayı harcadığı için kendini suçlu hissetti çünkü parayı oraya koyan bendim. Benim olanın onun, onun olanın da benim olduğu konusunda onu ikna etmem biraz zaman aldı. O başka şekillerde katkıda bulunuyor, biliyor musun? Ama herkes kendi yoluna sanırım."

Bu benim iyi polisi oynayışım. Esprili ve "hadi arkadaş olalım" diyen polis. Gözlerinin kararmasına ve kısılmasına bakılırsa Jeffrey buna bir an bile inanmıyor.

"Sabine ve ben başka bir yöne gittik ama inanın bana hiçbir kırgınlık yok. Evimizde kira ödemededen yaşıyor olabilirim, ancak ortak ev hesabında gördüğünüz gibi faturaları ben ödüyorum ve yiyeceklerin çoğunu ben alıyorum. Bu benim katkım."

"Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyor."

"Evet," diyor başını sallayarak. "için de iyi bir anlaşma."

Kâğıda bir şeyler karalıyorum, sonra bir sonraki sayfaya geçiyorum. "Sabine ortadan kaybolduğundan beri, onun bir ilişkisi olduğunu keşfettiniz. Bu zor olmalı."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Sanırım *kaba* bir şekilde ifade edebilirim. İlişkiyi öğrenmek zordu, evet, inciticiydi ama şaşırtıcı mıydı? Belki o kadar da değil. Gerçek ki, Sabine ve ben bir süredir birbirimizden giderek uzaklaşıyorduk. Eminim kız kardeşi Ingrid de size söylemiştir."

"Dr. McAdams'a göre, bu sadece bir ilişki değilmiş. İkisinin birbirine çok aşık söylüyor. Birlikte olabilmek için hayatlarını yeniden düzenlemek için planlar yapıyorlarmış."

"Eşlerini terk etmeyi planlamaktan . Evet, bunu ben de biliyorum. Ingrid ve Dr. McAdams bana anlattı."

"Doktora göre Sabine de hamileymiş."

"Evet, bana sevinçli haberi verdi." Bunu kıvrılmış dudaklarıyla ve köpek bokuna basmış gibi bir ses tonuyla söylüyor.

"Nasıl geçti?"

"Sorduğun buysa, onu yumrukladım. Ama çok heyecanlanmadan önce Sabine'in tıbbi kayıtlarına bir göz atması konusunda da onu uyarmak isterim."

"Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Bence tıbbi kayıtlarına bir göz atmalı. Sabine'in mahremiyetine saygı duyduğum için daha fazlasını söylemek istemiyorum."

"Suratına yumruk attığında ona o kadar da saygı duymuyordun."

Yüzü önce bembeyaz olur, sonra pancar gibi kızarır, damarlarında öfke ateşi yanar. Bu küçük haberin Ingrid'den geldiğini biliyor. Ofisimde ona karşı kullandığı ifadenin aynısı.

Parmağını masasına vuruyor. "Tamam, öncelikle ona yumruk atmadım. Yakınından bile geçmedim. Elimin tersiyle hafif bir tokat attım, olur olmaz da pişman oldum. Hepsi bu kadar."

"Bu müthiş bir tokat olmalı."

"Tartışıyorduk. İşler kızıştı. Beni itti. Ben de ona tokat attım. Sonrasında özür diledik ve hepsi bu kadar. Hayatımıza devam ettik." "Ne hakkında tartışıyordunuz?"

İki elini de havaya kaldırır. "Bilmiyorum, Dedektif. Evli bir çift ne hakkında tartışır ki? Çöpü çıkarmak, yerdeki kirli çamaşırlar, son şampuanı kullanmak. İstediklerinizi seçin."

"Kıskanç bir adam olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Gözlerini kısar. "Karım beni aldatıyor, Dedektif. Sanırım kıskanmaya hakkım var. Ama yine de bunu o kaybolana kadar öğrenmemiştim."

Omuz silkiyorum. "Yine de. Karınızın kesinlikle sırları vardı. Gizli banka hesapları, gizli sevgililer. Acaba sizden başka ne saklıyordu?"

Soruyu havada bırakıyorum ve o da cevap vermiyor. Doktoru öğrendiğinden beri muhtemelen milyonlarca kez merak ettiği bir şey , ama ne derler? Cevabını istemediğin bir soruyu asla sorma.

"Ingrid'e göre Sabine bir avukata danışmış," diyorum not defterime bakarak. "Sana soracaktı-"

"Boşanmak için, biliyorum. Görünüşe göre geçtiğimiz hafta sonu." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ingrid ve Trevor da bana bunu söyledi."

Bir yanağımı kaşıyorum, onu izliyorum. Bekliyorum. Üç, belki de dört nefes boyunca.

Jeffrey sabrını kaybeden ilk kişi. "Ne?"

"Sadece ne olacağını merak ediyorum. Eğer senden boşanmak isteme şansı olsaydı, yani. Evi kim alırdı? Mal varlığınızı nasıl ?"

" ama, Dedektif. İkimiz de sopanın boktan ucunu yiyeceğimi biliyoruz. Ama tamam, bu oyunu oynayacağım. Eğer Sabine ve ben boşanırsak, muhtemelen taşınırım. Bu, çıkmaz bir kasabada çıkmaz bir iş. Başka bir yerde daha iyi fırsatlarım olurdu."

Şimdilik tatmin olmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Kavgaya geri dönelim. Sabine seni ittikten ve sen de ona yumruk attıktan sonra-"

"Tokat attım," diyor, sesi kısık. "Ona *tokat* attım. Yumruk atmadım. Arada büyük bir fark var."

"Ona tokat attıktan sonra ne yaptınız?"

"Elbette özür diledim. O da öyle yaptı. Her şeyi geride bıraktık ve devam ettik." "Ama mesaj yoluyla başka bir hararetli tartışmaya girmeden önce değil."

Sesi soluğu kesiliyor, durduramadan vücudu seğiriyor.

"Ne oldu, kendini banyoya kilitledi ve sizi içeri almayı reddetti mi? Karım bazen bunu yapar, beni çileden çıkarır. Bunun size normalde yapmayacağınız şeyleri yaptırabileceğini anlayabiliyorum. Başka türlü söylemeyeceğiniz şeyleri söyletebilir. Yine de akıllı bir adam bunu yazılı hale getirmezdin." Duraklıyorum, iki saniyelik sessizlik sonraki sözlerime ağırlık katıyor. Onlara ekstra anlam katıyor. "Tabii söylediklerinde ciddi değilsen."

Akıllı bir adam bunu yazıya dökmezdi, ama hey, belki de o kadar aptaldır. Yüzündeki ifadeye bakıyorum, gevşek çenesi ve geniş, vahşi gözleriyle, onun da bu kadar aptal olduğunu düşündüğünden eminim.

Oraya sıkıştırdığım tek sayfalık kâğıdı bulana kadar not defterimi karıştırıyorum ve sonra onu çıkarıp masaya vuruyorum. Onun ve Sabine'in mesajlaşmalarının bir çıktısı. Görebileceği şekilde çeviriyorum ama aşağıya bakmıyor. gerek yok. Ne yazdığını zaten biliyor. O lanet şeyi yazan enayi .

Çık oradan yoksa seni öldürürüm.

"Bay Hardison, silahınız var mı?"

Jeffrey'nin kendi adına kayıtlı ve ruhsatlı bir .357 Magnum'u var. Şimdi yalan söylerse, gün sonuna kadar arama emri çıkartırım.

Hasta görünüyor, sanki gerçekten kusacakmış gibi ve göğsüm karıncalanıyor ve ısınıyor.

Zafer.

"Sanırım bir avukat tutmamın zamanı geldi."

BETH

Kilisenin geri kalanı gibi, idari ofisler de etkilemek için tasarlandı - sağlam ve kalın duvarlar, cömert pervazlar, pırıl pırıl, çift camlı süslü pencereler - ancak bağışçılar düşünülmüş dökendi. Dekor doğrudan bir IKEA kataloğundan çıkmış: işlevsel, minimalist, İskandinav şıklığı. Bu neo-gotik ibadethanede bir fahişe kadar yersiz, ki Ayana'nın da öyle olduğuna eminim. Ya da en azından *öyleydi*. Parmağından sarkan temizlik malzemeleri kovaasına ve sırtına bağladığı elektrik süpürgesine rağmen kalçaları davetkâr bir şekilde sallanıyor, başı Fulton Sanayi Bulvarı'nda müşteri arıyormuş gibi ileri geri sallanıyor.

Bir fahişe, bir hırsız ve bir kaçak bir kiliseye girer; ancak bu, can alıcı noktası olmayan bir şakadır.

"Keser misin şunu?" Martina tıslıyor.

Ayana'nın omurgası dikleşir ve omzunun üzerinden kaşlarını çatır. "Neyi durdurayım?"

Hiçbir şey yapmıyorum."

"Sen değilsin. Buraya biraz saygı gösterin. Burada müşteri bulamayacaksınız."

Ayana homurdanıyor. "Doğru ya. Çünkü kilise insanları ucube değildir."

Martina gözlerini deviriyor ama itiraz etmiyor, ben de etmiyorum. Peder hariç, burada tanıştığım insanlar ucube olabilir. Anladığım kadarıyla buradaki tek normal kişi o, Uyumsuz Oyuncaklar Ülkesi'lideri.

Koridorun sonu boş ama aydınlık bir mutfığa çıkıyor ve Martina siparişleri sıralamaya başlıyor. "Bu mekanın her bir santimetresinin tozunun alınması, silinmesi ya da süpürülmesi gerekiyor. İnsanların en çok dokunduğu şeylere ekstra özen gösterin.

-Telefon, bilgisayar faresi, klavye, çekmece çekmeceleri ve temizlik ürünleri konusunda cimri olmayın. Bir kişi mide gribi olursa, hepimiz mide oluruz."

Ayana'yı açık bir kapı aralığına doğru itiyor. "Sen mutfaktan başla."

Ayana aykırı, elleri kalçalarında bir poz vermeye çalışır, ancak vakum hortumu yoluna çıkar. Kaşlarını çatmak ve kalçasını dikleştirmekle yetiniyor. "Ne yapacaksınız?"

"Bu sizi ilgilendirmez ama Beth ben Peder'in ofisinden başlayacağız."

"Nasıl oluyor da siz birlikte çalışırken ben her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalıyorum?" Ayana bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, tahmin ettiğim yaştan birkaç yıl çıkarıyorum. Bu kız yasalsa bile, zar zor.

" bırak da işinin başına dön, olur mu?" Martina diyor ki. "Koridorda ilerleyin ve buluştuğumuz yerde buluşalım."

Ayana'yı koridorda somurtarak bırakıp, kendi başına mini bir kompleks olan karşı uçtaki Peder'in ofislerine geri dönüyoruz. İngiliz esintili bir bahçeye bakan özel bir çalışma alanı, projeksiyon perdesi ve on dört kişilik masası olan bir konferans odası, mini mutfaklı bir oturma alanı ve alçak bir masanın iki yanına dizilmiş üç kişilik ikiz kanepeler. Duvardaki düz ekran televizyon sessizde Fox News'e ayarlanmış, bronzlaşmış ve pudralı gazeteciler parlak kravatlar ve çiçekli elbiseler içinde bir kanepeye dizilmiş, dudakları ses çıkarmadan hareket ediyor.

Martina kovanı sehpanın üzerine bırakarak, "Oturma odası benimdir," diyor.

"Gerçekten mi? Açıklamayacak mısınız?"

"Neyi açıklayayım?" Kovadan bir spreş şişesi almak için eğiliyor ve altın diskler boynundaki zincirde sallanıyor. Ayana'nın parasıyla alınmış, eğer inanacak olursam -ki . Üzerindeki harfleri seçmeye çalışıyorum ama tılsımlar dans etmeyi bırakmıyor.

"Ayana ile aranızda ne var, tabii ki. Belli ki birbirinizden nefret ediyorsunuz. Neden?"

Martina ayağa kalkıyor, gözleri öfke ve suçlamayla parlıyor. "Onun parasını ben çalmadım, tamam mı? Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ve zaten kim tuvalet rezervuarına para bantlar ki? Bir hırsızın bakmayı düşüneceği ilk yer orası değil mi? Burada hırsız olan biri varsa, *o da odur*. Az önce diğer fahişenin parasını aldığını itiraf etti. O kısmı duydun, değil mi?"

Başımı salladım. "Doğru, ama bu değil-"

"Ve bir yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim." Bir kolunu havaya . "Yani, onun yaşındaki bir kız için kim üzülmez ki, dışarıda tek başına? Onunla *on dört* yaşındayken tanıştım. Onu besledim, kalacak bir yer buldum. Onun için bir tür akıl hocası olduğumu düşündüm, aptal, aptal ben, tüm o zaman boyunca benim paramı alıyordu ve bacaklarını açtığı tüm o erkeklerden de para alıyordu. Ve bir kez bile teşekkür etmedi." Etrafında dönüyor ve bir yan masayı temizlik solüsyonuyla ıslatıyor.

"Bir teşekkür kartına ihtiyacım olduğundan değil, ama beni hırsız olmakla suçlamaktan çok daha iyi olurdu, çünkü değilim. Ben hırsız değilim."

Masayı keskin, öfkeli darbelerle silmesini izliyorum ve ne diyeceğimi düşünüyorum. Martina'nın bir hırsız *olduğundan* oldukça eminim. Ayana paranın tuvalet tankına bantlandığını hiç söylemedi. Parayı bulan o değilse, Martina bu küçük gerçeği başka nasıl bilebilirdi ki?

Peki bu yeni ateşkesimiz için ne anlama geliyor? Benim paramı da çalmayacağına inanmakla hata mı ettim?

Kapının çerçevesine vurulması beni düşüncelerimden, masayı da Martina'nın aşırı hevesli ovalamasından kurtarıyor.

Kapıda duran adam bir yabancı ama yine de kim olduğunu çok iyi biliyorum. Rahip ile aynı koşucu yapısı, gülümsemese bile gülümsüyormuş gibi görünen aynı ela gözler, aynı kırpılmış sakal, ancak onunki beyaz yerine paslı bir kahverengi. O da babası gibi kot pantolon ve ütülü bir gömlek giymiş ama kıyafetleri daha modern, daha genç, tasarımcı elinden çıktığını düşündürecek şekilde kesilmiş. Hatta saçları bile babasınıninkine benziyor; yanlardan sıkça kesilmiş, tepede daha uzun bir tutam var ve alnında da aynı şekilde bir perçemle toplanmış.

"Ne istiyorsun?" Martina "*sen*" diyor, "*sen* "e vurgu yaparak. Halının ortasında bir heykel gibi duruyor, sprey şişesi ve bez bir elinden sarkıyor.

"Merhaba," diyorum, onu küçümsemesini yumuşatmak için gülümseyerek.

Bunu bir davet olarak kabul ediyor, odanın içine doğru ilerliyor, kolonyası diğer kokulara karışıyor: çamaşır suyu, limon cılası ve baharatlı sandal ağacı. Bana doğru bir el uzattı. "Erwin Jackson Andrews IV, buralarda Erwin Four olarak da bilinir. Saygıdeğer Peder'in ilk çocuğu, tek oğlu ve aile adının yaşayan son taşıyıcısı. Üzerimdeki baskı çok büyük."

Gülüyorum ve elini sıkıyorum. "Beth Murphy, bu da-"

"Martina ve ben birçok kez karşılaştık. Değil mi Martina?" Adam Martina'ya iyi huylu bir gülümseme veriyor ama Martina karşılık vermiyor. O da cevap vermiyor. Omuz silkerek bana döndü. "Sen-"

"Baban burada değil," diyor Martina.

Ona bakıyor, kışkırtıyor. "Ya Oscar demek üzereysen?"

"Oscar Florida'da" diye teklif ettim, aynı anda Martina "Sen de mi?" diye sordu.

Erwin gülümsemesini önce bana, sonra Martina'ya yöneltti. *Hayır*, . Bu gönülsüz bir takılmaydı, ama Martina'nın buna tahammülü yoktu.

Ona sırtını dönerek uzak duvardaki konsola saldırıyor. "Pederin nerede olduğunu bilmiyorum. Onu son gördüğümde kilisede sahnede idi ama bu yarım saat önceydi. Şu anda herhangi bir yerde olabilir." Vücudunun diğer tarafındaki televizyonda bir Cialis reklamı yanıp sönüyor, yaşlı bir çift batan güneşin önünde el ele tutuşuyor.

Erwin ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar ve platin saat kordonu bileğinde parıldar. "Eğer onu görürsen, e-posta sorununu çözdüğümü söyle. Son güncelleme bilgisayarıyla telefonu arasındaki senkronizasyonu bozmuş ama şimdi çalışıyor. Buranın bilgi işlemini ben yürütüyorum." Bu son cümleyi bana iletiyor, ancak bilgilendirme amaçlı mı yoksa etkileme amaçlı mı olduğuna karar veremiyorum.

Bakışları gidip geliyor, birimizin cevap vermesini bekliyor. Gitmeye hevesli görünmüyor.

Kutsal bir adamın oğlu olan bu adama ne diyeceğimi bilemiyorum. Kıyafetleri, saati, yüzündeki muzip sırıtış. Sonuç kutsaldan başka bir şey değil. Sessizlik uzuyor, uzun ve rahatsız edici. Martina ikimizi de görmezden geliyor.

"Tamam, peki..." Erwin ipucunu alır ve odadan geri çekilir. "Tanıştığımıza memnun oldum, Beth. Martina, sana iyi günler. Görüşürüz." Ve bununla birlikte, koridora geri döndü.

"Neyin var senin?" Yalnız kaldığımız anda söyledim. "Neden ona bu kadar kaba davranıyordun?"

"Çünkü Erwin Four bir pislik, işte bu yüzden." Televizyon ekranına camsil sıkıyor ve ben de ona yapmaması gerektiğini söylemiyorum. Kimyasalların hassas filmi nasıl yediği ve pikselleri nasıl bozduğu hakkında bir şeyler. Bunu bana sen söylemiştin, seninkine yaptığım için şakağıma vurmadan hemen önce.

"O senin patronunun oğlu. İyi davranmaktan zarar gelmez."

Windex'i yeni bir bezle değiştiriyor ve ekranı silmeye başlıyor. "Bunu bir kez denedim. Pek işe yaramadı. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, ondan çok ama çok uzak duracaksın. Ciddiyim, Beth. O kötü haber."

Daha sonra söylediği her şey kafamdaki çarpıntıya dönüşüyor, kulaklarıma kan hücum ediyor çünkü vücudunun diğer tarafındaki televizyonda ulusal bir haber alarmı yanıp sönüyor. Ekranı bir yüz dolduruyor ve ılık bir safra gibi korku boğazımdan yukarı fişkırıyor. Martina'nın hararetli ovuşturmasının etrafını görmek için başımı sallayarak kenara çekiliyorum. Alt kısımda bir afiş geziniyor, parlak kırmızı zemin üzerinde beyaz bir metin parlıyor.

KAYIP: SABINE STANFIELD HARDISON.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, midemi ve ciğerlerimi oyuyor. Fotoğraf küçülüp sağ üst köşede orantısız bir kareye dönüşürken ekrana bakıyorum. Bir gazetecinin yüzü onun yerini alıyor ve endişeyle birbirine kenetlenmiş ikiz virgül gibi kaşlarına odaklanıyorum. Parlak pembe dudakları sessiz bir film yıldızı gibi abartılı bir şekilde hareket ediyor. Kumandayı aramak istiyorum ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

Bunca zamandır saklanıyordum ve Pine Bluff'ta kaybolan bir kadınla haberleri izliyordum ve şimdi işte buradayım ve nefes alamıyorum. Oda dönüyor, kelimeler görüş alanımda noktalar halinde dans ediyor.

Martina ekrandan uzaklaşıyor ve yüzümdeki ifadeye bakarak duraksıyor. Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak televizyona bakıyor. "Sorun nedir? Kim o?"

"Adı Sabine Hardison." Sesim yüksek ve vahşi. Kulaklarımda bir çığlık gibi yankılanıyor.

Martina televizyona dönüyor, yan yana duracak şekilde yer değiştiriyor. Başını eğiyor ve ekranı inceliyor. "Çok güzel bir kız. Onu tanıyor musun?"

Onu tanıyor muyum? Öksürerek cevap vermeye çalışıyorum ama ciğerlerim beton gibi sertleşmiş. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"O zaman neden onun resmine öyle bakıyorsun?"

Düşüncelerim bir o yana bir bu yana savrulup duruyor, zaten çok uzun sürmesine izin verdiğim sessizlik için kabul edilebilir bir mazeret arıyor. "Nasıl yani?"

"Sanki kusmak istiyormuşsun gibi."

Alttaki afişte yeni kelimeler yanıp sönüyor: Pine Bluff, Arkansas. Martina bunları yüksek sesle okumuyor ama görüyor ve beni incelemek için dönüyor. Bakışları profilimde, geniş gözlerimin ve güneşte çok kalmışım gibi yanan yanaklarımın üzerinde geziniyor. Martina ne kör ne de aptal ve bana bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bakmasından hoşlanmıyorum.

Ve şimdi nefesim çok sert, çok hızlı geliyor. Martina'nın Sabine'in yüzünü, adını ve ekranın altından geçen o korkunç kelimeleri gördüğünü unutmasına ihtiyacım var ve bunu yapmanın tek yolu hareket etmeye devam etmek ve duygularımı bastırmak. Kendimi ekrandan uzaklaştırıyorum, kovamı alıp yan odaya taşıyorum ve televizyona son bir kez daha bakıyorum. Muhabir bir sonraki konuya geçmiş ve Sabine'nin görüntüsünün yerini bir politikacının, boncuk gözlü ve yapmacık gülümsemeli yaşlı bir adamın görüntüsü almıştı.

Hala. Sabine'in yüzünün görüntüsünün ekrandan silinmiş olması, onun hâlâ gözümün önünden gitmediği anlamına gelmiyor. Unutmayacağım ve Martina'nın unutacağını düşünecek kadar saf değilim. Tek bir yanlış hareket, tek bir şüpheli cevap ve yeniden sorulara başlayacaktır. Soruları şimdiden hedef tahtasının dış halkalarını çevrelemeye başladı bile. Tam merkeze isabet eden bir tane fırlatması an meselesi.

İnsanlar öylece silinip gitmezler. Kaçarlar, saklanırlar ya da kaçırılırlar. Bilmem gerekir, çünkü ben de onlardan biriyim.

MARCUS

"Marcus Amca!" Ses arkamda bir yerlerden geliyor, annemin küçük tuğla evine tıktırılmış diğer on kişinin gürültüsünden birkaç oktav daha yüksek. Yeğenim Annabelle'den, doğum günü kızı. Bu buluşmanın nedeni o ve normal insanların çalışıyor olması gerekirken hepimizin burada toplanmasının nedeni de o. Eğer Annabelle doğum günü yemeğini öğleden sonra üçte yemek istiyorsa, Annabelle doğum günü yemeğini üçte yer.

Beni dizlerimden yakalamadan hemen önce onu kucağıma alıyorum. "Mutlu yıllar, Anna-banana-Belle. Bugün sekiz yaşında olmak nasıl bir duygu?"

Gözleri komik bir şekilde büyüyor. "*Dokuz* yaşındayım."

"Öyle misin?" Avuç içimle alnıma bir şaplak atıyorum. "Ne ."

Annabelle kıkırdıyor. Yeğenim dokuz yaşında olabilir ama neredeyse sıfır kiloda, kız kardeşimi travmatize eden ve Annabelle'i büyüme listelerinin altına düşüren korkunç bir lösemi nöbetinin etkileri.

Onu belinden tutup baş aşağı çeviriyorum ve sıksa bileklerinden tutarak mutfığa taşıyorum. Yolda annemin yanından geçiyoruz ve yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Onu sağa sola savurmayı bırak," diye sesleniyor annem . "Bir şeyi yuvasından çıkaracaksın."

Annabelle'i havada döndürüyorum ve önce ayaklarını mutfak muşambasının üzerine bırakıyorum. Gözleri parlıyor, yanakları mutluluktan pembeleşmiş ve belki de topuklarının üzerinde ters dönmenin getirdiği kan hücumu. Ağzı kapalı gülümsüyor, bu utanç verici çünkü eskiden iki ön dişinin olduğu yerdeki delik hayatımda gördüğüm en şirin şey.

"Bir şeyi yuvasından mı çıkardım?"

sallıyor, atkuyruğu saçlarını kulaklarının iki yanında sallıyor. Annabelle'in saçları eskiden kahverengi ve iğne gibi düzdü. Kemoterapiden sonra Flamin' Hot Cheetos rengine sarmal bukleler halinde yeniden uzadı. Spor ayakkabılarını giyiyor ve kollarını havaya kaldırıyor. "Tekrar."

Onu bileklerinden tutuyorum ve bir maymun gibi üzerime tırmanıyor, çenemden vurarak geriye doğru bir takla . Yere düşmeden onu yakalıyorum ve kıkırdayan bir patates çuvalı gibi kolumun altında taşıyorum.

"Seni küçük parmağında oynatıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" diyor kız kardeşim Camille, kahvaltı barının diğer tarafından izlerken. Öğleden sonra olmasına rağmen, elinde Annabelle'in hastalığından kalma bir başka kadeh chardonnay ile mutfak tezgahına yaslanıyor.

"Bu ailede ona bir cam parçasıymış gibi davranmayan tek kişi benim." Annabelle'i yere bıraktım ve şu anda çalışma odasını birbirine katan diğer çocuklara, iki ağabeyine ve kuzenlerine doğru yönelttim. "Çocukların hırpalanması gerekir, Cam. Bırak çocuk olsun."

Camille boğazının arkasından ses çıkararak bardağının kenarından beni inceliyor. "Yorgun görünüyorsun."

Yorgunum. Çok yoruldum aslında. Sabine Hardison davası üzerinde bir hafta aralıksız çalışmak insana bunu yaptırıyor. Buzdolabına gittim ve bir bira çıkardım.

"O kadar kötü, ha?" Şişe açacağını bulmak için çekmeceyi karıştırıyor ve bana uzatıyor. "Hâlâ ipucu yok mu?"

"Sana söyleyebileceğim bir şey yok." *Kimseye* söyleyebileceğim bir şey yok.

Bu kasabadaki herkes gibi Camille de haberlerde gördüklerini biliyor; Super1'in kapısından çıkıp sırta kadem bastığından beri Sabine'den hiçbir iz yok. Hiçbir banka işlemi, Sabine'in Facebook ya da Instagram'ında hiçbir check-in, e-posta ya da mesaj yok. Şimdiye kadar medya Jeffrey'nin hikayesinde İsviçre peynirine dönüştürecek kadar delik açtı ve kamuoyunun Jeffrey hakkındaki görüşünü sempatik bir kocadan birincil şüpheliye dönüştürdü. Pek çok insan onun köpeklerini ezdiği ya da bir el sıkışma anlaşmasından vazgeçtiği zamanlarla ilgili hikayelerle ortaya çıkıyor ve hikayeleri birlikte daha büyük, karanlık ve hain bir şeye dönüştü.

Bir de *Mandy in the Morning* ile yaptığı numara var. Ne tür bir alet kayıp karısıyla televizyonda kötü konuşur, sonra da TV muhabiriyle ilişki yaşamaya başlar? Her iki hareket de Camille gibi evde oturan anneler, çocuklarının okulda olduğu saatleri kafelerde ve spor salonlarında geçiren, dedikodu yayan ve spekülasyonları körükleyen birinci sınıf dedikoducu kadınlar arasında ona puan kazandırmadı. Jeffrey zeki olsaydı -ki değil- pençelerini Mandy'den uzak tutar ve diğer dizilerde aşk acısı çeken doktorun yaptığı gibi kameraya hüngür hüngür ağlar, Sabine'i kim aldıysa onu evine geri göndermesi için yalvarırdı. Trevor'ın gözyaşları ve Ingrid'in azmi sayesinde ulusal haber bültenleri geçen hafta bu hikayenin rüzgarını yakaladı.

Camille bardağını buzdolabının kapağından aldığı bir şişeyle doldurur ve iki taze buz küpü atar. "Hâlâ kocası olduğunu düşünüyorum. Onunla yıllar önce bir kez karşılaşmıştım. Magillicutty'lerde bir parti vardı, yeni eve taşınma partisi ya da doğum günü, ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama mesele şu ki, mutfağa girdim ve oradaydılar, bir şey hakkında tartışıyorlardı. *Adam* tartışıyordu. Kadın daha çok ağlıyordu."

"Öyle mi?" Şişenin kapağını açıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum.

Camille cevap vermeyişim karşısında gözlerini devirdi. Davaya atanan dedektif olarak burada hassas bir dengede yürüyorum: halkın ilgisini çekecek kadar bilgi vermek ama umutlarını kaybetmelerine neden olacak kadar değil. Onları soruşturmayı hızlandıracak kadar bilgiyle besliyorum ama beni yanıltacak kadar değil. Ben ipucu arıyorum, kanunsuzlar ya da koltuk dedektifleri değil.

"Tanrı aşkına, Marcus. Boşanmanın eşiğinde olduklarını herkes biliyor. Sanki onun hayatıyla ilgili çok gizli bir detayı açıklıyormuşum gibi davranmayı bırak. Bir ilişkisi vardı ve dürüst olmak gerekirse, onun yerinde kim olmazdı ki? Kocası tam bir pislik."

Camille haksız değil. Evliliklerinin sallantıda olduğu bir sır değil. Sabine'in kaybolmasında parmağı olduğu teorisini ortaya atan tek kişi kız kardeşim değil. Ben dahil kimse onun nehir kenarında kitap okuma saçmalığına inanmıyor. Karısının kaybolduğu öğleden sonra gerçekte neyin peşinde olduğunun peşine düşmek, araştırma saatlerimin çoğunu aldı.

"Tamam, sırlarını sakla ama en azından en sevdiğin kız kardeşine bunu söyle-" "Sen benim tek kız kardeşimsin."

"Her neyse. Söyle bana, en sevdiğim ikinci kardeşim." Yan odadan bir kahkaha patlaması geliyor ve hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için başını tezgâhın arkasına eğiyor. Endişesi mahremiyetle ilgili, almakla ilgili. Camille bilgi sahibi olmamaktan nefret eder. "Örümcek hislerin sana ne söylüyor? Sabine'i bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Ona ne olduğunu düşünüyorsun? İçgüdülerin ne diyor?"

"Gerçekten mi, Cam?" Bira şişesini boşaltıp geri dönüşüm kutusuna atıyorum. "İçimden bir ses onun öldüğünü söylüyor."

* * *

Küçük kardeşim Duke, annemizin yemeklerinin ağırlığı altında inleyen masaya, sebze yatağı üzerinde yüzen, dumanı tüten bir tencere rosto tabağını yerleştiriyor. Her zamanki gibi bir orduya yetecek kadar yemek pişirmiş, hepimizi gelecek haftaya kadar yetecek yemek artıklarıyla eve göndermişti. Mutfağın içinde kendi kendine yaptığı tek taraflı konuşmayı hala duyabiliyorum. *Biraz daha sos lazım. Tereyağını nereye koymuştum? Sarımsaklı ekmeği unutma.*

"Anne, ," diye bağıyorum. Kokular baskın geliyor, et, patates ve arka bahçeden toplanmış sebzeler. "Bizi burada öldürüyorsun!"

Tepsiden bir dilim sosis alıp yumruğunun arasına sıkıştıran Annabelle'e masanın öbür ucundan göz kırpiyorum. Sadece Annabelle gizlice yemek yemeye cesaret edebiliyor çünkü hastalığından beri annemin gayri resmi gözdesi, benim dışımda evin kurallarını çiğnemekten kurtulabilen tek kişi o. Herkes için kesin olan ama bizim için biraz bulanık olan kurallar: (1) Küfür etmek ya da karşılık vermek yok. (2) Herkes oturana ve yemek kutsanana kadar kimse yemek yemez. (3) Işıkları kapatın - ne sanıyorsunuz, elektrik şirketinin sahibi olduğumuzu mu?

Annem, ben kendimi bildim bileli giydiği fırfırlı, çiçekli önlüğüyle yemek odasına dalıyor. "Herkes kendine içecek bir şeyler aldı mı?"

Yeni bira şişem çoktan boşalmış olmasına rağmen ben de dahil olmak üzere başını salladı ve evet dedi. Annem sadece bir tane daha almam için akşam yemeğini bekletirdi ve Durand klanı açgözlü bir gruptur. En iyisi yollarına çıkmamak.

Oturur, sonra en uçtaki boş tabak takımını fark eder ve ifadesi şaşkınlıktan kırıngılığa dönüşür. Bakışları masadaki yüzleri tarıyor, kafasında tek tek işaretliyor. Üç yetişkin çocuğu ve eşleri. Duke ve Joanie'nin ikizleri. Camille ve Shawn'ın iki zebanisi ve Annabelle. Annemin bakışlarının benim üzerime düşmesi an meselesi.

"Marcus, Emma nerede?"

Benim kayıp karım. Sevgili gelini. Geçen Noel'de hiç sahip olamadığı kızı olarak bahsettiği kişi. "Merhaba anne," demişti Camille o zaman, "tam burada duruyorum." Annem sadece elini okşadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." O kadar meşguldü ki Emma olmadan içeri girdiğimi fark etmemişti, ta ki şimdiye kadar.

Peçeteyi çatal bıçak takımımın altından kaydırıp kucağıma örtüyorum. "Evde, yatağında. Bunu kaçırdığı için üzgün olduğunu söylememi istedi."

Buradaki herkes gibi annem de eşimin hassas yapısının farkında. Emma'nın her zaman baş ağrısı, mide ağrısı, kulak ağrısı ya da baş dönmesi gibi atlatamadığı bir şeyler vardır. Genelde aile yemeklerine ve çocukların futbol maçlarına katılmamasını sorun etmem ama bugün durum farklı. Durand'ın doğum günü kutlamalarını kimse kaçırmaz, bir keresinde bize doğum sancısı çektiğini söylemek için herkesin tatlıyı bitirmesini bekleyen Camille bile.

"Öyleydi," diyorum. "Emma hastaydı. ortalıkta dolaşan mide mikrobu kapmış."

"Ne mide böceği?" Camille masada bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Mide böceği hakkında hiçbir şey duymadım. Ne zamandan beri? Ne tür?" Önce Duke'a, sonra da kocası Shawn'a kaşlarını çatıyor. "Mide böceği hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Annem kaşlarını çatı. "Madem hastaydı, o zaman neden burada değil?"

"Onu biraz rahat bırak, olur mu? Em daha iyi ama yine de henüz yüzde yüz iyileşmiş değil. Sadece uyumak istedi ve dürüst olmak gerekirse, ikimiz de hala bulaşıcı olabileceğinden biraz endişelendik. Bir ev dolusu çocuk varken bunu riske atmak istemedik." Bağışıklık sistemi hâlâ zayıf olan Annabelle'e anlamlı bir bakış sözlerimi tamamlıyorum.

Annem için bu yarar. Sandalyesini geriye iterek . "Sanırım dondurucudan biraz ev yapımı tavuk çorbası çıkarmıştım."

"Sonra görüşürüz."

Beni görmezden geliyor, ayağa kalkıyor. "Buzunun çözülmesi için dışarı çıkaracağım."

Sadece bir saniye sürecek."

Biri homurdanıyor - sanırım Camille'in en büyüğü, masanın çocuk tarafında. Annemin dondurucusu bir kara deliktir. karnına tıktırılan yiyecekler nadiren dışarı çıkar, annemin her yıl her şeyi alışveriş torbalarına doldurup şehir merkezindeki evsizler barınağına götürdüğü bir gün hariç. Eğer içinde tavuk çorbası varsa, onu çıkarması haftalarını alır.

Camille gözlerini bana diyor, bu treni raydan çıkmadan durdurmam için pek de ince olmayan bir işaret. Sağında, çocuklar çatallarını tutuyor ve çılgın, panik bakışlar fırlatıyorlar - sandalyesinde arkasına yaslanıp çiğneyen Annabelle hariç hepsi. Kırmızı kuyruklu bir Snoopy'ye benziyor, bir yanağı sosisle şişmiş.

"Anne." Mutfağın kapısında durdu ve ses tonumu yumuşattım. "Emma tavuk çorbandan biraz ister, ama lütfen, kutsal olan her şey aşkına, daha sonra alır mısın? Aşağıdaki çocuklar isyan çıkarmak üzere."

"Evet," diye fısıldıyor biri. Sanırım Shawn, Camille'in kaburgalarına dirsek atmasından anladığım kadarıyla.

Anne çocuklara bakar, onlar da başlarını sallar. "Nine, *açlıktan* ölüyoruz," diyor içlerinden biri.

Bir avucunu göğsüne bastırıyor, sonra sandalyesine geri dönüyor ve bir radyo reklamının sonundaki feragatnamelerden biri gibi yemeği hızlıca kutsuyor. Sonra, nihayet, hepimizin duymayı beklediği sözler geliyor: "Pekâlâ millet. Yumulun."

Bir hareket ve ses patlaması, tabakların ve kaşıkların elden ele dolaşması, insanların sanki geçen haftadan beri yemek yememiş gibi yığılmış tabakları parçalaması. Emma buna yemek kavgasının Durand versiyonu diyor, tam bir serbestlik. O kadar çok kargaşa var ki neredeyse kalçamdaki vızıltıyı kaçıracağım.

İsmi gördüğümde damarlarıma sıvı bir ateş gibi adrenalın pompalanıyor. Polis olmam için bir düzine neden vardı - ilk çocuğumun düzen ve kontrol ihtiyacı; on dört yıllık cezasının yarısında ölen hapisane kuşu babamız; onun var olmayan hayat sigortasını tamamlamak için iki işte çalışmak zorunda kalmam. Ama bir şeyler kırıldığında hissettiğim bu duygu, enerji sarhoşluğu ve göğsümdeki nabız atışı, işte bu yüzden kalıyorum. Bu, uyuşturucu piposundan çekilen bir nefes kadar bağımlılık yapan bir şey.

Cep telefonumu tutucusundan çekip kulağımın dibinde havada sallıyorum ve annem parmaklarının bir hareketiyle beni kovuyor. Bazı anneler oğullarının rahip olmasını hayal eder; benim içinse polislikten daha onurlu bir meslek yok.

Üç adımda mutfaktayım.

"Bir şey buldum," diyor Charlie, her an devrilecekmiş gibi çıkan o sert sigara tiryakisi .

Teşekkürler.

Charlie eski bir polis, bulunamayanları bulma konusunda uzmanlaşmış serbest bir dedektif ve benim gizli silahım. Yöntemleri biraz şüpheli olabilir - Şef'e göre *çok* şüpheli - ama ağzı sıkıdır ve her zaman işi bitirir. Ona el altından ve kendi cebimden ödeme yapıyorum. Şimdiye kadar zor kazanılan her kuruşa değdi.

Sürgülü cam kapının kilidini açıyorum ve annemin arka bahçesine bakan küçük güverteye çıkıyorum. Öğleden sonra güneşi ağaçların arasından süzülerek annemin Early Girl domatesleri, E-Z Pick fasulyeleri ve en arkadaki serada filizlenen başka ne varsa onları aydınlatıyor.

"Tulsa'da bir daire için başvuru formu buldum," diyor Charlie. "Şöyle bir yer..." Arka planda kâğıtlar hışırdıyor. "The District at River Bend. Kontrol ettim, orada sopayla dövebileceğinden daha fazla hipster var, ki benim yapmak istediğim de tam olarak buydu, onları sopayla dövmek. Her neyse, kiralama müdürü hiçbir yere varmayan bir geçmiş kontrolü yaptı. Senin kız kontratı imzalayamadan ortadan kayboldu."

Charlie'nin mesajı beni etkiledi ve çenemi öyle bir sıktım ki şakağımda bir şey patladı. "Kızım" o başvuruyu doldururken ne yaptığını biliyordu. Ehliyetini, sosyal güvenlik numarasını ve özgeçmiş kontrolü için gereken diğer her şeyi verir vermez, bunların bir işaret olarak hareket edeceğini ve haritada yerini aydınlatacağını biliyordu. Polisi doğrudan ona yönlendiren elektronik bir iz.

"Bu bir yemleme ve değiştirme," diyorum. "O kaçıyor."

Charlie'nin homurtusu aynı fikirde olduğunu gösteriyor. "Kiralama müdürünün referans olarak verdiği numaraları aradım. İkisi de beni QuikTrip'e götürdü, biri Tulsa'daki şirket ofisleri, diğeri Oklahoma City'nin güneyindeki bir benzin istasyonu. Birbirinden yüz yirmi mil uzakta iki iş yeri. Bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Sizce de komik değil mi?"

"Çok komik."

"İkisi de çıkmaz sokaktı tabii ki."

Tabii ki. Bir ciğerimi patlatacak kadar hava emiyorum, sonra ona kadar sayarken uzun ve yavaş bir şekilde üflüyorum. Bölüm psikoloğundan öğrendiğim saçma bir teknik ve tıpkı Şef Eubanks'in beni idari izin tehdidiyle psikiyatriste gönderdiği zamanki gibi, beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor.

"Batiya doğru bir iz bıraktıysa, bu muhtemelen doğuya gittiği anlamına gelir," diyorum. "Aksanının göze batmaması için Güney'de kalırdı."

"Memphis?"

"Hayır, çok yakın. Sanırım aramıza en az bir ya da iki günlük koyardı. Şehirlerle başla."

"Anladım."

"Ya Charlie?"

"Evet."

"Şimdiye kadar bazı topları düşürmüş olmalı. Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Ama bulun onları."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapatıyor, ben de telefonu cebime atıyorum ve uzun bir dakika boyunca orada durup parmaklıklara tutunarak bir kuşun bir solucanı çekip çıkarmasını izliyorum. Solucan çırpınıyor, kendini toprağa bağlamak için mücadele ediyor ama kuş toprağı pençeliyor ve sıkıca tutuyor.

"Marcus Amca?"

Döndüğümde Annabelle'i , güzel yüzü endişeyle buruşmuş. Arkasında sürgülü kapı açık duruyor, sadece minik bedeninin geçebileceğı kadar boşluk var.

"Merhaba prenses." Ona gülümsüyorum, ifadesinden ne kadar zamandır orada durup beni dinlediğini anlamaya çalışıyorum. Ne kadar duyduğunu.

Başını geriye atıp gözlerini kısarak güneşe bakıyor. "Kötü bir kelime söyledin."

Ne söylediğimi hatırlamaya çalışarak telefon konuşmasına geri dönüyorum. *Hangi kötü kelimeyi?* Birçoğundan biri olabilir. Çömelerek yüz yüze gelmemizi sağlıyorum. "Söyledim mi?"

Başını sallıyor. "F-" dedin.

"Sakın buna cüret etme." Bir elimle ağzını kapattım. "Annen bunu söylediğini duyarsa ikimizi de ipe çeker. Annenden bahsetmişken, sana hiç önemli polis işlerine kulak misafiri olmamanı söylemedi mi?"

Annabelle elimden ve sırtıyor. "Buraya gelip neden bahsettiğinizi öğrenmemi söyleyen oydu."

Gülüyorum, boynumdaki kaslar gevşiyor, sırtımdaki gergin çizgiler serbest kalıyor. "Masada hiç yemek kaldı mı, yoksa siz vahşiler hepsini yediniz mi?"

Gülümsüyor. "Nana sana bir tabak yaptı. Gerçekten büyük bir tane."

Annabelle'i ayaklarından tutup savuruyorum ve yeğenimi kapıya kadar taşıyorum. "Güzel, çünkü açlıktan ölüyorum."

BETH

Günün geri kalanını televizyondaki kayıp haberine kafayı takarak ve ilk ayrılmaya çalıştığım zamanı düşünerek geçirdim. O zamana kadar birkaç yıldır evliydik - özürlerinin ve değişme sözlerinin yine boş çıkacağını bilecek kadar uzun, ama yine de bir parça kontrolüm olduğunu düşünecek kadar kısa. Bir anlık cüretkâr bir pervasızlıkla bir çantaya bir şeyler doldurdum, arabamın bagajına attım ve şehrin öbür ucundaki kız kardeşimin evine doğru yola çıktım. Bir hafta önce, sırtımdaki ve kaburgalarımındaki morlukları gördükten sonra, evinin anahtarını elime tutuşturmuş ve gece ya da gündüz, ne zaman istersem kullanabileceğimi söylemişti.

Özgürlüğüm sadece dört saat sürdü.

Kız kardeşimi düşünmek bile taze bir keder dalgası yaratıyor, göğsümde acı tatlı bir çalkantı. Elinde çiçekler ve parasını nasıl ödediğini hâlâ bilmediğim o elmas kolyeyle kapısına dayandığında yüzünde beliren ifadeyi, seni arabaya kadar takip ettiğimde dudaklarında kıvrılan hayal kırıklığını hatırlıyorum. Seninle gelmem için ne söylediğini hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Çünkü ben her şeyi hatırlıyorum. Kolumu kavrayan ellerini. Sıcak nefesin kulağımda. Kız kardeşimin içeri girmem için bana bağırışını.

"Ya o lanet arabaya binersin," dedin olabildiğince sakın bir şekilde, "ya da kız kardeşini milyonlarca kanlı parçaya ayırırım ve sana da izletirim."

Lanet arabaya bindim.

Ondan sonra kız kardeşimle aylarca konuşmadık, çünkü ona söylediklerinin doğruluğunu anlatamadım ve o da kemiklerimi ve kalbimi kırmaya devam eden birine neden geri döndüğümü anlayamadı. Beni çok gururlu olmakla, aşktan gözü dönmüş olmakla suçladı ve ben ona aşkın bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemedim. O gün seninle geldim çünkü sana inanmıştım. Diğer tüm sözlerinin aksine - üzgün olduğuna, yardım alacağına, bana bir daha asla böyle el kaldırmayacağına dair - kız kardeşime yönelik tehdidin boş bir tehdit olmadığını biliyordum. Onu parçalara ayıracaktın ve bunu gözünü kırpmadan yapacaktın.

O gün başka bir ders daha öğrendim, sonuçta çok daha kötü bir ders: Ayrılmam sadece ilgili değildi. Yoluza çıkan herkesi biçerdiniz.

"Alo, Beth?" Peder'in sesi tam arkamdan geliyor ama benimle konuştuğunu anlamam için iki deneme daha yapmam gerekiyor. Beth olduğumu.

İrkiliyorum ve başım altında kambur durduğum dolabın üst rafına çarpıyor. Görüş alanımda yıldızlar patlıyor. Elimi zonklayan yere vuruyorum ve dizlerimin üzerinde dolaptan çıkıyorum.

Peder ellerini dua için birleştirir ve küçük bir selam verir. "Ne iş yaparsanız yapın, insan efendiler için değil, Rab için çalışıyormuş gibi bütün yüreğinizle çalışın. Koloseliler 3:23."

Buna nasıl yanıt vereceğimi, bir işi kabul ederek tehlikeye attığım bu dindar adama ne diyeceğimi bilemiyorum. O, bana ulaşmak için insanlardan biri - buna ikincil hasar diyebilirsiniz. İçimde biriken dikenli korku yumağına değil, Peder'in gülümsemesine odaklanmaya çalışıyorum.

"Seni biraz ödünç alabilir miyim?" diyor. "Ofisimdeki kitap rafları için yardımına ihtiyacım var."

Pantolonumdaki kırıntıları ve kiri fırçalayarak ayağa . "Tabii ki. Onların nesi var?"

"Bir , kitaplar ister istemez oraya tıktırılıyor. Aralarında bir mantık ya da neden yok ve aradığım şeyi asla bulamıyorum. Onları düzenleyecek, bir sistem oluşturacak birine ihtiyacım var. Bu büyük bir iş. Muhtemelen günün geri kalanını alır."

Anlamıyorum. Şu ana kadar Martina, Ayana ve ben bir ekiptik, kilisede çekirgelerin tarlada ilerlediği gibi ilerliyorduk ve şimdi Peder beni seçiyor gibi görünüyor. Kreş odasının diğer tarafında donup kalmış olan Martina'ya bir bakış fırlatıyorum. Kaşlarını çatıyor ve bana attığı bakış beni geriyor.

Ona rahat bir el salladım. "Takviye kuvvet getireyim mi?"

"Bu harika bir fikir ama bu odanın bu gece çocuklar için hazır olması gerekiyor." Peder gülümseyerek onlara döner. "Neden siz hanımlar buradaki işinizi bitirip, işiniz bittiğinde Beth'e katılmıyorsunuz? Bu arada ben de ona eşlik edip neyin ne olduğunu açıklayayım."

Martina'nın kaşları daha da çatılıyor ama kovamı kapıp Rahip'i merdivenlerden yukarı takip etmekten başka çarem yok, artan paranoya duygumu bastırmaya çalışıyorum. Neden beni tek başıma yukarı çağırdı? Sahte kimlikten, sahte sosyal güvenlik kartından, sahte olan her şeyden haberi var mı?

Dostça konuşmasına bakılırsa, öyle değil. Peder durmadan kitap koleksiyonundan bahsederken kilisede yolumuza devam ediyoruz - açıklayıcı vaazlar üzerine eğitici kılavuzlar, antika İncil koleksiyonu, şakacı birinin her yıl Noel'de çorabına koyduğu bir raf dolusu *Aptallar için Vaazlar*.

"Sorun şu ki, cemaatim ödünç aldıkları kitapları geri vermeyi hep unutuyor. Geçen yıl eşim her kitabın içine *Kütüphaneden* etiketleri yapıştırdı ama yine de bir daha görebilme ihtimalim yarı yarıya."

Yönetici ofislerine açılan çift kapıya yaklaşırken, "Bir çıkış sayfası oluşturabilirsiniz," diye önerdim. "Bilirsiniz, kütüphanelerde olduğu gibi. İki hafta sonra süreleri doluyor. Kitabı geri getirmek zorundalar ya da... Bilmiyorum, sonsuza dek lanetlenme gibi bir şey."

Gülüyor ve kapıyı açıyor. "Kitapların raflarımdan kaybolmasını engelleyecekse, bir ya da iki cehennem tehdidinin ötesinde değilim."

Charlene resepsiyon görevlisinin arkasında oturmuş, kulağına bir telefon dayamış. Biz içeri girerken gülümsüyor.

"Ama çıkış kâğıdı harika fikir," diyerek beni koridora doğru yönlendiriyor. "Bana da bir tane yapabilir misin?"

Ciddi olup olmadığını, neden sekreterine değil de bana, bir temizlikçiye sorduğunu anlamak için bakıyorum. Profilini inceliyorum, sorusunu tetikleyen motivasyonu arıyorum ama yardım talebinin ötesinde bir şey bulamıyorum. Kendime sakın olmamı ve yüz ifademi sabit ve sıcak tutmamı söylüyorum. "Elbette. Sadece bir bilgisayar ve yazıcıya ihtiyacım var."

"Benimkini kullanabilirsin. Şifrem ErwinGrace2." Onun çocukları. Gülümsüyor, belli ki gurur duyuyor. "Sadece Erwin Four'a söyleme yoksa kafayı yer."

Ofisinde, dini kitaplar ve ikonlarla dolu, tabandan tavana parlak ahşap plakalardan oluşan raflarının önünde birkaç dakika geçiriyoruz. Peder rafların dağınık olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. İnciller, adanmışlık kitapları, kutsal metinler, tarih kitapları ve Evanjelik kitaplarla karışmış, birden fazla cilde yayılmış. Anlayabildiğim kadarıyla bir düzen yok.

Bazı rafların yarı boş, bazılarının ise tıka basa dolu olmasının nedeni.

"Şuna bir bakın," diyor orta raftan yırtık pırtık bir kitap çekerek. "Bu Andrews ailesinin İncil'i, büyük büyük büyükanne tarafından satın alınmış ve oğlu ilk Erwin Jackson Andrews'a düğün gününde verilmiş." Deri kapağı açıyor, sararmış sayfaları dikkatle çevirerek arkadaki renkli sayfaya ulaşıyor. Bir aile ağacı, yapraklı parmaklar gibi uzanan dallar, el yazısıyla yazılmış isimler ve tarihlerle son buluyor.

Doğumlar, ölümler, evlilikler. En alttaki iki tanesine dokunuyor. "Erwin'in kız kardeşi Grace ve Erwin Four. Bir gün, Tanrı'nın izniyle, bunu çocuklarına aktaracaklar."

"Böyle güzel bir yadigâra sahip oldukları için çok şanslılar," diyorum. "Bu kendi rafını hak ediyor. Ortada bir tane. Belki bir spot ışığı parlar."

"Gördün mü? Bu iş için doğru kişiyi bulduğumu biliyordum." Cebinin derinliklerinde bir yerden boğuk bir melodi geliyor ve bana İncil'i uzatıyor. "Bu benim karım. Bana bir dakika izin verir misiniz?"

O koridora kaçıyor, ben de kitabı masasına götürüp bilgisayarının yanına koyuyorum. Tanrı'ya inandığımdan tam olarak emin değilim, ama belki de daha büyük bir güce, kaosun içinde bir düzen olduğuna inanıyorum. Rahibin beni buraya, bir bilgisayarla donanmış ve omzuma bakacak kimsenin olmadığı bir odaya getirmesinin bir nedeni olabilir. Belki de bu evren hayatta kalmam için gereken parçaları yerleştiriyor, kader bana yolu gösteriyor.

Gün boyu banyoda zaman parçacıkları kaçırıyor, telefonumun küçük ekranında haberleri tarıyor, aramaların parasını ödeyemeyeceğim kadar pahalı veriyi nasıl tükettiğini düşünüp üzülyordum. Ve şimdi burada, bildiğim bir bilgisayarın yanında duruyorum. Beynimin sinsi kısmı devreye giriyor ve tüm vücudum karıncalanıyor.

Ya da belki de bu bir testtir. Belki de Peder güvenini ihlal ettiğimden ve bu ona layık olduğumu kanıtlamak için bir şanstır.

Peder'in sesi artık yok, koridorda kayboldu. Saatime bakıyorum, Martina ve Ayana'nın aşağıda bir milyon plastik oyuncağın üzerindeki mikropları sildiğini düşünüyorum. Bir saat ya da daha fazla meşgul olacaklar, ama Peder görüşmesini tamamlamadan önce ne kadar zamanım var? Belki saniyeler; şanslıysam dakikalar.

Sandalyesine çöküyorum ve içim gümbür gümbür atıyor, kalbim aşırı hızda çarpıyor. Kendime yanlış bir şey yapmadığımı, internete girmenin bir suç olmadığını söylüyorum. Peder nazik ve yardımsever bir adamdır. Eğer ondan

evden haberleri kontrol etmek için birkaç dakikası olsaydı, evet diyeceğinden neredeyse eminim.

Fareyi oynatıyorum, Peder'in şifresini ve kilit ekranı İsa'nın Havarileri Kilisesi'nin bir helikopter ya da drone tarafından yukarıdan çekilmiş net bir görüntüsüne dönüşüyor. En yüksek tepesinde, bulutsuz mavi gökyüzünde parıldayan altın bir haç.

Koridordaki insanların sesini dinliyorum; ayak sesleri, klavye şakırtıları, telefonla konuşan ya da seslenen sesler. Biri hapşırıyor ama onun dışında sessiz. Sanki herkes öğle yemeği için ortadan kaybolmuş gibi.

İnterneti açıyorum ve bütün gün kafamın içinde tekrar tekrar çalan kelimeleri yazıyorum: *Sabine Hardison kayıp*.

Binlerce hit ile ödüllendirildim ve sanırım buna şaşırılmamalıyım. Haberler en hızlı internet üzerinden yayılır. Eğer haber eyalet sınırlarını aştıysa, büyük bir televizyon kanalında ulusal bir haber olacak kadar yayıldıysa, elbette internette çok daha fazlası var. CNN, Fox News, tüm büyük kanallar hikayeyi ele aldı.

Bağlantılar arasında geziniyorum ve tanıdık bir başlık gözüme çarpıyor. *Mandy in the Morning*. Sabine'in kız kardeşi ve bir sevgilisinden kirli çamaşırlar vaat eden bir bölüm - her zamanki gibi Mandy spekülasyon yapmaktan çekinmiyor ve programlarının tanıtımları gibi bu programın başlığı da tam bir tık tuzağı. Pine Bluff'taki insanlar onu seviyor ama ben hiçbir zaman hayranı olmadım. Bunun yerine *Pine Bluff Commercial*'a, yerel memleket gazetesine giden bir linke tıklıyorum. Makalenin başlığı, Polis Kayıp Pine Bluff Kadınının Davasında İpucu Arıyor, sayfada yüzüyor.

Bir mide bulantısı dalgası içimin en derin yerinden yukarı doğru itiliyor ve yavaş ve sabit nefes alıp bu hissin geçmesini bekliyorum.

Etrafta biraz daha geziniyor, boş kapı aralığına panik dolu bakışlar atıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla, haber sitelerinin hepsi aynı yetersiz gerçekleri bildiriyor: en son Çarşamba günü görülmüş, araba terk edilmiş ve zarar görmemiş, ipucu yok, sıfır kanıt veya . Birkaç makale daha okuduktan sonra hiçbir yere varamadığımı, yeni bir şey öğrenemediğimi fark ediyorum. Doğrudan kaynağa gitmeliyim.

Titreyen parmaklarımla Facebook adresini giriyorum ve Peder'in kişisel duvarı ekranı dolduruyor. İlham verici İncil memleri, yemek ve tatil fotoğrafları, pahalı bir çift koşu ayakkabısının reklamı. Sandalyesinde arkama yaslanıyorum, çamaşır suyu kokan bir tırnağımı çiğniyorum ve onun özel işlerine burnumu soktuğum için kendimi azarlıyorum. Belki de onun profilinden çıkıp Beth için yeni, sahte bir profil oluşturmalıyım, ama aklıma gelmez fikri bir kenara itiyorum. Pederin Facebook'unu biliyorum.

Bu da onu tekrar oturum mümkün olmadığı anlamına geliyor. Hayır, en iyisi bilgisayar bulduğum gibi bırakmak ve burada olduğuma dair hiçbir iz bırakmamak.

"Bunun için cehenneme gideceğim," diye fısıldıyorum.

Pederin Facebook profilinde Pine Bluff Polis Departmanı'nın sayfasını açtım.

En üstte, Sabine'in kayboluşuyla ilgili bir bilgi çağrısı, ihbar hattına başka bir referans. Gönderiyi tarıyorum ama bana yeni bir şey söylemiyor. Polisin elinde herhangi bir kanıt ya da ipucu varsa bile burada açıklamıyorlar.

Sayfayı daha da aşağı kaydırıyorum, personel duyurularını ve araba kullanırken mesajlaşmanın tehlikelerine dair PSA'ları geçiyorum, sonra sayfanın altındaki bir yazıda duruyorum. Sabine hakkında bilgi almak için bir başka çağrı, bir fotoğraf ve dört küçük kelime beynimde bomba gibi patlıyor.

Kayıp kadının öldüğünden şüpheleniliyor.

Koridorda bir hareketlilik, ayak sesleri ve duvara çarpan kapı sesi duyulur ve Peder'in sesi duyulur. "Charlene, Christ the King'deki Peder Pete'i benim için hatta bağlar mısın? Ben masamda olacağım."

Kahretsin.

Fareyi elime alıp çılgınca siteden çıkıyorum, Explorer'ı kapatıp kilisenin masaüstü görüntüsüne geri dönüyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor, hala yaklaşıyor ve ben hala dolu ve değişmemiş olan kitap raflarına bakıyorum ve makul bir kapağa ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Microsoft Word simgesine çift tıklıyorum ve masanın altındaki bilgisayar çalkalanıp uğulduyor.

Kahretsin.

Sandalyeden fırladım, kovadan bir spreyci şişesi ve bez aldım ve Rahip içeri girerken masayı ıslattım.

"İlerleme kaydettin mi?" diye soruyor, tıpkı bıraktığı gibi duran ofise bakarak. Kitap rafları hâlâ dolu. Yazıcı hâlâ sessiz. Cevabın çok açık olduğunu düşünüyorum.

Şişeyi ekranı gösteriyorum. "Sanırım bilgisayarınız takıldı. Sen gittiğinden beri Word'ü açmaya çalışıyor ve-oh, bak, işte orada. Şimdi çalışıyor."

Gülümsemesi karnımdaki hoş olmayan bir şeyi kabartıyor. "Güzel. Ama senden raflardan başlamanı isteyebilir, böylece masamın başına geçebilirim? Her an bir telefon bekliyorum ve bilgisayarımda bir dosyaya ihtiyacım var."

Tam o sırada masa telefonu çaldı.

Paçavrayı son bir kez savurduktan sonra masadan uzaklaşıyorum. "Hepsi senin olsun."

O sandalyesine gömölüyor ve ben raflara doğru ilerliyorum, kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor. Kitaplara bakıyorum ve bir plan yapıyormuş gibi davranıyorum, konuşmasına kulak misafiri olmamaya çalışıyorum, şehir merkezindeki bir aşevinde ortak bir hizmet günü hakkında bir şeyler. Sesine, konuşurken nasıl yükselip alçaldığına odaklanıyorum, böylece güvenine ihanet ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu düşünmek zorunda kalmıyorum.

İlk rafı boşaltıp kitapları düzgün ama bir şekilde yere yığarken, "Geçen yılın notları hâlâ bir yerlerde duruyor," diyor. "Onları bulup sana göndereceğim. Bana bir dakika ver."

Arkamda, parmakları klavyede tıkırdıyor ve işte o zaman aklıma geliyor. Tarayıcı geçmişini temizlemedim.

MARCUS

Pine Bluff Polis Departmanı'nın adli bilişim birimi, binanın arka tarafında, süpürge dolabı olarak da kullanılabilecek penceresiz bir odada tıkış tıkış duruyor. Birimin tek çalışanı Jade, bilgisayarların, monitörlerin ve bir köşeye sıkıştırılmış, aşırı ısınmış elektronik cihazların üzerine buz gibi hava üfleyen endüstriyel güçteki dev klimanın etrafında zar zor hareket edebiliyor. Jade sıkışık ortamdan ya da dondurucu sıcaklıktan rahatsız olsa da şikâyet etmiyor. Bu iş, Little Rock'ta yürütülen bir ulusal güvenlik programına sızdıktan sonra gideceği yer olan hapishaneden milyonlarca kez daha iyi.

Bir parmağımı kapının çerçevesine vuruyorum ve Jade sandalyesinde dönüyor. "Etraftaki bazı şeyleri kaldır ve otur," diyor ve bir metre yüksekliğinde, dosyalar, açılmamış postalar ve çamurla kaplı bir çift yağmur çizmesiyle dolu bir sandalyeyi işaret ediyor. "Burada işim neredeyse bitti."

Jade'in bulaşık suyu gibi saçları, onu hiç görmediğim kadar düzgün bir atkuyruğu yapmış, perçemleri geçen yüzyıldan kalma gözlüklerinin üzerinden kıvrır kıvrır sarkıyor. Her zamanki üniformasını giyiyor; seksenlerden kalma bir anne kotu, büyük boy bir kazak ve plastikten yapılmış dev neon küpeler. Onu sokakta durdursam, bir şey söyleyene kadar öğretmen ya da kütüphaneci olduğunu düşünürdüm. Bir denizcinin ağzı ve yarı yaşındaki birinin konuşma şekline sahip.

Çöpleri yere atıyorum ve sandalyeyi masaya yaklaşıtıyorum. Jade'in kafasının diğer tarafındaki duvara altı monitör yığılmış durumda ve ben gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Uzun bilgisayar kodu satırları ekranlarda geziniyor. Jade beni buraya Jeffrey'den haber alacağıma dair söz vererek çağırdı ama artık burada olduğuma göre biraz daha yardıma ihtiyacım olacak.

"Bütün bunlar da ne?"

"Sihir," diyor Jade, enter tuşuna dokunarak. Masasının altında bir yerde bir yazıcı vızıldayarak çalışıyor.

Arkasını dönüyor ve hoş olmayan bir mercan kaplanmış dudakları gülümseyerek genişliyor. "Pekâlâ, öncelikle Jeffrey'nin cep telefonu hesabının Verizon'da olması büyük şans. Diğerlerine kıyasla, onlara girmek çocuk oyuncağı."

"Yasal olarak, sanırım."

"Evet, *tabii*. Arkansas, hatırladın mı? Arama iznine gerek yoktu, özellikle de Verizon'dakiler Sabine'in adını duyduktan sonra. Azıcık bile geri adım atmadılar."

Bir *ama* geliyor. Bekliyorum.

"Çok heyecanlanmadan önce, coğrafi konumun her zaman yüzde yüz doğru olmadığı konusunda sizi uyarmak istiyorum. Örneğin, adamınızı bir alışveriş merkezinde görürsek, bir uçtaki kafede mi yoksa diğer uçtaki dolar dükkanında mı olduğunu bilemeyiz, hatta belki de yandaki apartman kompleksinde bile olabilir."

Jeffrey'nin karısının kaybolduğu öğleden sonrası için hazırladığı senaryoyu düşünüyorum. Little Rock'ta bir İtalyan restoranında öğle yemeği, ardından nehirde bir saat, belki daha fazla yalnız zaman. Jade'in sinyallerinin kesin olmasına ihtiyacım yok, sadece söylediği yerde olduğunu doğrulayacak kadar yakın -ya da olmadığını, ki ben olmadığını bahse giriyorum. Jeffrey bana iç gözlemci bir tip gibi gelmiyor. Yüz dolarına bahse girerim ki tamamen başka bir yerdeydi.

"Ne kadar yaklaşabilirsin?"

Jade omuz silkiyor. "Telefona göre değişir. Tüm GPS çipleri eşit yaratılmamıştır, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ama berbat bir çipi olan eski model bir telefonla bile, diyelim ki adamınız nehir kenarındaki bir bankta kitap okuyorsa, diz boyu suyun içinde duruyormuş gibi görünen bir ping alabiliriz, ama en azından söylediği yerde olduğunu biliriz."

"miydi?"

Sırıttıyor. "Hayır, değildi."

Şu küçük pislik. Göğsümde tanıdık bir sıcaklık titreşiyor ve ellerim yumruk haline geliyor. Bu dava düşündüğümde çok daha kolay olabilir.

"Mikro hücreleri bilir misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Mikro hücre, cep telefonu şirketlerinin yoğun yerlerde hizmeti artırmak için kurduğu küçük bir kutudur. Kapalı otoparklar, alışveriş merkezleri ve yüksek ofis binaları gibi yerler. Bunu, normalde en iyi sinyal alamayacağınız bir binanın içindeki mini bir hücresel kule gibi düşünün. Mikro hücreler son derece hassas konum verileri kaydeder. Telefonunuz açık olduğu sürece, bazen birkaç metreye kadar nerede olduğunuzu görebiliyorum."

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Mikro hücreli binada olduğunu mu ima ettiğimi sanıyorsun?" Bana şımarık bir gülümseme verdi. "Çünkü öyleydi."

Masanın öbür ucuna uzanıp onu kulaklarından yakalamak ve üzerine bir tane yerleştirmek istiyorum.

Jeffrey'nin günündeki o iki saatlik boşluk mu? Tarih.

Yazıcıdan bir kâğıt çıkardı, masaya vurdu ve görebilmem için . Little Rock'ın zaman damgalarıyla kaplı bir haritası. Parmağıyla havaalanının tam ortasındaki bir tanesine dokunuyor.

"Saat on ikide, uçağı Little Rock'a inmeden hemen önce başladım ve akşam altıya kadar, komşusunun onu Pine Bluff'taki garaj yoluna girerken gördüğünü söylemesinden iki saat sonrasına kadar takip ettim. Bu haritadaki zaman damgaları her on dakikada birdir, ancak zaman aralığını daraltmamı isterseniz, bunu yapabilirim. Size yeni bir tane basmam sadece birkaç dakikamı alır."

"Önce şunun üzerinden geçelim, sonra karar veririm." Kâğıdı tarayıp zaman damgalarına bakıyorum. "Görünüşe göre bire çeyrek kala havaalanındaymış."

"Doğru, tam olarak 12:48'. Bir arabaya biniyor, sonra 440'tan batıya 30 Kuzey'e gidiyor. Nehrin hemen üzerinden 141B çıkışına giriyor." Kısa kesilmiş tırnağıyla bir noktaya vuruyor.

Bir sonraki ping bir blok . Gözlerimi kısarak sayfadaki harflere bakıyorum. "Olive Sokağı'nda ne var?"

"Vinny'nin Küçük İtalya'sı. Bu arada, bu henüz mikro hücre değil. Bunların hepsi baz istasyonundan gelen sinyaller."

Haritayı inceleyerek başımı salladım. Yani en azından bir İtalyan restoranında öğle yemeği doğrudu. "Vinny's oldukça özel bir yer olmalı, nehrin karşısına gittiğine göre. Yoldan çıkmalı yirmi dakika mı oldu?"

" gibi bir şey, ama bu bir dalış. En son sağlık teftişinde 76 puan almış, bu da hayatınızı onların ellerine teslim etmek anlamına geliyor. Yirmi dört saatlik kusmuk festivaline tek yönlü bir bilet. Saat ikiye kadar oradaydı."

"Bunca zaman tuvalete tutunarak bir sonraki durağının orası olduğunu söylemeyin sakın." "Mümkün." Haritada öğleden sonra 2:00 noktasını bulur, ardından

güneye, nehrin karşısına, sonra da batıya doğru gidiyor. Saat 14:10da başka bir çıkıştan saparak Üniversite Caddesi'nde kuzeye doğru ilerliyor. Parmağı, hepsi kare bir blok içinde bulunan başka bir zaman damgası kümesinde duruyor.

"Bu da ne?" Yukarı bakarak söylüyorum. "Bu noktalar neden bu kadar dağınık?" "Daha büyük bir bina. Bütün bu blok CHI St. Vincent'a ait. microcell. Saat 2:23'te kapıdan içeri giriyor ve binanın güneybatı köşesine yöneliyor. Burası işlerin riskli hale geldiği yer. Hastane bodrum dahil on katlı. Nerede olduğunu görebiliyorum ama hangi katta olduğunu göremiyorum. Biraz hafiyelik yapmam gerekti."

"Yine mi yasal hafiyelik?"

Gözlerini deviriyor. "Nerede olduğunu bilmek istiyor musun, musun?" "Sadece söyle."

"Sinyalleri bina planlarıyla karşılaştırdım ve sonra eleme kullandım. Dört katın üstünü hemen çizibildim; erzak dolapları, banyolar, morg. Daha sonra hasta odalarının olduğu katları eledim.

Odalar çok küçüktü ve zaman damgaları duvarların içinden geçtiği anlamına geliyordu. Daha geniş bir alan olması gerekiyordu ve yeterince büyük olan tek bir kat vardı, ikinci kat. Özellikle 203 numaralı süit."

"Hangisi?"

"Üroloji birimi. Dr. Patrick R. Lee." "Ve bunu kesin olarak biliyorsunuz."

"Yüzde yüz." Yeşim duraksıyor ve alt dudağını çiğniyor. "Ama belki bunu söylediğimi kimseye söyleme. Belki de sadece benim sözüme güvenin."

Bir kahkaha attım. "Kameraları , değil mi?" Cevap vermiyor ve ben de sessizliğini evet olarak kabul ediyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu bilgiyi nasıl aldığı umurumda bile değil. Mesele şu ki, Jeffrey'nin bir mazereti var ve bu gıda zehirlenmesi değil, su tesisatıyla ilgili bir sorun. O zaman neden yalan söylesin? Eninde sonunda gerçeği bulacağımı biliyor olmalıydı. Ve onu bu nehir kenarında okuma saçmalığının tavşan deliğinde kovalamak için harcadığım her dakika, dışarıda karısını arayabileceğimi düşünmeyi bırakmadı mı?

"Mali durumunu kontrol ettiniz mi?" Jade bir parça patlamayı geri üfleyerek söylüyor. "Kiralık bir silah kullanmış olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bir kez daha bakacağım ama hesapların çoğu ona ait. Maaşı onunkinin iki fazla ve bir kenara saklamış. Kadın ortadan kalktığında, adam çok zengin bir adam olacak. Ev bile onun adına."

Jade bir kaşını kaldırıyor. "Araştırmaya devam etmemi ister misin? Sabine kaybolduğundan beri hareketlerini izleyebilir, sıra dışı bir şey olup olmadığına bakabilirim."

". Dikkatli davranıyor, eve yakın duruyor." "Peki ya e-postaları, mesajları, bunun gibi şeyler?"

"Arama iznimiz olmadığı için bunu önerdiğini bile unutacağım. En azından henüz." Bir sonraki hamlemi düşünerek parmaklarımı masaya vuruyorum. "Aslında sizden yapmanızı istediğim bir şey var, o da benim için polis departmanının sitelerini takip etmeniz. Web sitesi, Facebook

ve Twitter sayfaları, tarayıcıya girişler ve başka ne varsa. Herhangi bir garip isabet hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum."

"*Garipliği* tanımla."

"Pine Bluff dışında bir yerden, büyük olasılıkla Güney'deki bir şehirden gelen IP kümeleri."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Sabine'in kaçtığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Jeffrey bazı şeyler söyledi. dengesiz ve-"

"Oh, ama. *Sabah Mandy*'ye anlattığı o saçma hikayeye inanmıyorsun, değil mi?"

"Tam olarak değil. Ancak kız kardeşi Sabine'in daha önce de ayrılmaya çalıştığını doğruladı ve burada da rol oynamış olabilecek bazı tıbbi sorunları olduğuna inanmak için nedenlerim var."

Jeffrey'den gelen son küçük ipucundan ve Sabine'in hamile olmayabileceğine dair dikkatlice yerleştirilmiş önerisinden bahsetmiyorum. Dizüstü bilgisayarında bir dizi başarısız hamileliğe işaret eden bazı eski tıbbi kayıtlar ve bazı reçeteler hakkında yerel bir eczane ile yazışmalar buldum. Hepsi hala peşinde olduğum ipuçları.

Sandalyeden kalkıyorum. "Sadece sitelere göz kulak ol, olur mu? Aynı yerden gelen bir sürü hit görürsen bana haber ver. Bir şey bulur bulmaz beni ara."

". Jade yapışkan bir nota bir şeyler karalıyor, sonra tekrar monitörlere . "Şimdi git buradan, olur mu? Yapacak işlerim var."

Haritayı masasından alıp koridora çıkıyorum, cep telefonum Charlie'den gelen bir mesajla çalıyor. Mesajı kaydırıp okudum, kısa ve : **Bingo**. Charlie az bir adam ama duymak istediğim bir mesaj. Merdiven boşluğuna çıkıyorum ve onu arıyorum.

"Bir banka hesabı buldum," diyor merhaba derken. "Wells Fargo, Texarkana'daki bir şubede üç haftadan biraz fazla bir süre önce açılmış. İlk yatırdığı para bin dolarmış, görünüşe göre nakit olarak yatırmış. O zamandan beri başka para gelmemiş."

Heyecandan boğazım düğümleniyor, ardından çok daha az hoş bir şey geliyor. Bin dolar çok büyük bir para. Bir gecede kaybolmayacak bir miktar, bazı kırmızı bayrakları yükseltmeden değil. Fark edilmemesi için aylardır saklıyor olması gereken bir miktar.

"Peki ya yoksunluk?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum, çünkü kesinlikle yoksunluk var.

"Geçen hafta beş yüz dolar çekildi, ardından yirmi ya da otuz dolar çekildi ve her yerdeler. North Platte, Nebraska. Lexington, Kentucky. Amarillo, Texas. Boise, Phoenix, Charlotte, Pittsburgh, Colum-"

"Bizi çalışıyor."

"Kesinlikle görünüyor," diye onaylıyor Charlie. "Bu hızla giderse, hesabın boşalmasına daha üç buçuk hafta var. İşlemleri takip etmeye devam etmemi ister misin?"

Başımı eğip merdiven boşluğunun zeminine, geçen yüzyıldan beri temizlenmemiş gibi görünen kirli muşambaya bakıyorum ve çığlık atmamaya çalışıyorum. Nabzım atıyor, şakaklarımda tık tak ediyor. Charlie işlemleri takip edebilir ama ATM makinelerindeki kişinin o olmasına imkân yok. Bu beni , ters bir yolda, ters bir yöne doğru koşturmak için yapılmış bir oyun.

İyi ki o kadar aptal değilim.

"Gözün hesapta olsun," diyorum Charlie'ye, "ama para yatırılana kadar heyecanlanma, sonra da kamera görüntülerini izlemeni istiyorum. Bu arada, başka neler olduğuna odaklan. Çünkü daha fazlası geliyor, bu kesin. Bulduğunda beni ara."

"Anlaşıldı," diyor ve hat kesiliyor.

* * *

Günün geri kalanını ipucu peşinde koşarak geçirdim.

Arkansas Sağlık Bakanlığı'nın bana vaka numarası ve olası bir nedenim olduğu sürece arama iznine ihtiyacım olmadığını söylediği reçeteli ilaç veri tabanı araştırmasından. Sabine'in doktorlarından, pratisyen hekiminden ve kadın doğum uzmanından, ikisi de aynı şekilde açık sözlü değildi. İkisi de ilk kelimeyi söylemeden önce arama izni talep etti. Ve Dr. Lee'den, elli bir mil ötede karısı Super1'den çıkıp ortadan kaybolduğunda Jeffrey'nin bir bardağa işediği 203 numaralı odadaki ürologdan. Dr. Lee de bana hiçbir şey söylemedi.

Bu da beni Jeffrey ile baş başa bırakıyor. Kaldırıma yanaşıp duruyorum ve taş ve sedir kaplamalara, bakımlı çimlere, üst kattaki pencerelerin etrafındaki dekoratif ahşap işçiliğine bakıyorum. Burası ne böyle?

-Dört bin metre kare mi? Beş mi? Sabine kaybolmadan önce bile, iki kişinin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla bir evdi. Yakında, bu büyük süslü ev ve içindeki her şey onun olacak.

Zili çaldım ve benim olduğumu görünce hoş ifade bulutlandı.

"İyi ki muhabirler toplanıp gitmişler." Başparmağımı omzumun üzerinden, çimenlik alanın kenarındaki çiğnenmiş çimlere doğru uzattım. "Pine Bluff Dedektifi Jeffrey Hardison'ı güpegündüz sorguluyor, haberler dokuzda."

"Avukatımla konuşun."

Kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama fazla uzaklaşamadı. Bir ayağımı uzatıp botumla durdurdum.

Omzumu kapının çerçevesine yaslayarak, "Bana şunu açıkla," diyorum. "Bir adam, karısının kayboluşunu soruşturan dedektife, zaten bir mazereti *varken* - kolayca doğrulanabilen gerçek bir mazeret neden sahte bir mazeret versin? Bunu anlayamıyorum. Saklayacak bir şeyi yoksa tabii."

Gözlerini kırpıştırmadan önce yüzünde bir *oh parıltısı* yakalıyorum. "Her zaman bu kadar gizemli misiniz, Dedektif?" diyor ama alaycılığı biraz sönük kalıyor. "Buraya ne söylemeye geldiysen onu söyleyen bu iş çok daha hızlı ilerler."

"Dr. Lee." Jeffrey bu ismi duyunca yüzünü buruşturdu ve ben de hedefi tam on ikiden vurduğumu anladım. "Sabine'in kaybolduğu öğleden sonra Little Rock'taki ofisinde olduğunuzu biliyorum. Nasıl oldu bu? Tesisatla ilgili bir sorun mu var?"

Yüzünde isilik gibi kırmızı bir kızarıklık oluştu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Arama emri çıkartabilirim, biliyorsun. Sağlık raporuna bir göz atabilirim."

"Kayıtlarıma ulaşabilmenizin tek yolu arama emridir. Ve arka cebinizde bu adres için bir tane yoksa, ayağınızı kapımdan çekmenizi ve verandamdan geri öneririm. Aslında, mülkünden defolup gidin."

Ya da başka bir şey kötü bir koku gibi aramızdaki havada asılı kalıyor. Sessizliğin uzamasına izin vererek uzun ve yavaş bir şekilde içime çekiyorum. Gerçek şu ki, onu iyi ve öfkeli hale getirme yeteneği dışında, tıbbi sorununun ne olduğu umurumda değil. Köşeye sıkışmış bir fare hata yapar.

"Bir kedinin derisini yüzmenin pek çok yolu vardır." Geri adım tabanlarımı verandanın kenarına yerleştiriyorum. "Sadece ellerini sarmak için orada olmadığın için

onu öldürenin sen olmadığın anlamına gelmez. Kime para verdin? Sabine'i öldürmesi için ona ne kadar ödedin?"

Yüzü artık olgunlaşmış erik gibi mor ve parlak. Kapıyı suratıma çarptı.

BETH

İsa'nın Havarileri Kilisesi'nde çalışmak zor, saatler uzun, çünkü burası her zaman hareketli. İbadet ayinleri ve kutsal buluşmalar, İncil çalışmaları ve dua kahvaltıları, evlilik danışmanlığı, çocuk kulüpleri, çocuk bakımı ve iki ila üç yaş arası çocuklar için *küçük* ibadetlerden oluşan bir program, *küçük serserileri yem olduklarını anlamadan içine çekiyor* diyebilirsiniz.

Bir de burayı işletmek için gereken insanlar var. Peder ve bir sürü kilise kadını asistanı. Papazları ve bakanlık personeli. Bir gönüllüler ordusu. Ve bu insanlar gittikleri her yerde kendilerinden izler bırakıyorlar; parmak izleri, ayakkabı izleri ve ceplerinden çıkan anahtarlar. Günümüzü toplayıp silerek geçiriyoruz.

Ancak burada bulunduğum kısa süre içinde yüzler tanıdık gelmeye başladı, koridorlarda yanımızdan geçerken gülümsemeleri daha rahat ve anlık oldu. Rahip haklıydı; ben de artık onlardan biriyim.

Bu farkındalık yeni bir endişeyi yığından yukarı itiyor: burada çok rahat . Ya da belki zaten . Kapıdan içeri girdiğimde o kadar korkmuştum, kaçmaktan o kadar yıpranmıştım ki burası bana bir rahatlama, fırtınadan sonra çok ihtiyacım olan bir sükûnet gibi geldi.

Ama şimdiden buranın durmak bilmeyen huzuru beni etkilemeye başladı, karşılayamayacağım bir güvenlik hissine kapılmama neden oluyor. Artık Sabine'in hikayesi eyalet sınırlarını aştığına, küçük bir Arkansas kasabasından Georgia'ya ve ötesine uzandığına göre, bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Yaklaşıyorsun demek.

Korku birdenbire ve güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor ve topuklarımın üzerine oturup yutkunuyorum. Derin bir nefes alıyorum. Kalbime sakinleşmesini söyle. Tembel olmayı göze alamam çünkü sen sinsi ve kurnazsın. Buraya gelene kadar geldiğini görmeyeceğim.

Süngerimi kovaya bırakıp etrafımda dönüyorum, halı dizlerime sürtünüyor olsa da kendimi topraklanmamış hissediyorum. Son birkaç gecedir uyku zor geliyordu ve yorgunluğum kafamın içinde bir numara yapıyor - orada sıralamak için çok fazla şey var. Tek bir sağlam düşünceye bile hakim olamıyorum.

Burada kimse yok. Yalnızım. Pederin ofisi sessiz bir vahadır.

Oscar arayıp Florida'da kalacağını söylediğinden ve Rahip de işini bana verdiğinden beri bütün günümü burada geçiriyorum. Martina ne zaman onun kitap raflarında yaptığım harika işle övünse gözlerini deviriyor; kitapları konularına göre gruplandırıdım, yazarlarına göre alfabetik sıraya dizdim ve herhangi bir aptalın takip edebileceği bir ödeme sistemi oluşturdum. Beni kanatları altına almasının başka bir nedeni olduğunu düşünüyor ve ben de buna katılmıyorum. Belki de ilk günkü gözyaşlarım ya da bilgisayarındaki internet arama geçmişim yüzündendir. Belki korumacı hissediyor ve beni yakınında tutmak istiyor, belki de şüpheleniyor, bilmiyorum. Bakmadığımı sandığı anlarda ipucu bulmak için yüzünü inceliyorum ama nezaketten başka bir şey bulamıyorum.

Martina beni onu terk etmekle suçladı ve bu konuda haksız da sayılmaz. Ben Ayana ile arasına girmedığım sürece, ikisi aynı odada düdüklü tencere gibiydi. İlk gün tanık olduğum kavga aralarındaki husumetin sadece yüzeyini çizdi ve her gün aynı yerleri sekiz saat fırçalamak durumu iyileştirmede. Olayların dışında kalmaya çalışıyorum ama Martina ortaokul çocuğu gibi, Morgan House'a gidip gelirken arabada bir taraf seçmem için başımın etini yiyor.

Daha bu sabah Buick'in direksiyonunda ona "Senin" dedim. "Elbette senin tarafındayım."

Ve çoğunlukla öyleyim. Muhtemelen. Kalpten kalbe bir şey yaşamamış olsak da, hâlâ arkamı kollayan biri gibi hissediyorum. En azından bu iyiliğine karşılık verebilirim.

Artık günlerimi Oscar'ın yaptığı gibi, zaten tertemiz olan masaları silerek ve Charlene ve koridordaki ofislerde çalışan diğer altı kilise kadınıyla çene çalarak geçiriyorum. Personel toplantılarına ve öğleden sonra mutfakta yapılan toplantılara içecek ve atıştırmalık taşıyorum. Çöp kutularını boşaltıyorum ve ceplerinden uçuşan kağıt parçalarını topluyorum. Kadınlar konuşkan bir grup ve günün sıkıcı zamanlarında, telefonlarıyla gevezelik etmedikleri ya da klavyelerini tıkırdatmadıkları zamanlarda, soruları silah sesi gibi geliyor.

Sen nerelisin? *Batıdan.*

Bekar mısın? *Hem de çok.*

Sizi Atlanta'ya getiren nedir? *Yerleşmek için güzel bir yer gibi görünüyordu.*

Sorularının meraktan başka bir amacı olduğunu düşünmüyorum ama konuşmayı her zaman onlardan birine kaydırıyorum. Duymayı tercih ederim

Kız kardeşin para sorunları ya da dört yaşındaki ikiz çocuklar için doğru özel okulun nasıl seçileceği hakkında uzun soluklu bir tartışma. Bana Atlanta'daki devlet okullarının dindar yerler olmadığını, çocuklarını oraya gönderenlerin de olmadığını söylediklerinde şaşırılmış gibi yapıyorum. Devlet okuluna giden öğrencilerin standart test puanlarının DeVry'ye kabul mektubu göndermeye ancak yetecek kadar yüksek olduğunu söylediklerinde dehşet içinde başımı sallıyorum. Martina'nın Grady Lisesi'ndeki üvey kardeşinden bahsetmiyorum ya da özel okula girebilecek notlara sahip olsa bile muhtemelen bunu karşılayamayacağını söylemiyorum.

Ama onların dostça tanışma soruları ve su soğutucusu sohbetleri beni yanıltmıyor. Öğle yemeği vakti geldiğinde çantalarını kollarına takıp kapıdan çıkıyorlar, araba kullanma sırasının kimde olduğunu ya da salata mı sandviç mi istediklerini tartışıyorlar ama bana katılmamı teklif etmeyi düşünmüyor. Burada hâlâ bir hiyerarşi var ve ben hâlâ hizmetçiyim.

Ya da belki de iddia ettiğim kişi olup olmadığını merak ediyorlar.

* * *

Perşembe öğleden sonra ve ben Peder'in ofisinin kapısında durmuş, temizleyecek bir şeyler arıyorum. Tüm döşeme tahtalarını fırçaladım ve masasını düzenledim. Dosya dolaplarını renklerle kodladım ve tüm resim çerçevelerini cilaladım. Her ataşın düğümünü çözdüm ve her boş kalemi attım. Oscar bu işi nasıl yapıyordu? Onun aksine, ben zaten tertemiz olan yerleri fırçalayarak gün boyu oyalanmak için yaratılmadım. Bir evrak çantasını ters çevirecek ya da dolu bir cezveyi Peder'in halısının üzerine dökecek birine ihtiyacım var. Bir şey düşene ya da dökülene kadar yapacak bir şey yok.

Arkamdan, koridorun aşağısında bir yerden bir kargaşa geliyor. Telaşlı ayak sesleri ve aynı anda konuşan sesler, aceleyle, telaşla birbirinin üzerine yuvarlanan çılgınca kelimeler. Bir kelime tutkal gibi havaya yapışıyor: *para*.

Dönüyorum ve pembe yüzlü Charlene'in etrafında toplanmış panik içindeki kilise kadınlarından oluşan bir kümeye çarpıyorum. Geniş, endişeli gözlerine, yanaklarının elmacıklarında isilik gibi parlayan iki kırmızı lekeye bakıyorum.

"Peder nerede?" diye , sesi nefes nefese ve gergin. "Derhal Peder'le konuşmam ."

"Bir toplantısı vardı ama her an dönebilir. oldu?
Ne oldu?"

"Gitti!" diye feryat ediyor. "Toplanan para *gitti*."

"Emin misiniz?" diyor kilisedeki kadınlardan biri. "Belki de sadece yanlış yere koymuşsunuzdur."

"Tabii ki yanlış yere koymadım." Charlene kemikli kalçasına bir yumruk indirdi. "Oradaydı, masamın üst çekmecesindeydi ve şimdi yok. Biri onu aldı. Biri ."

Kelimeler kirli bir bomba gibi koridora düşüyor ve aklımdan aynı anda iki şey geçiyor. Birincisi, normalde mükemmel olan Charlene'i daha önce hiç böyle görmemiştim, saçları başı dağınık ve ruj lekeli, hatta iki kuş şapele uçup kadınların İncil çalışma grubunu bombalamaya başladığında bile. Charlene sakince mutfaktan bir çift fırın eldiveni getirmiş, kuşları havadan koparmış ve ne onların ne de kendisinin tek bir tüyünü bile karıştırmadan dışarı salmıştı.

İkincisi, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ne tür bir aptal masasının çekmecesinde bir tomar para tutar? Bir kilisede bile olsa, etrafı bu kadar dindar insanla çevrili olsa bile, birinin onu çalması an meselesiydi. İncil'de de hırsızlar vardı.

Charlene'in etrafında toplanan hanımlar incilerini sıkıca tutuyor. Charlene'inkinden daha etkileyici unvanlara sahip olabilirler - gençlik programlarının başı, gönüllü koordinatörü, bütün bir danışman ekibinin yöneticisi - ama burayı Charlene yönetiyor. Paranın çekmecesinden alındığını söylediğinde, para çalınmıştı.

"Belki de onu kim aldıysa... Bilmiyorum, daha güvenli bir yere taşımıştır." *Bir banka gibi*, sanırım ama söylemiyorum.

Arkalarında, koridorun diğer ucunda, Peder çift kapıdan içeri adım atıyor. Bugün takım elbise giymiş ve şal desenli kravatı o kadar sıkı düğümlenmiş ki nasıl nefes alabildiğini merak ediyorum. Bana el sallıyor, her zamanki gibi samimi ve neşeli ve bunun ona yapacaklarından nefret ediyorum.

"Masamın çekmecesini tamamen güvende," diyor Charlene bana. Arkası Peder'e dönük, yani onu henüz görmemiş, kilisedeki kadın kümesine hızla geldiğini bilmiyor. "Kilitli ve sadece iki kişide anahtar var; ben ve Peder."

"Peki ya ben?" diyor ve kilisedeki kadınlar nefeslerini tutuyor. Başka bir gün, başka bir durumda, gözlerinin nasıl büyüdüğüne, nasıl

hep birlikte ona doğru dönerler. Yüz ifadelerine bakar ve dostça sırtışı kaybolur. "Aman Tanrım, sorun nedir?"

Charlene kayıp para konusunda onu bilgilendirir. Charlene ne kadar telaşlanırsa Peder o kadar sakin kalıyor. Çenesini bir eliyle kavrar ve dinler.

"Ne kadar paradan ?" diye .

Charlene yeşilin soluk bir tonuna bürünüyor, gibi yüzünü buruşturuyor. "İki bin dolar civarında bir yerde. Biraz daha fazla."

Peder bunu bir şampiyon gibi karşılıyor, neredeyse hiç irkilmiyor bile. "Tamam. Bu... bu çok fazla para, değil mi? En son ne zaman gördünüz?"

Charlene parmağını dudaklarına götürür ve bir an düşünür. "Pazartesi gecesinin tahsilat parasını, kasadan ödünç aldığın iki yirmilikle bu sabah çantaya ekledim. Öğle yemeğinden sonra kontrol ettiğimde çanta hala oradaydı, kapalı ve fermuarlıydı, ama içine bakmadım. Sadece tahmin ettim. Ama şimdi, bankaya yatırmak için hazırlamaya gittiğimde, hepsi gitmişti. Çanta bomboştu."

"Yani sizi doğru , " diyor Rahip, "paranın hâlâ orada olduğundan en son bu sabah emin oldunuz. Bu doğru mu?"

"Şey...evet. Yirmili yaşlarda eklediğimde."

"Sonrasında çekmeceyi kilitlediğinize emin misiniz?"

"Çekmeceyi *her zaman* kilitlerim. Bu, sabahları dişlerimi fırçalamak kadar büyük bir alışkanlık. düşünmem bile, sadece yaparım. Unutmuş olmamın imkanı yok." Charlene hemen cevap veriyor ama ses tonu o kadar da emin değil.

Peder bana döndü. "Charlene'in anahtarı hâlâ masamın çekmecesinde mi?" "I..." Şu anda gerçekten ağlayan Charlene'e bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Orada

masanızın çekmecesinde bir sürü anahtar var. Hangisi o?"

"Mavi olan, plastik bir koşu ayakkabısı ve ponponlu bir yüzüğün üzerinde. Nike, sanırım."

"O zaman evet. Daha bu sabah masanızdaydım. Onu gördüm."

Charlene kaşlarını çattı. "Şimdi ne olacak?" diyor Rahip'e. "Polisi aramamız gerekmez mi?"

Son kelimedede kalbim tekliyor ve yüzümün derisi ısınıyor. Eğer Peder evet derse, o daha telefonu açmadan ben arabama binmiş olacağım. Çenesi başını sallama yönünde eğildiği anda kapıdan çıkıyorum.

Ne yani, beni terk etmenin kolay olacağını mı sandın? Sesin kulağıma fısıldıyor. Sadece benden kaçmıyorsun. Artık polisten de kaçıyorsun. Herkes senin peşindeyken ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyorsun? Sence seni ilk kim bulacak? Onlar mı ben mi?

Her ne kadar kabul etmek istemesem de haklısın. Şimdi kaçarsam, buradaki herhangi biri peşime düşmeye değer olduğuma karar verirse, bir sorun ikiye dönüşür ve bu tamamen farklı bir paradigma haline gelir. Peki ya belimdeki para kemeri ne olacak? Onu bulurlarsa ne düşünürler? Rahip ne düşünürdü? Cevabını bekliyorum ve sırtımdan aşağı bir damla ter akıyor.

"Açlıktan ölmek üzereyken açlığını gidermek için hırsızlık yapanı insanlar hor görmez. Atasözleri 6:30. O parayı alan kişinin aç bir ruha sahip olduğunu varsayalım."

Charlene başını sallıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Onlarda kalmasına izin mi vereceksin?" "Tam olarak değil. Yapmak istediğim şey masanızdan uzak durmanız.

ve üst çekmeceyi açık bırakın. Bu, hırsıza hareketlerini yeniden düşünmesi için zaman ve parayı bulduğu yere geri koyması için fırsat verecektir. Yarın mesai bitimine kadar para zarfa geri konursa, bu olayı unutacağız."

"Ama ya değilse?" Charlene herkesin dilindeki soruyu soruyor. "Ya parayı geri koymazlarsa?"

Peder salonda toplanan insanlara bakıyor, bakışları her bir kadının gözlerinde duraklıyor. Benimkine geldiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Dua edelim de öyle olsun."

MARCUS

Dr. Trevor McAdams, Country Club Lane'de çok fazla çaba sarf eden evlerden birinde yaşıyor. Dört tarafı tuğladan, sarmaşıklarla kaplı. Arduvaz çatı kiremitleriyle kaplı geniş odalar. Golf sahası manzaralı bu evde, şık şortlu adamlar toplara vurup birbirlerinin omzuna vurarak Pine Bluff'un işlerini nereye yaptıracaklarını tartışıyorlar -Meksika ya da Asya. En azından benimkini asla dışarıdan temin edemeyecekler. Bu şehir ne kadar bataklığa saplanırsa, yakalamam gereken o kadar çok kötü adam olur.

Trevor McAdams kötü bir adam olduğundan değil. Anladığım kadarıyla, o sadece kayıp sevgilisi için gözyaşı döken kalbi kırık bir köpek yavrusu. Eğer bu gözyaşları rolse, o zaman adama altın bir heykel verin.

Kapının zilini çalışıyorum, şu yüksek teknoloji ürünü şık cihazlardan birinin kamerası tenimdeki her gözeneği algılıyor. İçeride bir köpek çılgına dönüyor.

Sabine'nin kız kardeşiyle birlikte Trevor, Sabine'yi arama işine tek başına bir pitbull gibi sarılmış ve hikâyeyi medyatik bir şova dönüştürmüştür. Magazin için gerekli tüm malzemeler mevcut: genç, çekici ve paralı bir kadın kahraman; düşünceli ve seilmeyen bir kocayla karşı karşıya gelen yakışıklı bir sevgili; sosyal medya akışlarını cevaplanmamış milyonlarca soruyla dolduran, her biri geveze ve inatçı amatör dedektiflerden oluşan bir Twitter takipçisini beslemeye yetecek kadar gizem. Amerika'nın kan emici, schadenfreude seven insanları büyülenmiş durumda.

Ama bundan hoşlanmıyorum, patronum da hoşlanmıyor. Şef medyanın sürekli ilgisinin soruşturmanın içine ettiğini düşünüyor ve ben de buna katılmıyorum. Sabine kaybolmadan önce Pine Bluff polis teşkilatı zaten aşırı yoğun ve az personelle çalışıyordu. Benim tek işim onun davası değil. Basının ilgisini çekmekten daha önemli işlerim var.

Kapı açılıyor ve işte orada, kahramanı, gerçi buruşuk önlükleri ve çıplak ayaklarıyla duruyor ama pek de öyle görünmüyor. Pis görünüyor, sanki günlerdir uyumamış gibi. Duş da almamış. Yüzü solgun ve kirli, saçları dümdüz ve yağlı topaklar halinde kafasına yapışmış.

"Günaydın, Dedektif. Lütfen içeri gelin." Köpeği tutmayan koluyla işaret ediyor, beyaz, kabarık bir şey dişlerini gösteriyor.

İçeri giriyorum. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

Kapıyı kapatıyor, sonra köpeği yere bırakıyor ve köpek yedinci yeşil alana bakan aydınlık, modern mutfığa doğru koşuyor. Kahvaltının kalıntıları granit tezgahın üzerine yayılmış; bir somun ekmek, yarısı boş bir yumurta paketi, tereyağı ve iki çeşit organik reçel. Doktor dolaptan birkaç bardak çıkarıyor ve dev bir sürahidenden portakal suyu dolduruyor. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Uzun sürmez."

"Lütfen bana bazı haberleri paylaşmak için burada olduğunuzu söyleyin."

"Paylaşacak bazı haberlerim var. Ama ne yazık ki umduğunuz haberler değil."

"Sekiz gün oldu, Dedektif."

Sanki ben bunu bilmiyorum. Doktor her gün beni arıyor, işimi gücümü bırakıp bilgi almak için peşime düşüyor. *Telefonunu takip ettiniz mi? Parmak izi aradınız mı? Müşterilerini, iş arkadaşlarını sorguladınız mı?* Ne düşünüyor, bu işte yeni olduğumu mu? Beceriksiz olduğumu mu? Tabii ki izini sürdürdüm, tozunu aldım ve sorguladım. Bu film değil ve ben de aptal bir kasaba polisi değilim.

Bardakları aldı ve takip etmem için işaret etti.

Evin arka tarafında, duvar kadar büyük bir düz ekran televizyonun bulunduğu çalışma odasının kapısında duruyoruz. İki çocuk deri kanepeye oturmuş, biri kız biri erkek, doktor suratlı, iki minyatür bebek gözlü yuppi. İçkileri sehpanın üzerine yerleştiriyor.

"Çocuklar, ben dışarıda güneş odasında dedektifle konuşacağım. İşimiz bitene kadar ikinizin de burada kalmasını istiyorum. Tamam mı?"

Çocuklar hep bir ağızdan başlarını sallıyorlar. Oğlan dikkatini televizyon ekranına veriyor ama kızın bakışları bana takılıyor, vücudumda dolaşp kılıfıma odaklanıyor. Gözleri irileşiyor ve minderlere daha da gömülüyor. Harika. Doktor, çocuklarına silahlara karşı saygılı olmayı değil, korkmayı öğreten ebeveynlerden biri.

Kendimizi güneşin arduvaz çatıya vurduğu ve odayı bir fırına çevirdiği perdeli bir verandada buluyoruz. Doktor aradığı kumandayı bulana kadar kumandalarla dolu dev bir istiridyeyi karıştırıyor, sonra da onu başımızın üzerindeki hasır vantilatöre doğrultuyor. Yeşil alandan ara sıra topa vuran metal sesleri geliyor.

"Sıcak için kusura bakmayın ama çocukların gizlice girip bizi duyamayacağı tek oda burası. Bu konuda gerçekten zor zamanlar geçiriyorlar, yani ayrılık konusunda. Eminim anneleriyle boşandığımızı duymuşsunuzdur. Anneleri

onları ailesinin yaşadığı Salt Lake City'ye taşımak istiyor. İşler çirkinleşmek üzere."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Vantilatör havayı karıştırıyor, Emma'nın duştan çıktıktan sonraki saç kurutma makinesi gibi sıcak ve nemli hissettiren bir esinti gönderiyor. Şimdiden sırtımdan aşağı düzenli bir ter çizgisi damlıyor. "Kızınız yeğenim Annabelle'e çok benziyor. Kemoterapiden önceki haline. Saçları kızıl ve kıvrıkcıktı."

Başını sallayıp sandalyeye çöküyor. "Buna kemoterapi bukleleri deniyor. Renk değişimi de alışılmadık bir durum değil, ancak daha önce kızıla döndüğünü duyduğumu sanmıyorum. Ama saç uzadıkça genellikle pigment alır, bu yüzden sanırım bu mümkün. Doktoru kim?"

"Annie Capelouto."

"Annie şehirdeki en iyi doktor ama Pine Bluff tıp dünyasının merkezi sayılmaz, biliyorsunuz. Yeğeninizin şeye ihtiyacı olursa beni arayın. İhtisasımı Northwestern'de yaptım ve hala orada biraz nüfuzum var. Chicago o kadar da uzak değil."

İşte Dr. McAdams gibi yabancılardan sorunu da bu; paraları ve havalı diplomalarıyla kasabaya dalıp Pine Bluff halkı bu önemsiz kasabaya geldikleri için minnettar olmalıymış gibi davranan insanlar. Ondan hiç yardım istemedim. Dr. Capelouto Annabelle'i zaten bir kez kurtardı; en kötüsü olur kanser geri dönerse bunu tekrar yapamayacağını kim söyleyebilir?

Avuçlarını uyluklarına doğru kaydırıyor. "Gerekirse Salt Lake City'ye taşınırım ama henüz değil. terk edemem. Sen Sabine'i bulana kadar olmaz." Öksürükle hıçkırık arasında bir ses çıkarıyor.

Defterimde yeni bir sayfa arıyorum ve ona kendini toparlaması için bir an veriyorum.

"Peki ya Jeffrey?" İsmi tükürüyor, sesi sert ve nefret dolu. "Ne olmuş ona?"

"Lütfen bana onun baş şüpheliniz olduğunu söyleyin. Şiddet yanlısı, öfkeli ve Sabine'in kaybolduğu saatte iki saatlik boşluğu var. Ona kilitleri değiştirmesini ve uzaklaştırma emri çıkartmasını *söyledim* ama beni dinlemedi. Ondan korkuyordu, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bay Hardison'ı araştırıyoruz ama korkarım detayları konuşamam. Sizinle asıl konuşmak istediğim konu siz ve Sabine."

Onun bir pitbull olduğunu söylerken bunu kastetmiştim. Sanki hiç konuşmamışım gibi. Heyecan Trevor'ın sözlerini biriktiriyor ve o da

Bir nefes.

"Ve Sabine'in boşanma davası açmadan hemen önce ortadan kaybolması çok uygun. Şimdi *onun* evinde yaşıyor, *onun* parasını harcıyor. E-postalarını kontrol ettiniz mi, bilgisayarındaki dosyaları araştırdınız mı? İnternet geçmişine baktınız mı? Yani, klişe olduğunu biliyorum ama belki de önbellediğini temizlemeyi unutmuştur. Her zaman bir aptalın nasıl yakalandığını okursunuz, çünkü Google'ı bir şeyi gömmek için en iyi yeri bulmalarına yardımcı olması için kullanmışlardır..."

Son kelimeyi yutuyor ve yüzü buruşuyor. "Burada olan bu mu? Eğer öyleyse, söyleyin bana, Dedektif. Tanrı aşkına, beni bu ıstıraptan kurtarın. Çünkü umutlu olmaya çalışıyorum ama insanlar bir anda ortadan kaybolup sekiz gün sonra canlı ve iyi bir şekilde ortaya çıkmazlar. Yani, birileri bir şeyler görmüş olmalı, değil mi?"

"Eğer böyle bir kişi varsa bile henüz ortaya çıkmadı."

Bir damla gözyaşı çizgilere gömülüyor ve başını ellerinin arasına alıyor, omuzları titriyor. Bunun olacağını bilmeliydim. Ne zaman bir muhabir yüzüne kamera tutsa aynı numarayı yapıyor, tüm dünyanın görmesi için hüngür hüngür ağlıyor. Eğer numara yapıyorsa, doğuştan yetenekli, hakkını vermeliyim. Sabine'nin kayboluşu, çoğunlukla bu adamın hüngür hüngür ağlaması sayesinde ulusal haber oldu.

"Sabine'in Lexapro kullandığını biliyor muydun?"

Doktorun kafası ve yüz ifadesi neredeyse komiktir. Patlak gözler, gevşemiş çene. "Lexapro bir SSRI, seçici serotonin geri alım inhibitörü. Çok güçlü bir ilaç. Anksiyete ve depresyon tedavisinde kullanılır. Ne zamandan beri? Kim reçete etti?"

"Korkarım size detayları anlatamam. Ama Reçeteli İlaç İzleme Programı'na göre yıllarca kullanmış."

"Tamam." Trevor bunu inanmadan söylüyor, sanki bundan sonra olacıklara hazırlanıyor gibi. Sanki atacağım tek şeyin reçete olmadığından şüpheleniyor. "Ama Sabine depresyonda değildi. Bunu bilirdim. Ve çoğu zaman onunla birlikteydim. Onu hiç hap alırken görmedim."

"Geçen sene bıraktı..." Notlarımda bir iki sayfa geriye gidiyorum. "Şubat ayında. Hamileydi ve bebeğe zarar vereceğinden endişeleniyordu." Doktor başını salladı. "Geçerli bir endişe. SSRI'lar yenidoğanın kalıcı pulmoner hipertansiyonu için artmış risk ile ilişkilendirilmiştir. Onun Doktor bu ilacı bırakmasına yardımcı olur ve muhtemelen onu Wellbutrin gibi bir tür bupropion ilacına geçirirdi."

"Öyle olabilir ama bunu doktoruna sormadı. Eczane ilacı doldurdu, sonra da almadığında ona ulaştı." En azından bu kısım doğru, azından dizüstü bilgisayarında bulduğum e-posta yazışmalarına göre. Eczacı onu ilacı çok çabuk bırakması konusunda uyarılmış.

Ama içindeki doktor benim ne demek istediğimi anladı ve kaşları havaya kalktı. "Lütfen bana soğuk hindiyi bıraktığını söyleme."

"Soğuk hindiyi bıraktı."

Bunu Sabine'in bilgisayarındaki e-postalardan öğrendiğimde ilk başta ne anlama geldiğini anlamamıştım ama doktor anladı. Bir küfür savurarak sandalyeden kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Ve kimse ona ne beklemesi gerektiğini söylemedi mi? Kimse ona, ne bileyim, ilaçlarını bırakmaya karar vermeden önce WebMD'ye bakmasını söylemedi mi? Ölebilirdi!"

Cevap vermeyeceğim. FDA'nın Lexapro gibi ilaçlar için uyarı etiketleri istemesinin bir nedeni var, çünkü bu haplar ile Sabine gibi insanların küvette bileklerini kesmesi arasında çok fazla bağlantı var.

Ama yine de doktor bunu biliyor.

Volta atmayı bırakıp kaşlarını çatarak bana döndü. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Sabine'e olanlarla bunun ne ilgisi var?"

"Henüz bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Belki de her şeyi."

"Bana kurbanı suçluyormuşsun gibi geliyor. Aklını kaçırmış gibi göstermeye çalışıyorsun. Dengesiz."

"Sabine hakkında net ve eksiksiz bir resim elde etmeye çalışıyorum."

"Bunun Jeffrey'nin *sabah Mandy*'ye anlattığı saçmalıklarla bir ilgisi var mı? Çünkü Ingrid bana o zamanlar neler olduğunu anlattı. Sabine onu terk ediyordu ama kaçmıyordu. Ingrid başından beri onun nerede olduğunu biliyordu."

"Evet, bana da aynısını söyledi." Aslında iki kez. Önce Mandy'nin programından sonra bir sesli mesajda, sonra da istasyona uğradığında tekrar.

Doktorun gözleri kısılır. "Neden söylüyorsun?" "Ne gibi?"

"Sanki ona inanmıyormuşsun gibi. Sanki Sabine'in biraz dengesiz olabileceğini düşünüyormuşsunuz gibi."

"Lexapro kullandığını tespit ettik."

Karnına bir yumruk atmış olabilirim. Omuzları ve sandalyesine geri düştü. "Yani zor bir dönemden geçiyordu. Bebeğini kaybetti, boktan bir tıbbi tavsiye aldı -ya da belki hiç almadı. Ama bu uzun zaman önceydi ve benim tanıdığım Sabine depresyonda değil. Depresyonda değil."

ruh hali değişiyor. Enerjisi normal ve uyku düzeni de  yle. Gördüğüm tek belirti birkaç hafta önce başladı." Gözleri tekrar doluyor ve hamileliğinden bahsettiğini anlıyorum.

"Bu konuyu a tığına sevindim, çünkü-"

"Ama mide bulantısı asla uzun sürmez. Kusuyor ve on dakika sonra yiyecek bulmak için kileri karıştırıyor. O zamanki gibi değil-" Yüzünü buruşturarak kendini durduruyor ve sevgilisinin hamileliğini karısınınkiyle karşılaştırmak üzere olduğunu biliyorum. "Mesele şu ki, Sabine'in iştahi yerinde."

"Sabine'in hamile olduğundan eminsin." Bunu bir soru olarak ifade etmedim, öyle olsa bile. Aynı soruyu pratisyen hekimine ve son hamileliğiyle ilgilenen kadın doğum da sormuştum.  kisi de bana bir cevap vermeyi reddetti.

Doktor tam anlamıyla aşağılanmış görünüyor. "Ne? Tabii ki Sabine hamile."

"Hamilelik testini kendiniz mi yaptınız?"

"Bir  ubuğa işedi. Bu testler yüzde doksan dokuz doğru sonuç verir, biliyorsunuz."

" ubuğun pozitif olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz m ?"

"Burada ne ima ediyorsun?" başlıyor. Sesi yükseliyor ve kasları geriliyor, saldırıya hazırlanıyor. "Sabine'in yalan söylediğini mi? Hamile olmadığını mı?"

Kendi sesimi alçak ve eşit tutuyorum. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyorum."

"Hamile olmadığını ima ederek."

"Kocasına göre Sabine hem hamile kalmakta hem de bu şekilde kalmakta zorlanıyordu. Dokuz yıllık evlilikleri boyunca yedi hamileliğini kaybetmiş ve bu hamilelikler ancak birçok kez tüp bebek tedavisi gördükten sonra gerçekleşmiş."

"Belki de sorun ondaydı, spermindeydi."

"Ya da belki de bu hamileliğin nasıl sona ereceğini bilecek kadar çok yanlış başlangıç yapmıştır. Eğer hamileyse, düşük yapma ihtimali yüksektir ve eğer geçmişte yaşananlar bir gösterge ise, on ila on dört hafta arasında bir yerde."

"Eğer hamileyse? Neden bir konuda yalan söylesin ki?" "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

 ne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "şunu açıklığa kavuşturalım. Bana Sabine'le olan ilişkimi, ne zaman başladığını, planlarımızın ne olduğunu sormak ya da Sabine'in bana gönderdiği milyonlarca mesajdan herhangi biri hakkında konuşmak istemiyorsun.

ve son beş ay boyunca karşılıklı konuştuk. Bunun yerine onun akıl sağlığı ve doğurganlığı konusunda kafama şüpheler sokmak istiyorsunuz. Sanki tanıdığım ve sevdiğim kadının tamamen başka biri olduğunu düşünmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Tek yaptığım bazı boşlukları doldurmaya çalışmak. Bir kişiyi bulmak için onun kim olduğunu bilmem gerekiyor."

Solgunlaşıyor, yanaklarından kan süzülüyor. "Öyle miydi?"

"Öyle," diyorum toplayabildiğim tüm inançla. Bu bir yapmayacağım bir gaf. "Sabine'in hâlâ hayatta olduğu varsayımı altında çalışıyorum ama onu bulmak için resmin tamamına ihtiyacım var."

"Tam bir resim mi istiyorsunuz? O zaman burada. Sabine Hardison nazik, sevgi dolu, komik, dürüst, sadık, şefkatli bir kadın ve ben onu içimdeki her şeyle seviyorum. Hayır, bana Lexapro'dan ya da düşüklerden bahsetmedi ama bu onu yalancı yapmaz. Onu geçmişi olan bir insan yapar."

"Tamam o zaman. Karın hakkında konuşalım."

Omurgası dikleşir. "Shelley mi? Ne olmuş ona?"

"Anladığım kadarıyla Chicago'da. Ne zamandan beri?"

"Son görüşmemizden bu yana-" Kendini durdurur, başını sallar. Sandalyesinde bir santim büyüdü. Çarşamba diyecekti, Sabine'in kaybolduğu gün. "Hayır. Yapmazdı. *Yapamazdı*. Shelley incinmiş ve kızgın olabilir ama o bir canavar değil. O benim çocuklarımin annesi. İmkânı yok."

"Yine de. Onunla yüz yüze konuşmayı, bu sözleri bana kendisinin söylediğini duymayı çok isterdim. Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum."

"Cep telefonuna mesaj bırakıyordum. Belki onu biraz dürtebilir, beni geri aramasını isteyebilirsin."

Bana soğuk ve keskin bir bakış fırlattı. "Başka yere bakın, Dedektif. Karım yeterince şey yaşadı."

Karım. Kelimelerin buharlı havada, doktorun utangaç görünmesine yetecek kadar uzun süre kalmasına izin veriyorum. Sahiplenici bir tip, ona karşı başka bir darbe.

Ve eğer sırf o istiyor diye karısını görmezden düşünüyorsa, delirmiş demektir.

Arkasındaki kapı açılıyor ve terli tenime serin bir hava çarpıyor. Yeterli değil ama yine de ikimiz için de bir rahatlama. Doktor bu kesinti için minnettar görünüyor.

"Baba, acıktım," diyor kızı ama bana bakıyor.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyor, kızının eline uzanıyor ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Dedektif, Sabine'i bulmak için şu anda ne yapıyorsunuz? Hangi adımları atıyorsunuz? Hangi ipuçlarını araştırıyorsunuz?"

"Özür dilerim efendim, ama ben-"

"Detayları konuşamam. Biliyorum. Tamam." Kızını kucağına alır ve tek bir hareketle kalçasına kaldırır. "Burada oturup saçma sapan sorularla vaktimi harcayacağına, dışarı çıkıp Sabine'i bulsan nasıl olur?"

Orada duruyor ama sözleri, ses tonu, her ikisi de bir tehdidin açık ağırlığını taşıyor. "Umarım düşündüğüm şeyi ima etmiyorsundur. Az önce bir kanun adamını tehdit mi ettin?"

"İşinizi yapın, Dedektif. İşinizi yapın, yoksa yapacak birini bulurum."

BETH

Günün geri kalanında herkes kayıp para hakkında konuşur. Nerede olduğu. Ne zaman kaybolduğu. Yarınki son teslim tarihinden önce Charlene'in çekmecesinde sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağı. Ama en çok da hangimizin aldığı.

Baş şüphelinin ben olduğumu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Elbette, insanlar gün içinde yönetici ofislerine girip çıkıyorlar, ancak kilisedeki hanımlar dışında sabah 8:00'den kapanış saatine kadar tüm gün burada olan tek kişi benim ve Peder dışında çekmecesindeki anahtarlara erişimi olan tek kişi de benim. Şimdi hepsi bana farklı bakıyor. Eskiden dostça olan gülümsemelerinin kenarları kısıldı ve safları sıklaştırdılar, bu kadar nazık olmayı bıraktılar. Bunu bana hiç yakıştıramadılar.

Herkes Charlene'in masasından uzak duruyor, muhtemelen hırsıza (bana) günahlarından tövbe etme ve parayı çantaya geri koyma fırsatı vermek için, ama stratejilerini iyice düşünmemişler. Bütün öğleden sonra koridordaki ofislerde oyalanıp kilisenin işlerini konuşuyormuş gibi yaparken içlerinden biri resepsiyonu gözlüyor. Ne zaman biri Charlene'in çekmecesine yirmi adımlık bir mesafeye yaklaşırsa, rol yapmayı bırakıp koşarak geliyorlar. Muhtemelen burası uzun zamandır, belki de hiç bu kadar heyecan görmemişti.

Haber kilisede ölümcül bir virüs gibi yayıldı, personele bir tür *Açlık Oyunları* korkusu, bir kişinin hepimizi alaşağı edeceği bilgisi bulaştı. Biliyorum çünkü Martina bütün öğleden sonra bana mesaj atarak alt katta işlerin çirkinleştiğini söyledi. Temizlik personelinin geri kalanı parmakla gösteriliyor ve hepsi de beni işaret ediyor gibi görünüyor.

Senin aldığına ikna oldular. Ayana hariç herkes, ama o da hiçbir zaman kilisedeki en parlak adak olmadı. Hepimizi kovdurmadan önce onu yerine koymayı söylememi istiyorlar.

Suçlu olduğumu kolayca varsaymalarından incinmemeye çalışıyorum. Kendime, önemseydiğim tek fikrin Martina'nınki olduğunu söylüyorum. Diğerleri beni tanımıyor.

Durumumu ya da düşüncelerimi bilmiyorum ama bu suçlama hâlâ canımı yakıyor.

Ya sen? Cevap yazıyorum. Ne düşünüyorsun?

Verdiği cevap ekranımı aydınlatıyor.

Hala karar vermeye çalışıyorum.

Çift kapıdan bir gümbürtü gelir ve bir ayak kapılardan birini tekmeleyerek açar. Peder omuzlarında, vücudunun üst kısmını, yüzünü, saçlarının uçları hariç hepsini gizleyen, yarı boyunda bir karton kutu taşıyarak içeri girdi. Ama o olduğunu ayakkabılarından anlıyorum, lacivert takım pantolonunun altında daha önce değiştirdiği çok sevdiği spor ayakkabılarından. Telefonumu arka cebime atıyorum ve kapıyı tutmak için acele ediyorum.

"Teşekkür ederim Beth," diyor ve kutunun bana bir gülümseme gönderiyor. "Çok nazıksın."

Eğer Peder benden herhangi bir şeyden şüpheleniyorsa -bilgisayarının geçmiş dosyalarında gördüğü ya da görmediği şeylerden, Charlene'in çekmecesinden para aşırıktan, olduğumu iddia ettiğim kişi olmadığımından- bunu bana bakışından anlayamıyorum. Sunağının önünde duran kadın ve erkeklerin omuzlarını okşarken ya da dua ederken ellerini kavuştururken de aynı şekilde bakıyor. Sanki kurtarılması gereken bir koyunmuşum gibi.

Bu da yarın öğleden sonra, polisi arama sözünü yerine getirmeden hemen önce arka kapıdan gizlice çıktığımda durumu daha da garip hale getirecek. Jorge iyi biri ama o kadar da iyi değil. Ehliyetime bir bakar ve polisler kelepçeleri takar.

Ama Peder aptal değil. Ortadan kaybolmamın nedenini bilecektir, tıpkı buradaki diğer herkesin kendi varsayımlarını yapacağı gibi.

Suçluyum.

Sonra ne olacak? Peder'in ofisinde verdiği vaazları duydum, belirsizlik, lütuf ve diğer yanağını çevirmekle ilgili olanları. Bana da aynısını yapacak mı? Gitmeme izin verecek mi, yoksa polisi başvurumda belirttiğim adrese mi gönderecek - *aptalca*, *aptalca* bir hata - Morgan House için olan. Ve gelecek hafta maaş günü. Maaş çekimin Charlene'in çekmecesinin dibinde kedi nanesi gibi çürümekte olduğunu hayal ediyorum. Bütün bir haftanın maaşı boşa gidiyor. O paraya ihtiyacım var, her kuruşuna.

"Benimle gelir misin?" diye soruyor Rahip. "Yeni gelenler için hoş geldin çantaları hazırlıyorum ve biraz yardıma ihtiyacım var."

Onu koridordan ofisine kadar takip ediyorum, karton kutuyu konferans masasına yerleştiriyor. Basılı kağıtlar ve parlak, renkli broşürler düzgün yığınlar halinde masanın üzerine yayılmış. Onları teker teker gösteriyor. "Papazın mektubu, kilise broşürü, çeşitli kulüp ve gruplara davet kartları, bir İncil kitapçığı ve bir geri bildirim formu. Sizden bunları birleştirmenizi ve bir zarfın içine koymanızı istiyorum." Kutudan bir yığın zarf çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Gülümsüyorum. "Kulağa yeterince basit geliyor."

"İşiniz bittiğinde, paketler bunlardan birinin içine girecek." Kutudan beyaz bir kanvas çanta çıkardı ve görmem için salladı. Logo benim tişörtümdekinin bir varyasyonu, kilise silüetinin bir çizimi ve altında Tanrı Burada Yaşıyor yazıyor. "Her çantada ayrıca bir kahve kupası, kişiselleştirilmiş kalem ve buzdolabı mıknatısı var, hepsi de kutunun içinde. Eğer bir şeyiniz biterse ya da yardıma ihtiyacınız olursa, ofis hanımlarından birine seslenmeniz yeterli. Şehrin öbür ucundaki hasta bir cemaat üyesini ziyaret etmek için acele etmem gerekiyor."

Peder eşyalarını toplarken ben de bir sandalyeye çöküp işe koyuluyorum. Yığ, katla, kırp, doldur. İş yavaş ve monoton ama yerleri fırçalamaktan iyidir ve en azından yapabiliyorum. Martina ve Ayana'nın alt katta oyuncakları sterilize ettiklerini ve bana duydukları ortak güvensizlik üzerinden bağ kurduklarını düşünüyorum ve irkiliyorum. Onların yerinde olsaydım ben de kendimden nefret ederdim.

"Yarın görüşürüz," diyor Peder.

Kafamı kaldırıyorum, kapıda duruyor, takım elbisesinin paltosu bir kolunun üzerine katlanmış, deri kanat uçları parmaklarından sarkıyor. Gülümsüyor ve ben de ona karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Yarın görüşürüz."

* * *

Yığınlar arasında ilerlerken Martina hiç ses çıkarmadan Peder'in toplantı odasına giriyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum, kapı aralığından beni izliyor. Gülümsedim ama o selamıma karşılık vermedi.

Küçümsemeyi görmezden geliyorum, elimdeki kâğıtlarla uğraşıyorum, onları bir ataşla tutturuyorum. "Sakın söyleme. Seni buraya benimle konuşman için gönderdiler, değil mi?" Temizlik ekibinin onu dinlenme odasında köşeye sıkıştırdığını hayal ediyorum,

Buraya gelmesini ve... Ne yapmasını? Benimle yüzleşmesini mi? Beni pataklamasını mı? Gözlerimi kâğıtlardan ve Martina'dan ayırmıyorum.

Kapıyı kapatıyor. "Onları suçlayabilir misin? Hemen hemen hepsi Jorge gibi bir adamla iş yaptı, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Çok gerginler, tıpkı benim gibi. Tıpkı senin olman gerektiği gibi."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Öyle olmadığımı kim söyledi? Eğer buraya bana ders vermeye ya da beni suçlamaya geldiysen, şimdi gidebilirsin. Kilisedeki kadınlar bütün öğleden sonra bana yan gözle baktılar ve ben zaten yeterince boktan hissediyorum."

"Bu bir oyun değil, Beth. Sana bu işi ben buldum. Sana kefil oldum. Eğer Peder beline o şeyin içinde iki bin doları bulursa, bana ne olacağını sanıyorsun?"

"Yani benim de aldığımı düşünüyorsun. Harika." İki elimi de kaldırdım ve bir şaplakla masaya bıraktım.

"Kilisedeki hanımlar bu sabah İncil çalışması yaptı."

"Ne olmuş yani?"

"Yani ofisler boş olacaktı. Bir fırsatınız olurdu. Ve ikimiz de senin para biriktirmeyi ne kadar sevdiğini biliyoruz." Gözleri belime kaydı. "Orada ne kadar var ki?"

Ayakta durmaya çalışıyorum, dizlerimi gevşetiyorum. Yanlış bir hareket yaparsam, kapıya doğru giderken onu biçerim. "Seni ilgilendirmez, işte bu kadar. Peki ya sen ve Ayana? Siz de buradaydınız, hanginizin daha büyük hırsız olduğu konusunda didişiyordunuz. İkinizi de Charlene'in masasının önünden geçerken birden fazla kez gördüm."

"Evet ama Peder'in anahtarlarına erişimimiz yok." Duraksıyor ve ben de birazdan geleceğini bildiğim şeye hazır oluyorum: "Senin var."

İçimin kıpır kıpır olduğunu gizlemek için başımı sallıyorum. "Yanlış bir şey yapmadığım halde burada durup kendimi savunmayacağım.

Özellikle de Ayana'nın parasını alan kişi senmişsin gibi görünürken. Öyle mi?"

Martina gözlerini kısar. "Sana zaten söyledim. Ben hırsız değilim." "O zaman kim aldı?"

Ellerini havaya kaldırır. "Kim bilebilir ki? Dairesine her zaman milyonlarca insan girip çıkıyordu. Saklandığı yer de pek gizli sayılmazdı. Eğer ben bulsaydım, başkaları da bulurdu."

Bir yığın zarfa uzanıyorum ve Martina'nın cevabını düşünüyorum. Ses tonu samimiydi ama bu yine de neden arkasını aradığını açıklamıyor.

Ayana'nın tuvaleti. Kim çalmayı planlamadığı bir parayı aramaya gider ki?

Martina iç geçiriyor ve duvara yaslanıp etrafına bakınıyor. "Bütün gün burada yapıyorsun ki?"

"Çoğunlukla sıkıntıdan ölmek."

"Peder seni neden burada istiyor? Senden bunu istemesine ne sebep oldu?" "Bilmiyorum. Kitap rafları sanırım. Ve nasıl olduğunu biliyorsun Reverend öyle. İnsanlarla ilgilenmeyi sever." İlk günkü ani gözyaşlarımı, bana burada güvende olduğumu söyleyişini düşünüyorum. O günden bu yana geçen günlerde, bu sözünü kesinlikle yerine getirdi.

"Benimle hiç böyle ilgilenmemiştii."

Aramızdaki havada bir soru dolaşıyor ama ona dokunmuyorum. Martina beni özel kılan şeyin ne olduğunu bilmek istiyor ve cevap vermek onun haklı olduğunu kabul etmek demek. Peder beni seçti ve anlamadığım ve düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı. *Neden ben? Neden o değil?*

Duvarı itip doğruca bana doğru geliyor. Ellerim otomatik olarak belimdeki kemere gidiyor. Avuçlarım açılıyor, parmaklarım kenarlarda kıvrılıyor.

"Bana parayı senin almadığını söyle, Beth. Gözlerimin içine bak ve sen olmadığını söyle."

"Bunu bana sorduğuna bile inanamıyorum."

"Söyle."

Panik, göğsümde bir yarasa sürüsü gibi çırpınıyor ama yüz ifademi nötr hale getiriyorum. "Rosa ve Stefan'ın kim olduğunu söylersen ben de sana söylerim."

İsimler - boynundan sarkan gümüş disklerin üzerinde karmaşık, kıvrırcık bir yazıyla yazılmış olanlar. Kazara hedef olunca yüzü soluyor. Kalbim tekliyor, sonra nefesim gibi tamamen duruyor. Eğer gözlerimin içine bakar ve bana dürüstçe cevap verirse - eğer bana bu gerçeği söyleyecek kadar güvenirse - o zaman ben de aynısını ona yapacağım. Onu oturtup kendi hikayemi anlatacağım, tüm üzücü, iğrenç hikayeyi.

O kadar yakınına eğiliyor ki yüz hatları odaktan çıkıyor. "Onu yerine koy, Beth."

Eğer ödeyecek olan tek kişi sen değilsin. Parayı geri koy."

MARCUS

Pine Bluffta birkaç düzine yetkili cep telefonu satıcısı, AT&T ve Sprint gibi kablosuz iletişim bayileri ve Walmart gibi birkaç büyük mağaza var. Yasal insanların cep telefonu almak için gittikleri, müşteri hizmetleri departmanları ve güvenlik kameraları olan yerler.

Bir de cep telefonlarının gizlice alınıp satıldığı izinsiz satış noktaları, tamirhaneler ve mini marketler var. Şehrin kuzey tarafından başlayıp güneye doğru ilerliyorum.

Ve her seferinde şöyle bir şey oluyor:

Ben, rozeti gösteren: *Dedektif Marcus Durand, Pine Bluff PD. Otuzlarının başında, kahverengi saçlı ve gözlü, 1.80 boylarında, zayıf yapılı bir kadın arıyorum.*

Mağaza müdürü: *Size yardım etmek isterdim Dedektif, ama buraya gelen kadınların yarısı böyle.*

Ben, bir fotoğraf tutuyorum: *Bunu hatırlayacağını düşünüyorum.*

Müdür, ıslık çalıyor: *Güzel kız, .*

Ben: *Birden fazla ön ödemeli cep telefonu satın almış ve ödemeyi nakit olarak yapmış olabilir. Bu işlem geçtiğimiz ay içinde gerçekleşmiş olmalı.*

Müdür Bey: *Üzgünüm Dedektif, günde onlarca/elli/yüzlerce işlem yapıyoruz. Her birini hatırlamam imkansız.*

Ben, 50'liği tokatlayarak: *Bilgisayarını kontrol etmeye ne dersin? İşlemi oradaysa, bulman o kadar uzun sürmez. Normalden daha büyük ve hepsi nakit olmalı.*

O, elliliği cebe indirip arkaya doğru sıvıştı.

Bazen araması birkaç dakika sürüyor, bazen daha uzun. Ama her seferinde, kaybolduğu arka ofisten döndüğünde başını sallıyor ve her seferinde mağazadan elim boş ayrılıyorum.

Bu sefer hariç.

Bu sefer, müdür aptal gibi sırtarak dışarı çıkar. "24 Mayıs saat 10:24 Dört tane almış. İki yeni LG K8 ve iki yenilenmiş Motorola. Vergi ve dakikalar dahil toplam 407.73 dolardı."

Alevlerin soğumasını bekleyerek öfkeden nefes alıyorum ama öfkem dinmiyor. Dört yüz dolar, böyle bir yerde, tam bir çöplükte harcamak için çok fazla para. Kasanın altında bir silah ve arabadan inenleri engellemek için camlarında parmaklıklar olan türden bir dükkân. Çalıntı malları çalıntı parayla takas eden türden.

"Numaralara ihtiyacım olacak," diyorum sıkılmış dudaklarımın arasından. Çenem bir kaya gibi, azı dişlerimi ikiye ayıracak kadar sert bir şekilde bastırıyor.

Müdür kaşlarını çatıyor, yüzü iğrenç bir dönüşüyor. "Size sadece rakamları verdim." Elindeki, dağınık mavi kalemle temel bilgileri karaladığı kâğıda bakıyor. "İşte - 407.73 dolar."

"*Telefon* numaraları." Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, kaslarım onları sabit tutmanın verdiği güçle titriyor. Benimle dalga geçtiği için bu salağın çirkin suratını yumruklamak istiyorum.

Özellikle de ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye yaslandığında ve gözlerini kısarak hiç de düşünceli görünmeyen bir şekilde baktığında. "Size yardım etmeyi çok isterim, Dedektif. Gerçekten isterdim. Ama özel bir vatandaşın telefon numarasını öyle herkese veremem."

"Peki ya bir kanun görevlisine? Bunu ona verebilir misin?" Omuz silkiyor. "Uygun motivasyonla verebilirim."

Başka bir deyişle, bir elli daha.

"Gerçekten bu yoldan mı gitmek istiyorsun? Çünkü sizi rüşvet istemekten tutuklayabilirim ya da sadece bir işlem için , *hepsi* için arama emri çıkartabilirim. Hangisini tercih edersin?"

Kendini beğenmiş ifadesi kaybolur. "O numaralarla hemen döneceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ben parmaklarımı tezgâha vurup öfkelenirken, bir genç koridorun sonunda bir çift Bluetooth kulaklığı cebine atıyor. Hırsızlar arasında pek iyi sayılmaz. Çok bariz ve bir polisin 20 metre ötede tezgahın başında durduğundan çok habersiz. Ama hızlı, vereyim, otuz saniye içinde kapıdan girip çıkıyor.

Telefonum kalçamda vızıldıyor ve müdür arka ofisten döndüğünde ekranı kontrol ediyorum. Arayan annemdi ve onu sesli yönlendirdim. Müdür homurdanarak fotokopi makinesinden çıkmış, hâlâ sıcak olan iki yaprak kâğıdı önüme itiyor. Orada bulduğum şeye gülümsüyorum: her birinde bir cep telefonu numarası olan dört makbuz. Şimdiye kadar iki, belki de üç tane yakmış olmalı.

Ama şanslıysam, bir tanesi hâlâ izlenebilir durumda olacak. Beni ona götürecek sadece bir tanesine ihtiyacım var.

Kâğıtları tezgâhın üzerine yayıyorum ve her birinin fotoğrafını çekiyorum. Annem tekrar aradığında onları bir e-postaya ekliyorum. Onu ikinci kez telesekretere yönlendirmem hoşuna gitmeyecek ama görüntüleri Jade'e gönderir göndermez onu geri arayacağım ve takibe başlayacağım. Gönder tuşuna basıyorum, sonra kâğıtları toplayıp arabama taşıyorum ve ekranda annemin numarasını açıyorum.

İlk zil sesinde telefonu açıyor ve kızgın. "Marcus, burada neler oluyor?"

İçimi çektim. Anneniz tarafından azarlanırken kendinizi haklı hissetmek zor. "Şu anda bir kayıp vakasının ortasındayım. Biraz meşgulüm."

Arabanın içine düşüyorum, gölgeye park etmiş olmama rağmen sıcaklık yüz dereceyi buluyor. Motoru çalıştırdım ve havalandırmayı yüzüme doğru tuttum.

"Bunun farkındayım," diyor, "ama-"

Arama eller serbest sistemine geçtiğinde onu kaybediyorum, iki ya da üç saniyelik ölü bir sessizlik.

"Anne. Hala orada mısın?"

"Ne? Ben buradayım. Başından beri buradayım." "Ne diyordun?"

Sinirli bir sesle iç geçiriyor. "Ben senin evinden bahsediyordum."

"Ne olmuş ona?"

"Neden burada bir serseri yaşıyor gibi görünüyor?"

Sıcağa rağmen cildim buz. O evde. Vitesi geri vites gaza basıyorum ve geriye doğru yalpalayarak otoparka giriyorum. "Tam olarak neredesin?"

"Az önce söyledim ya. Senin evindeyim."

"Evin neresinde? Ayakların şu anda nerede?" Vitesi boşa alıyorum. "Açık ol."

"Özellikle de ayaklarım oturma odanızdaki halının üzerinde duruyor, gerçi kâğıtlar yüzünden onu zar zor görebiliyorum. En son ne zaman elini kaldırdın?"

Gaza basıyorum ve annem ne derse desin, kaldırımda ilerleyen lastiklerimin gıcirtısında kayboluyor. Otoparkın sonunda sert bir sağa dönüyorum, bip sesleri ve lastik gıcirtıları korosuyla trafiğe giriyorum. Her ihtimale karşı kornaya basıyorum.

Sesi ekip arabasının hoparlörlerinden duyuluyor. "Ve Marcus. Emma nerede?"

* * *

Bir numaralı hata: anneme evin anahtarını vermek, gerçi kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu tamamen Emma'nın işiydi. Ama bunu öğrendiğimde ne yapacaktım, anahtarı geri mi isteyecektim? Annem küplere binerdi ve ben de hayatım boyunca her bayram ve doğum gününde bunu duymak zorunda kalırdım. Anahtarın onda kalmasına izin verdim ama birazcık aklım olsaydı kilitleri değiştirirdim.

İkinci hata: evi halde bırakmak - yine de elden bir şey gelmezdi. Polis işi zaman zaman dağınıktır ve ben görsel adamım. Dosyalarımı masalara ve yerlere yaymayı, notları ve resimleri duvarlara bantlamayı severim. Annemi mutfakta ve oturma odasında yürürken, her şeyi bir araya getirirken ve başını sallarken hayal ediyorum ve boynuzuma yaslanıyorum.

"!" sürücüyü ışıklarımı yakarak bağıriyorum ve o da beni omzunun üzerinden çeviriyor. Direksiyonu bankete kırdım, gaza bastım ve uçarak geçtim.

On üç sonsuz dakika sonra, gıcırdayarak garaj yoluma girdim ve annemin beyaz Honda'sının arkasında sert bir şekilde durdum. Ön kapı açılıyor ve annem dışarı fırlıyor; kolları, sözleri, çocukken bana hep takındığı o ifade, bugün bile bana neredeyse sürekli bir çocukluk karın ağrısının hayali sancılarını verebilen o ifade. Şimdi bile, bunca yıl sonra, bu kadını memnun etmeye çalışmak tam zamanlı bir iş. Ben daha dışarı çıkmadan beni azarlıyor.

"...görünüşe göre biri dağıtmış. Meşgul olduğunu biliyorum ama ben oğlumu domuz ahırında yaşasın diye yetiştirmedim. Kasabada bir kasırga oldu da kimse bana söylemeyi düşünmedi mi?"

Yürüme yolunda koşuyorum, botlarım betonu yırtıyor. "Anne, burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını aşağılayıcı bir şekilde çattı. "Ne demek istiyorsun, burada ne işim var? Emma için bir parti daha tavuk çorbası yaptım. İnsanlar sevdiklerinden biri hastalandığında böyle yapar. Onlara tavuk çorbası götürürler."

"O anahtar sadece acil durumlar içindi."

Omzunun üzerinden parmağıyla işaret ediyor. "Evinizi gördünüz mü? Bu acil bir durum. Ve zili en az on beş kez çaldığımı bilmenizi isterim.

Dakikalar, sadece yan taraftaki meraklı Bayan Delaney'e sorun. Yan tarafa gittim ve Emma'nın arabasını garajda gördüm. Ona bir şey oldu sandım. Belki bayılmıştır ya da merdivenlerden düşmüştür diye düşündüm." Beni içine almak için duraklıyor, başını sallıyor. "Berbat görünüyorsun. En son ne zaman yemek yedin?"

Annem için her kötü ya da yoğun gün, her hastalık, kalp ağrısı ya da endişe, hepsi yemekle ilgilidir. Ne tür olduğu, en son ne zaman yediğiniz ve sevgi dolu bir özenle ve doğru miktarda tuzla hazırlanıp hazırlanmadığı. Ona gerçeği söylemeye cesaret edemiyorum - son üç gündür Annabelle'in doğum günü yemeğinden arta kalanlarla yaşıyorum: tezgahın üzerinde duruyorum, soğuk lokmaları doğrudan kaptan kürekle , neredeyse hiç tadına bakmıyorum. Ama sadece yemek yemeyi hatırladığımda, ki bu da pek sık olmuyor.

Yine de mutfağıma baktıysa, ki kesinlikle bakmıştır, zaten biliyordur. Kirli Tupperware'ler üst üste yığılmış, lavaboyu kokutuyor.

"Leon's'tan geliyorum," diye yalan söylüyorum, restoran adının en azından tartışmanın bu kısmından geri adım atmasını sağlayacağını biliyorum. Leon's kızarmış yayın balığı, kızarmış karides, kızarmış her şeyiyle, sizi günlerce tok tutacak türden yemekleriyle tanınır. "Bak, buraya kadar geldiğin için minnettarım ama-"

"Marcus Robert Durand, hemen bana neler olduğunu anlat." Bir yumruğunu kalçasına saplıyor ve kaşlarını çatıyor. "Emma nerede? Hasta olduğunu sanıyordum. Neden burada değil?"

Üç numaralı hata: Bir hikâyem hazır olmalıydı, kelimelerim tökezlemeden kolumdan çıkarabileceğim inandırıcı bir mazeret. İkimiz de Emma'nın tavuk çorbası için anneme teşekkür etmek için arayacağını biliyorduk. Mesaj atar ya da not gönderirdi. Annemin şimdi buraya gelmesinin nedeni en sevdiği gelininin sağlığıyla ilgilenmek ya da ona biraz daha çorba getirmek değil. Günler önce alması gereken teşekkürü kapmak için.

Annemi içeri iterek iç çektim. "Senin bilmeni istemedi, tamam mı? Kimsenin bilmesini istemedi." Kapıyı kapattım, soğuk ahşaba yaslandım. Annem haklıydı. Burası bir domuz ahır ve gibi kokuyor. "Sana nerede olduğunu söylersem, kimseye söyleyemezsin. Ne Camille'e, ne Duke'e, hiç kimseye."

Annem çoktan başını başlamıştı bile, bir bobblehead gibi hızlı ve manik. "Elbette, elbette. Dudaklarım mühürlü. Sana söz veriyorum."

Annemin gözlerinin içine bakıyorum ve bir şekilde bakışlarını tutmayı başarıyorum. "O bir inzivada."

Kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir geri çekilme?"

"Onu daha iyi yapan türden. Daha az... depresif." Annem gözlerini kısıyor, kollarını göğsünde kavuşturup kendini kapatıyor. Çocukken yalan söylediğimi hep anlardı, şimdi de anlıyor. Bir çentik daha atıyorum. "Mesele şu ki... sadece... Em sürekli ağlıyor anne. O... Ne var biliyor musun? Çirkin detaylara girmek istemiyorum. Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü bu hikayenin hiçbir anlamı yok. Karınız depresyondaysa, yapacağınız son şey onu uzaklara göndermektir. Onu kesinlikle bir grup yabancıнын yanına göndermezsiniz. Onu burada, kendi çatınız altında tutar ve işleri yoluna koyarsınız. Her şeyden önce ailenizi bir arada tutarsınız."

Annem için başka bir seçenek yok. Çocuklarının beş milden fazla uzağa taşınmamasının, bizi her Pazar, doğum günlerinde ve bayramlarda evine çağırmasının, şikayet etmeden kışımızı kaldırıp oraya gitmemizin nedeni ailedir. Camille ve Duke annemin asgari ücretle, bekar bir anne maaşıyla üç çocuğa bakarken kendini nasıl öldürdüğünü hatırlamıyor olabilirler ama ben . Onun sürekli yorgunluğunu, endişelerini hatırlıyorum - para hakkında, insanların hapisane kuşu babamız hakkında ne söyledikleri hakkında, dedikoduların beni, Camille'i ve Duke'u nasıl etkileyeceği hakkında -Midemi ekşi ve kaşıntıdırıcı bir şeyle doldurdu. Dinlemediğimi sandığında gözyaşlarının sesini hatırlıyorum, içimde nasıl kaynayıp beyaz bir öfkeye dönüştüklerini. Babam hapishanede öldüğünde, bizi mezarın yanına dizdi ve adamdan nefret etmeme rağmen, hatta o zamana kadar kendisinin de nefret ettiğinden emin olmama rağmen, üzgün görünmemi emretti. "O senin baban," dedi annem, kafamın arkasına vurarak. *Aile*.

"Bizi bir arada tutuyorum," diyorum şimdi ona. "Ya da en azından buna çalışıyorum. Ama burada durup seninle tartışırken bunu yapamam."

"Bu 'geri çekilme'nin -" kelimeyle ilgili ne düşündüğünü bana anlatmak için tırnak işareti kullanıyor ve dudaklarını büzüyor "- Paskalya'da olanlarla bir ilgisi var mı?"

Yüzümü buruşturuyorum, keşke bu konuyu hiç açmasaydı diye içimden geçiriyorum. Bunun hiçbir şey olmadığını, küçücük mutfağına tıkıştırılmış bir sürü insanın ürünü olduğunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Emma'ya bir paket peçete attım ama tek gördüğü kafasına doğru gelen bir şeydi. O kadar kan dondurucu bir çılgılık attı ki herkesin ayakkabıları muşambaya yapıştı.

Hepimiz gülüp geçmek için çok , özellikle de Emma, ama annemin bize nasıl baktığını gördüm. Endişelenmiş gibiydi.

Sanki şu an bana bakıyormuş gibi.

"Anne, sana söyledim, o bir şey değildi. Em sadece... orada olmayan bir şey gördüğünü sandı. Hepsi bu."

Beni dikkatle izliyor, yüz ifadesi sert. "Peki mutfak masasının üzerindeki tüm o kağıtlar neydi?"

"İş. Bir kayıp kişi soruşturmasının ortasındayım, hatırladın mı? 7/24 çalışıyorum."

"Emma'nın yüzlerce e-postasının Sabine Hardison'ın ne ilgisi var?"

Sorusu göğsümü sıkıyor, ciğerlerime doğru itiyor ve genişleyerek tüm havayı emiyor. Annemi buradan çıkarmalıyım. Gitmesine ihtiyacım var. İhtiyacım olan son şey annemin davama burnunu sokması.

"Belki hiçbir şey, ama belki de her şey. Sabine geçen yıl bize bir ev gösterdi ve Emma'ya birlikte çalışacağı kişilerin bir listesini gönderdi. Müfettişler, kredi verenler, bunun gibi şeyler. O listeyi bulmam ve o insanlarla konuşmam lazım. Sabine hakkında bir şeyler biliyor olabilirler."

"Neden Emma'ya listenin nerede olduğunu sormuyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmama izin verilmiyor. Doktorlar izin vermiyor. Tüm program bitene kadar olmaz."

"Peki bu ne zaman ?"

"Henüz bilmiyorum."

Annem çok uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum ve bu bakışma uzadıkça tenim daha da soğuk ve nemli oluyor. Emma'nın iyi bir hayatı var. Güzel bir evde yaşıyor, güzel bir arabası var, güzel restoranlara ve partilere gidiyor, bunların hepsini ben sağlıyorum. Beleşçi babamın annem ve biz çocuklar için yaptığından çok daha fazlasını yapıyor ama yine de annemin yüzündeki ifadeye bakınca içimde bir kasırga kopuyor. Geçen ay otuz altı yaşıma girdim ve annem bana hala bunu yapabiliyor.

"İcabına bakacağım anne. Yemin ederim. İcabına bakacağım."

Avuçlarını yüzümün iki yanına bastırıyor ve başını sallıyor. "Sen git. Yaptığın bu pisliği temizle. Ben de buradakini temizleyeyim."

BETH

"Hey."

Adamın sesiyle sıcıyorum ve kâğıtlar parmaklarımın arasından kayarak masaya çarpıp dağılıyor. Önce Martina, şimdi de Erwin Four. Burası ziyaret saati gibi, insanların gelip gittiği bir döner kapı. Babasının bir saat önce durduğu yerde duruyor, alışveriş merkezinden ya da belki terzisini ziyaretten yeni gelmiş gibi görünüyor. Gömleğinin kırısklıkları bıçak gibi keskin, kemer tokası o kadar parlak ki kendi yansımamı görebiliyorum.

"Beni korkuttun."

"Fark ettim." Davetsiz bir şekilde odaya giriyor ve çenesini masanın üzerindeki yığınlara doğru eğiyor. "Yeni üye çantaları, ha? Eğlenceli görünüyor."

Düşürdüğüm kâğıtları toplayıp düzgün bir yığın haline getiriyorum. "Babanı mı arıyorsun? Çünkü hasta bir cemaat üyesini ziyarete gitti."

"Bayan McPherson, biliyorum. Charlene söyledi." Masanın üzerindeki kâğıt ve broşür yığınlarına göz gezdiriyor. İncil kitapçıklarından birini alıp başparmağıyla çevirdi. "Birinin çekmecelerini karıştırdığını duydum. Muhtemelen on yıllardır gördüğü en hareketli şey." Bana sinsî bir sırıtış attı. "Ne kadarını alıp kaçmışlar?"

"Duyduğum rakam iki bin dolar."

Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Bu bir yığın para. kim aldı?"

Ayağa kalkıyorum, kutuyu karıştırıp bir avuç bez çanta buluyorum ve askılarını bir koluma geçiriyorum. "Dürüst olmak gerekirse bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum." Elbette bu bir yalan. Buradaki diğer herkes gibi ben de çok az şey düşündüm.

Omuz silkerek broşürü yığının üzerine geri atıyor. "Bütün gün burada olduğun için başkalarının görmediği şeyleri görebilirsin diye düşündüm. Birinin Charlene'in çekmecelerini koklaması gibi."

Ha ha, snicker snicker. Peder'i ne kadar sevsem ve saygı da, oğlundan aynı dürüst havayı alamıyorum.

"Kimsenin etrafı kokladığını görmedim," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde, "ama ben de bakmıyordum. Çalışmakla çok meşguldüm."

Pek gibi başını sallıyor. "Babamın hırsıza geri vermesi için zaman tanımasına ne dersin? Yani, burası anaokulu değil ve iki bin dolar da hiçbir şey değil. Eğer çaldıkları ben olsaydım, saatler önce polisi arardım."

Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. Baban kadar şefkatli ve bağışlayıcı olabileceğimi düşünmek isterdim ama bu gezegende onun kadar yufka yürekli çok az insan var."

Erwin homurdanarak bir sandalyeye çöküyor ve bacaklarını uzatıyor. "Siz çocuklar bugünlerde buna yumuşak kalpli mi diyorsunuz?"

"Ne, öyle düşünmüyor musun?" Soruyu sorar sormaz, keşke sormasaydım diyorum. Erwin Four'un babası, para ya da başka bir şey hakkında ne düşündüğü pek değil. Sadece gitmesini istiyorum. Ensemdeki deri karıncalanıyor, tüylerim teker teker diken diken oluyor.

"Saat 10'da evde ol. Ya tam not alırsın ya da almazsın. İncil'i sadece okumakla kalmayın, ezberleyin ki günahkârları her zaman uygun ayetlerle azarlayabilesiniz. Bir vaizin oğlunun hayatı böyledir." İç geçiriyor, kolumdaki torbaları doldurmamı izliyor ama yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmıyor. "Buraya gelmediğim sürece onu hiç görmüyorum. En son ne zaman bir aile yemeği yediğimizi size söyleyemem."

Erwin Four onun için üzülmemi istiyorsa, bana baba sorunlarından daha iyi bir şey vermek zorunda. Yani babası onunla ön bahçede beyzbol topu fırlatmak için yeterince zaman harcamadı. *Kocam beni dövdü*, yüzüne bağırmak istiyorum. *Ağzıma bir silah dayadı ve parmağını tetiğe bastırdı ve şu anda işini bitirebilmek için beni arıyor*. Bütün bunları düşünüyorum, ama dudaklarımı birbirine bastırıp masaya doğru ilerliyorum, aslında yapmak istediğim şey Erwin Four'un kafasına bir tane indirmekken kahve fincanlarını poşetlere atıyorum.

"Hey, sana bir sorum var," diyor, neredeyse sohbet eder gibi. "Oscar'ın işini almak için ne yaptın?"

Ellerim uzanırken donuyor ve başım ona doğru savruluyor. "Affedersiniz?"

"Babamın egosunu mu okşuyorsun? Ona ne kadar nazik ve bilge olduğunu mu söylüyorsun?"

Size iyilik yapması için onu ikna etmek mi? Gariptir ki bu, bir kişinin sizden hoşlanmasını sağlamak için onaylanmış bir tekniktir. İyilik *yapan* kişi aslında diğer kişiyi daha çok sevmeye başlar. Garip, biliyorum ama doğru." Komik olmanın tam tersi bir şekilde gülüyor. "Ya da belki de *ona* iyilik yapan sensindir."

Sadece sözleri değil, bana bakışı da sanki bir araya getirilmesi gereken bir bulmacaymışım . Sanki biraz gibi. Koridorda bir telefon çalıyor, ama uzakta, en uçta. Martina'nın uyarısı aklımdan geçiyor: *Erwin Four sürüngenin teki. Uzak dur, çok uzak dur.*

"Umarım düşündüğüm şeyi ima etmiyorsunuzdur."

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Seni anlamaya çalışıyorum. Babamın görüp de bizim şeyi. Ve başlamışken, benim ve kız kardeşimin sevgisini nasıl kazanacağımıza dair bir ipucun varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Şımarık bir velet gibi davranmayı bırakmaya ne dersin? Belki de götlük yapmasan? Bir vaizin çocuğunun üzerindeki baskının çok büyük olması gerektiğini anlıyorum, ancak Erwin Four büyük resmi görebilmeli - onu cemaatindeki diğerlerinden daha yüksek bir ahlaki standartta tutacak kadar önemseyen bir babası var. Bunun bir anlamı olmalı.

"Sen ve kız kardeşin pek sevilmiyorsunuz," diyorum. "Babanız sürekli sizden . Bilgisayarının şifresi bile sizsiniz." Peder bundan bahsetmememi istedi ama eminim bu konuşmayı duysa o da benzer bir şey söylerdi.

"ErwinGrace2, biliyorum. Ne , IT'nin buradaki bilgisayar şifrelerine erişimi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermeyeceğim. Eğer Erwin Four bilgi işlemin başındaysa, babasının bilgisayarına nasıl gireceğini biliyorsa, Sabine'in hikâyesini geçmiş dosyalarından nasıl çekip çıkaracağını da biliyordur. İpucu bulmak için onu inceliyorum, ama belki de beni burada köşeye sıkıştırması en büyük ipucudur. Anlayışın ilk içgüleri tenimde sıcak buz gibi yanıyor.

İki elini de kaldırıp kucağına bırakıyor. "Babamın vaaz ettiği gibi, evliliğin üç kişi arasında kutsal bir antlaşma olduğuna inanıyor musun - bir erkek, bir kadın ve Tanrı?"

Neredeyse gülecektim. Neredeyse. Sadece bu konuşma saçma olduğu için değil, aynı zamanda Tanrı evliliğime yakın bir yerde olsaydı, öylece durup beni tokatlamanızı, yumruklamanızı ve tekmelemenizi izlemezdi. Beni korurdu. Takım için bir tane alırdı.

"Üzerinde hiç düşünmediğim bir şey daha," diyorum dikkatle. "Evet, düşündüm ve sana şunu söyleyeyim, bu benim için asla düğümü atın. Bu hiç de ilgimi çekmeyen bir üçlü." Ayağa kalkıyor ve o anda, tam o anda, bunu hissediyorum.

Keskin ve bariz bir şey. Doğru olmayan bir şey var. Biraz boşluk bıraktım

, masadaki eşyaları poşetlere dolduruyor, aceleyle sıranın ilerisine doğru ilerliyorduk.

"Peki ya günah? Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Neden bana soruyorsunuz? İncil'le ilgili konularda uzman sayılmam." "Çünkü sen babamın akılsız koyunlarından biri değilsin. Onun sözlerini bana papağan gibi tekrarlamayacaksın. Evde bunu yeterince yaşıyorum. Benim gibi birinden dürüst bir cevap duymak isterim, daha fazla şey öğrenmiş birinden. birkaç elma." Bakışları güneye kayıyor. Omurgamda alarm zilleri çalıyor.

Tişörtümü çekiştirerek arkamı dönüyorum. "Ben de hatalar yaptım. Herkes yapmadı mı?"

"Evet, ama babama göre günah önceden belirlenmiştir. İncil bize günah işlemememizi söylerken aynı zamanda yalan söylemeye, hile yapmaya ve çalmaya mahkum olduğumuzu da söylüyor. Bana sorarsanız, Hristiyanlıkla ilgili tüm sorun da bu. Bireyin özgür iradesini elinden alıyor. Bizi güçsüz kılıyor."

Git, kafamın içinde bir ses bağılıyor. Bu adamla burada yalnız kalma.

Erwin Four ile kapı arasındaki mesafeye bakıyorum, orada bir barikat gibi duruyor.

"Bunun gücü elimden almakla ilgili olduğunu sanmıyorum," diyorum yavaşça, kendime biraz zaman kazandırmak için. Poşetleri kutuya bırakıyorum ve masanın karşı tarafına geçiyorum. "Ama geri vermek için. Tanrı'yı seç ve cennete git. Mesele bu değil mi?"

"Soruma cevap vermedin." O sağa adım atıyor, ben de sola.

"Yaptığımdan oldukça eminim."

Çıkın, çıkın, çıkın.

Üç yıldırım adımıyla Erwin Four önümdeydi, tıraş losyonu, büzücü ve bira kokuyordu? Ya da belki hafızam bana oyun oynuyordur.

"Hayır. eminim. Soru hala geçerli. İlk günah hakkında ne düşünüyorsun? İyi mi?" Parmağını ön kolumda gezdiriyor, dokunuşu o kadar hafif ki gerçek olduğundan emin olmak için yere bakmam gerekiyor. "Yoksa kötü mü?"

Hareket etmiyorum çünkü edemiyorum. Felç olduğum kadar yoğun bir iğrenme dalgası spor ayakkabılarımı yere yapıştırıyor. Aramızdaki hava parıldıyor ve ben başka bir zamana, başka bir yere ışınlanıyorum. Geçen yıllık barbeküde tozlu bir alana.

O g nle ilgili her Şeyi hatırlıyorum. Öğleden sonra havanın nasıl bunalıcı ve sıcak olduğunu, bunalıcı bir yazın resmi başlangıcını. Biranın bando takımının arkasındaki nehirde daha hızlı aktığını ve senin onu kırmızı bir Solo bardaktan nasıl içtiğini. Suya geçmek isteyebileceğini söyleyerek Şaka yaptığımda nasıl güldüğünü ve parmağını ön kolumda gezdirdiğini, tüy gibi yumuşak ve hafif, tıpkı Erwin Four'un az önce yaptığı gibi.

Ama sadece insanlar izlediği için.

G l ş n onlar içindi ama kulağıma fısıldadığın sözler benim içindi. Bira ve öfke kokarak eğildin. "Eğer bir daha, ama bir daha beni böyle utandırırın, seni öldürür ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere atarım."

Erwin Four eğildiğinde gördüğüm senin yüzün, nefesin yanağımlı . "Sanırım parayı sen aldın Beth," diyor alçak sesle ve ölümcül bir Şekilde, "eğer nazik olursan paranın sende kalmasına izin verebilirim."

Burada yapılacak tek bir Şey var, gerçekten. Hem öfkemi hem de korkumu tatmin etmenin tek bir yolu var.

Erwin Four'un yüzüne baktım ve taşaklarına sert bir diz attım. Ve sonra  l  bir koŐuya çıktım.

MARCUS

Ben oturma odasına ve mutfığa yaydığım dosyaları toplarken, kağıtları duvardan sökerken ve her şeyi çamaşır odasından getirdiğim bir sepete atarken annem üst kata çıkıyor. Annemin ağır iç çekişleri ve endişeli bakışları arasında evde kalamam. Sepeti arabaya taşıyorum, bagaja atıyorum ve istasyona doğru sürüyorum.

Ben oraya vardığımda vardiyalar değişiyor, yorgun polisler kapıdan çıkıyor, yeni yüzölçümüne başlarıyla selam veriyorlardı. Ne kadar zamandır bu işte olduğumu ya da dün gece ne kadar az uyuduğumu fazla düşünmek istemiyorum. Bir davada molaya yaklaştığım her zaman yaptığım gibi, duman ve adrenalini koşuyorum.

Büyük bir şey olmak üzere, bunu hissedebiliyorum. Dört telefon numarasının yazılı olduğu kâğıtlar cebimde delik açıyor, heyecanım kemiklerimin en derin yerinde titreşiyor.

Otoparkın kenarına park edip kapıya yöneldim.

"Hey, Marcus," diyor başka bir dedektif, kollarımdaki sepete başıyla işaret ederek. "Rick'in spor kıyafetleri ofisi kokutuyor, eğer yüklüysen."

"Har. Benim için kapıyı açar mısın?"

Birkaç adım geri gider, kolu çeker. "Bu arada Şef daha önce seni arıyordu. Altınıza dikkat edin, savaş yolunda."

Harika. Şef Eubanks'in sorgusu gündemimdeki en son şey. O, üniforma giymek için doğmuş bir polis, yetişkin insanların çizmelerini titreten bir ses tonuyla emirler yağdıran, ebediyen huysuz bir adam. Masama uzun yoldan gidiyorum, arka merdivenden gizlice çıkıp etrafta dolanıyorum.

girene kadar rahatlamıyorum, Şef sandalyemde oturmuş, okumamasını dilediğim bir yığın kâğıda bakıyor.

"Oh. Hey, Şef." Kafasını kaldırmıyor. Çamaşır sepetini yere bırakıyorum, masanın altına yarı gizli bir şekilde tekmeliyorum. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Parmağını en üstteki sayfaya saplıyor. "Evet, bunun ne anlama geldiğini bana söyleyebilirsin: 'Charlotte, Louisville, Jacksonville, Raleigh, Atlanta.' Yukarı bakıyor

yarım ay okuma gözlüğünü taktı. "Sabine Hardison'ın kaçtığına inanmak için bir nedeniniz var mı?"

Jade'in de yaptığı varsayım buydu. Şefin karşısındaki, normalde konuklara sunduğum sandalyeye oturdum ve bileğimi dizimin üzerinde rahatça salladım. "Sadece her şeyi kontrol ediyorum efendim. Kocasının ilk kez olmayacağını söyledi. Antidepresan geçmişi varmış ve pek de istikrarlı değilmiş."

Şef gözlükleri çıkarır ve masanın üzerine fırlatır. "Evet, kocasından bahsetmen çok komik. Olivia Spinella'dan bir telefon aldım. Eminim kim olduğunu biliyorsunuzdur."

Başımı sallıyorum, isim karnımda kıpırdanıyor. Olivia Spinella'nın kim olduğunu bilmiyorum ama Şef'in onu gündeme getirmesi iyi bir şey olamaz. "Tanıdık değil, hayır."

"Bayan Spinella Jeffrey Hardison'ın avukatı. Jeffrey'nin karısının kaybolduğu zaman aralığında başka yerde olduğunu iddia ediyor ve ayrıca iki gün önce müvekkilinin evine onu taciz etmek için geldiğinizde bunu bildiğinizi iddia ediyor."

"Onu taciz etmiyordum. Onu sorguluyordum. Mazeretinde şüpheli bir şeyler var. Neden nerede olduğu konusunda dürüst değil? Neden sadece Little Rock'ta ne yaptığını söylemedi?"

"Saat 14:30'da Bay Hardison, Little Rock'taki CHI St. Vincent'ta ürolog olan Dr. Lee'nin ofisine giriş yaptı. Randevusu yaklaşık kırk dakika sürdü ve ardından alt kattaki hastane eczanesinden reçetesini doldurdu. Reçete Viagra içindi ve avukatı hala dolu olan şişeyi kanıt olarak sundu. Görünüşe göre Bay Hardison o gece Bayan Hardison ile evlilik ilişkisini yeniden canlandırmayı ama buna hiç fırsat bulamadı."

Sözleri karnıma inen bir yumruk gibi ve irkilmemek için elimden geleni yapıyorum. "Oh."

"Evet. 'Oh.'" Ağır bir iç geçirdi, bu asla iyiye işaret değildir. "Bayan Spinella ve Bay Hardison karısını bulmak için ne yaptığınızı bilmek istiyorlar ve doğruyu söylemek gerekirse ben de cevabı duymak istiyorum. Nereye bakıyorsunuz? Hangi ipuçlarını araştırıyorsunuz?"

Şef Eubanks burada çalıştığım kısıtlamaları herkesten daha iyi bilir. Bu sızdıran çatı altında on altı dedektif var ve bu yıl şimdiye kadar 357 dava dosyasını paylaştık. Hepimizin üstesinden gelebileceğimizden daha fazla işi var ve belediye bize maaş zammı ya da fazla mesai vermiyor. Bizler

Bize değer vermeyen bir şehirde en gerekli iş gücüyüz. Her yıl rütbemizin düşmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Yine de Şef'in beni ayak işlerini yapmamakla suçladığı kesin.

"Hadi ama Şef, buradaki herkesten daha çok çalıştığımı biliyorsun. Yaptığım her şey kitaba uygun oldu. Arkadaşları ve ailesiyle görüştüm. Bilgisayarını taradım ve telefonunu takip ettim. Banka hesaplarına baktım, hatta kocasının bilmediği birkaç hesap bile buldum."

Bana yavaşça başını sallıyor ve kafatasımın tabanında bir çarpıntı başlıyor.

"Trevor McAdams'dan da bir şikâyet aldım," diyor.

Derin bir nefes alıyorum, uzun ve yavaş bir şekilde üflüyorum. "Öyle mi?"

"Sabine hakkında bir sürü suçlamayla evine geldiğini, dengesiz olduğunu, hamilelik testinde sahtekarlık yaptığını iddia ediyor. Kendini açıklamak ister misin?"

"Dengesizdi. Eczane, antidepresan reçetesinin devam ettiğini ve geçen yıl bu ilaçları bıraktığında ters bir reaksiyon gösterdiğini doğruladı. Hamile kalmakta güçlük çektiği ve uzun süre düşük yaptığı bir geçmişi var. Gerçekten hamile olup olmadığını ya da bu şekilde kalmasını imkansız kılan bir tür düzensizliği olup olmadığını doğrulayamadım."

"Ne yani, bir tür sinir krizi geçirip kaçtığını mı düşünüyorsunuz?"

İki elimi *de belki* der gibi kaldırıyorum. "Dediğim gibi, efendim, sadece her şeyi araştırıyorum. Shelley McAdams, kocasının sevgilisinin kaybolduğu gün şehri terk etti. Burada kesinlikle bir sebep var, belki de bir fırsat."

"Doktor da ondan uzak durmanı istiyor." Bir kahkaha attım. "Eminim istiyordur."

"Onu sorguladın mı?"

"Hafta sonu Chicago'da olacak." "Onu geri götürecek kadar paran var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Başka bir deyişle, hayır. Şef başını sallar. "Bu McAdams denen adam bir doktor, Marcus. Akıllı, saygın biri. kararlı. Sokaktan geçen bir adam değil."

Kaşlarımı çatıyorum, yüz ifademi netleştiriyorum. "Bunun farkındayım efendim." "Haklarını biliyor ve oyun . Elinde bir sürü Twitter'da sizin beceriksiz olduğunuzu düşünen ya da en azından

Ayakların. Yayınlarını gördün mü bilmiyorum ama orada seni öldürüyorlar."

Yayınlarını gördüm, . Adamın gerçek hayatta olduğu kadar sinir bozucu, boşluğa doğru sürekli yuvarlanan melodramatik bir feryat duvarı. Bir an sinirleniyor, sonra bebek gibi hüngür hüngür ağlıyor. Duyguları ezik bir pinpon topu gibi zıplıyor ve bir sonraki adımda nereye düşeceği belli değil. Yine de tweetlerin sabit bir teması var, o da ben. İnatçıyım, kalın kafalıyım, yanlış yoldayım. Son kez göz gezdirdiğimde yumruğumu duvara vurdum.

"Seni davadan almak istiyor. Dava açmakla tehdit ediyor ve tehditlerini yerine getirecek parası ve gücü var."

"bu mu? Beni davadan almak mı istiyorsun?"

Uzun bir sessizlik oluyor -çok uzun- ve kendimi tam olarak hissetsem de sorguya çekilmek üzere getirilmiş iki paralık bir suçlu gibi kıvrınmamaya çalışıyorum. Oturduğu sandalye benim sandalyem, Popeye kollarını dayadığı masa benim masam. Beni sorguya çektiği benim davam. Onu elimden almasına izin veremem.

Masa telefonum yanıyor, sessiz odada tiz bir sesle çalıyor ve derimin altında bir elektrik patlaması . Jade, beni alt kattan arıyor.

Şef Eubanks telefonu duymazdan geliyor. "Eğer bu davayı başka bir dedektife istiyorsanız-"

"Bilmiyorum."

"İlgilenmeniz gereken başka şeyler varsa veya biraz sakinleşmeye ihtiyacınız varsa-"

Dişlerimi sıkarak "Yok," diyorum çünkü bir keresinde, sadece bir keresinde, kafama cep telefonu kamerası doğrultan bir pislik yüzünden kendimi kaybediyorum ve Şef iki yıl sonra bile hâlâ bu konuyu açıyor.

Telefon üçüncü kez çalar ve gözlüğüne uzanır, katlayıp gömleğinin cebine koyar.

"Bir rapor istiyorum. Hangi ipuçlarını takip ettiğinizi, hangi insanlarla konuştuğunuzu, Sabine Hardison'ı bulmak için benim zor kazandığım vergilerle ne yaptığınızı bilmek istiyorum. Ve gün sonuna kadar masamda olmasını istiyorum."

Şef gidiyor ve ben burada oturup öfkemle nefes alıyorum. Lanet Jeffrey Hardison ve lanet avukatı. Siktiğimin Doktor McAsshole'u. Ayak sesleri koridorda sessizliğe gömülüyor ve Jade'in numarasını tuşluyorum. "*Lütfen* bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Duruma göre değişir. Atlanta biraz ve yılın bu zamanı çok sıcak olduğunu duydum." Homurdanıyor ama benim şaka yapacak halim yok.

Kapıyı ayağımla iterek kapatıyorum ve masamın etrafından dolanıyorum, takılmaması için kabloyu yüksekte tutuyorum. "Anlat bana."

"Tamam, bir sürü IP adresinden gelen bir dizi check-in buldum. Her yerde varlar, yani büyük olasılıkla cep telefonundan geliyorlar."

"Brülör numaralarından herhangi biri?"

"Cep telefonu numaralarını göremiyorum, sadece operatörün IP'sini görebiliyorum. Ve bir operatörün IP adresi, ping attığı cep telefonu kulesine bağlı olarak sürekli değişir. Bunun tek istisnası, cep telefonunun bir Wi-Fi ağına atlamasıdır ve o zaman statik hale gelir."

Başım çatlayacak gibi oluyor. Üst çekmecemi çekip açıyorum, Excedrin şişesine uzanıyorum-endüstriyel boyutta, çünkü bunun gibi tüm anlar için. IP'ler ve cep telefonu kuleleri umurumda değil, sadece işaret ettikleri yer.

"Onu buldun mu, bulamadın mı?"

"Sıkı dur Sparky, oraya geliyorum. Senin için iki adres buldum, her ikisinde de düzinelerce arama var ve ikisi de Atlanta şehir sınırları içinden geliyor. Biri English Street'teki bir pansiyon, diğeri de bir kilise."

O adresleri sıralıyor, ben de deftere karalıyorum.

"Peki yakıcı numaraları?" Müdür bana dört tane verdi, hepsini bir saatten kısa bir süre önce Jade'e ilettim.

"Sırada bunlar var. Bir şey bulur bulmaz sizi arayacağım. şimdi oraya git ve onu getir."

Çoktan ayağa kalktım, havaalanına en hızlı yolu düşünmeye başladım bile. "Yola çıkıyorum."

BETH

Rekor bir sürede toparlandım ve Bayan Sally'nin kapısını , hesaplarıma göre Erwin Four'u taşaklarından vurduktan sadece yirmi yedi dakika sonra. Yoğun trafikte Morgan House'a doğru hızla ilerlerken ve eşyalarımı çantama doldururken bir yandan da hesap yapıyordum. Küçük pisliğin kendini yerden kaldırması için dört, belki beş dakika, alarmı çalması için bunun iki katı... Yalanlar ve yanlış suçlamalar kusacak, bu da acele etmem gerektiği anlamına geliyor.

Yumruğumu kaldırıp kapıya tekrar vuruyorum.

"Bekle, bekle, geliyorum," diyor Bayan Sally'nin sesi odunların arasından. Gülümseyerek kapıyı açıyor. "Hey, şekerim, ne-uh- oh. Neden bu kadar terlisin?"

Beni içeri davet etmesini gerçekten beklemiyorum; kıvrıla kıvrıla geçiyorum. "Peki nasıl nefes nefese kaldın? Buraya kadar koşarak mı geldin?" O

Kapıyı arkamdan kapatıyor, metalik bir gümbürtüyle kilidi çeviriyor ve bu ses göğsümde bir panik dalgası yaratıyor. Bakışlarım pencerelere kayıyor, kaçmak için yeterince büyük iki cam levha.

Sonra odanın geri kalanını görüyorum ve donup kalıyorum.

"Sorun ne?" diye yüz ifademden yola çıkarak. "Ne oldu?"

Cevap vermiyorum çünkü veremiyorum. Şoktan kaskatı kesildim, tüm vücudum Bayan Sally'nin odasındaki manzara karşısında donup kaldı. Bir film setinden çıkmış gibi görünüyor. Koyu ve kan kırmızısı, yontulmuş pervazlar ve oymalı mobilyalar, güdük pençeli ayakları olan Viktorya dönemi devleri. Her yerde kadife var, zengin bordo ve bordo saçaklarla kaplı ve püsküllerle asılı. Duvarlar bile kadifeyle kaplanmış ve arada bir filigranlı pirinç lambalarla aydınlatılmış.

Ve her yatay yüzeyde, masalarda, dolaplarda ve özenle oyulmuş standlarda çok büyük, çok ereksiyon halindeki penislerin heykelleri var. *Moulin Rouge*'un gey pornosuyla buluşması gibi, Belle Epoque'un homoseksüel geneleviyle bir orgy'si.

Yavaş bir daire çizerek dönüyorum, her şeyi içime çekiyorum. "Burası neresi? Neredeyim ben?" "Hoşuna gitti, değil mi?" Bayan Sally aşırı doldurulmuş bir koltuğa çöktü ve yastığa. " bakalım. Otur ve Bayan Sally'ye

Ne oldu? Sizi telaşlandıran nedir?"

Bakışlarımı yakut yapay penis lambasından ayırıp ona iki saniyelik versiyonunu anlatıyorum: "Papazın oğlunu taşaklarından vurdum ve şimdi gitmek zorundayım."

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Dur bir dakika. Zavallı bir enayinin taşaklarına öylece diz çökmezsın, sebepsiz yere olmaz. Hikayede bundan daha fazlası . Bayan Sally ne olduğunu bilmek istiyor."

"Size her şeyi anlatmak isterdim ama zamanım yok. İş başvurumda bu adresi kullandım."

"Demek gidiyorsun." Bayan Sally pek çok şey olabilir ama aptal bunlardan biri değil.

Beklenmedik bir acıyı kabul ederek başımı sallıyorum. Şu ana kadar Morgan House'u ne kadar özleyeceğimi, geçici de olsa burayı evim olarak görmeye başladığımı fark etmemiştim. Onun yanındaki kanepeye çöküp hüznü üzerimden atıyorum. Polis her an burada olabilir. Gitme vakti geçti.

"Sana ne kadar borcum var?"

"Öğleyi geçti," diyor uzun bacaklarını çaprazlayarak. Beyaz kuşgözü eteğinin altında losyonla parlatılmış bacakları odanın loş ışığında cam gibi yansıyor. "Seni yarına kadar şarj etmem gerekecek."

"Bu iyi. Ne kadar?"

Bir listeye , bilgisayarında bir dosya açmasını ya da en azından bir hesap makinesine uzanmasını bekliyorum ama Rain Man gibi en ufak bir tereddüt göstermeden bir rakam söylüyor. "Yüz yirmi dolar."

Faturaları soyup ona uzatıyorum. "Bir parça kağıt ve kalem ödünç alabilir miyim?"

Ayağa kalkıyor ve karşı duvardaki büfeden bir şeyler alıyor. Parfümlü kırtasiye malzemeleri ve dolma kalem tabii ki. Diz çöküp mesajımı cam kaplı bir üzerine karalıyorum. Bitirdiğimde iki kez katlayıp dışına Martina'nın adını yazıyorum ve Bayan Sally'ye veriyorum.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diyor notu cebine koyarken. "Oraya vardığımda öğreneceğim."

Bayan Sally bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Kendine iyi bak, duydun mu?" "Elbette. Ve her şey için teşekkürler. Burayı gerçekten özleyeceğim."

Beni omzumdan yakaladı ve sarılmak için kendine çekti. Bunu beklemiyordum ve ilk birkaç saniye kollarında bir tahta gibi kaskatı durdum, ama çok güzel kokuyordu ve göğüsleri yanağıma yaslanmış iki dev, yumuşak yastık gibiydi, bu yüzden rahatlardım ve saat olmasına rağmen kucaklaşmaya teslim oldum.

Tik tak. Kocaman bir pençeyle sırtımı sıvazlıyor, saçıma mırıldanıyor, "Zavallı, tatlı kız. Zamanla kolaylaşır, biliyorsun."

"Ne yapar?"

Başını arkaya doğru eğip aşağıya bakıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve beklenmedik bir şey bacağıma baskı yapıyor. "Koşmak. başlamak. Ama sen akıllısın ve bildiğinden daha güçlüsün. Yerini bulacaksın."

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Gül kokulu elini havada sallayarak beni serbest bırakıyor. "Şimdi git buradan. Yapacak işlerim var."

Birkaç saniye sonra, en azından bir gizemin çözüldüğünü düşünerek arka sokaklardan birkaç blok ötede arabamı park ettiğim yere doğru koşuyorum. Bayan Sally'nin göğüsleri benimkilerden büyük olabilirdi ama kesinlikle kadın olarak doğmamıştı.

Sevgili Martina,

Bugün seni ektiğim için üzgünüm ve yalan söylediğim için daha da üzgünüm. Her zamanki gibi haklıydın. Charlene'in masasından parayı alan bendim. Biliyorum, kiliseden para çalmak cehenneme tek gidişlik bir bilettir ama kendimce sebeplerim vardı. Geçerli sebepler, söz veriyorum. Peder'e benim söyle, olur mu? Polisi senden ve temizlik ekibinden uzak tutmasını sağla. Ve herkese de gerçekten çok üzgün olduğumu söyle.

Her şey için teşekkürler. Jorge için, iş için, arkadaşlığın için. Özellikle de sonuncusu için. Bir gün, tüm bunlar geride kaldığında, umarım size şahsen teşekkür etmek için geri gelebilirim.

Dikkatli

olun.

XO,

Beth

* * *

Kalacak yeni bir yer bulmak söz konusu olduğunda, Charlene'in masasının üst çekmecesindeki iki bin dolar ve cebimdeki Georgia kimliği arama parametrelerimi kesinlikle genişletti. Kilisenin kapısından çıkarken kapattığım telefonumu açmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden şehrin yeni bir bölgesine gidiyorum ve bir moteli görene kadar rastgele sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum.

Gece. Üç katlı eski bir bina şehir merkezindeki bağlantıya sıkışmış, bir kanadı üst geçitten sarkıyor, bu da muhtemelen fiyatını açıklıyor. Eski püskü duvarları bir yarıdan fazla yıkılacak.

Otopark tıklım tıklım ama Regal'i son model bir Cadillac'a benzeten iki paslı yığın arasında boş bir yer buluyorum. İki adam üst kattaki korkuluklara beni ofise doğru yürürken izliyorlar. Onlara selam veriyorum ama el sallamıyorum ya da gülümsemiyorum.

Ofis küçük, penceresiz bir oda, birkaç köhne sandalye ve kurşun geçirmez pleksiglasın arkasında bir masa var. Masanın arkasında oturan kadın sıradan bir kadın; at kuyruğu yapılmış kirli saçlar, çizgisiz ve makyajsız bir yüz, şekilsiz kıyafetlerin altında pütürlü bir vücut. Bayan Sally'nin renk cümbüşüne kıyasla sıkıcı bir beyaz ekmek dilimi.

Kimliğimi elinin tersiyle itti. "Burada ona ihtiyacın yok. Yalnız mısın?" Başımı salladım.

"O zaman üst katta bir oda istersiniz. Orada daha az serseri kurşun var."

Üst katta bir oda, ihtiyaç duyulması halinde daha zor bir kaçış yolu anlamına gelecektir ve öyle de olacaktır. Onları bana yönlendirecek hücrem olmadan, Erwin Four ve polis beni burada bulamayabilir, ama siz bulacaksınız. Hazırlıklı olursam, sizi gafil avlarsam belki sizinle savaşılabirim ama bir kurşunla savaşıyamam. Üst kattaki odayı alıyorum.

"Yakınlarda bir Best Buy olup olmadığını biliyor musunuz?"

Birkaç kilometre ötedeki bir tanesinin adresini sayıyor, sonra da Wi-Fi koduyla birlikte anahtar kartını ekranın altından kaydırıyor. Ona teşekkür ediyorum ve arabaya geri dönüyorum.

Birkaç yanlış dönüşten sonra Regal ve ben Best Buy'a varıyoruz ve burada orta fiyatlı bir dizüstü bilgisayar, ön ödemeli dakika stoğu olan başka bir boktan akıllı telefon ve sırf yüzden arkasında altın yıldızlar içinde yüzen kelebekler olan güzel pembe bir telefon kılıfı seçiyorum. Toplam 846.23 dolar tutuyor.

"Vay canına," diyor satış görevlisi bir tomar paradan banknotları sıyırmaya başladığımda. "Burası Atlanta, kızım. Kaldır şunu."

Beni şüpheli ya da en azından akılda kalıcı gösterdiğini bilsem de saymayı hızlandırıyorum. Ayrıca başımın her iki yanında tavana monte edilmiş, yüzümü tam renkli yüksek çözünürlüklü olarak kaydeden iki küçük kamera olduğunu ve bunların sadece gördüğüm iki kamera olduğunu da biliyorum. Nasıl

Mağazadaki gezintimde daha kaç tanesini kaçırdım? Bahse girerim düzinelerce. Kalın para yığınının tezgâha doğru itiyorum.

Katip sayıyor, sonra tekrar sayıyor. Olması gerekenden daha uzun sürüyor. Çoğunlukla beşlik ve birliklerle ödeme yapıyorum, kilisenin bağış sepetinden buruşuk ve buruşuk.

Açık olmak gerekirse, ihtiyacım olmasaydı parayı almazdım ve bir kuruşunu bile saklamayacağım. Geri ödemem yıllarımı alsa bile, her bir kuruş bir noktada Peder'in bağış sepetine geri dönecek. Gözlerimi kapatıyorum, avucumu para kemerimde kalana bastırıyorum ve kendime artık böyle biri olduğumu hatırlatıyorum. Beth Louise Murphy, bir koşucu. Bir hırsız.

Tezgâhtar bana para üstümü ve başka türlü asla alamayacağım elektronik eşyalarla dolu plastik bir torba uzatıyor. Birkaç saniye sonra Buick'e geri döndüm ve arabayı bir sonraki durağım olan CVS'ye doğru . Kapının yanındaki yığından bir sepet alıyorum ve zihnimdeki listeden bir şeyler alarak koridorlarda dolaşıyorum: siyah likit eyeliner, bordo ruj, beni bir iki gün idare edecek kadar yiyecek, diş macunu, bir kutu Miss Clairol. Nakit ödüyorum ve bu boktan, utanç verici günde bulabildiğim tek parlak noktayla kendimi teselli ediyorum: Hep kızıl saçlı olmak istemişimdir.

Gökyüzü açıldığında trafiğe giriyorum, yağmur ön camımın diğer tarafında parıltıyan gümüş bir perde oluşturuyor. Silecekleri kadar açıyorum ama camı yeterince hızlı temizleyemiyorlar. Gözlerimi kısarak trafiğe bakıyorum ve belki de selin bir işaret, gelecek şeylerin bir alameti olduğunu düşünüyorum.

Sen. Benim için geliyorsun. Ve
ben hazır olacağım.

MARCUS

Kiralık arabamı Atlanta havaalanından alıp kuzeye, şehre doğru yönlendirdiğimde saat neredeyse ondu ve otoyol karanlık ve yağmurdan kayganlaşmıştı. Caddeleri sular altında bırakıyor, tavan ve camları dövüyor, şeritleri yoğun bir saatin kalıntılarıyla sıkıştırıyor. Önümdeki yol, parlak kırmızı renkte yanıp sönen arka lambalardan oluşan bir otoparka dönüşmüş durumda. Dörtlülere basıyorum, bankete doğru ilerliyorum ve tıkanıklığı delip geçiyorum.

GPS beni 1071 English Street'te gösteriyor, Jade'in söylediğine göre departmanın web sitesinde ve Facebook sayfasında IP check-in'lerinin kümelendiği adreslerden biri. Kaldırıma doğru yavaşça ilerliyorum ve yağmurun altında gözlerimi kısarak yeni kat boyaya, çitlere ve fırfırlı perdelerle kaplı pencerelerden sızan ışığa bakıyorum. Burası bir pansiyon olamayacak kadar güzel. Hem de çok güzel. Bunu nasıl karşılayabiliyor?

Yağmurun altında kapıya doğru koşuyorum.

Üstü kapalı verandada yüzümü pencerelerden birine yaslayıp oturma odasına bakıyorum. Üç adam lacivert bir kanepeye dizilmiş, bira şişeleri karınlarına dayanmış, yüzleri düz ekran televizyondaki Braves maçına dönük. Profillerini, kıyafetlerini, sehpanın üzerinde duran ayaklarının boyutunu inceliyorum. Ortadaki. Uzun ve zayıf, saçlarının büyük bir kısmı hâlâ duruyor. Başka bir adamın karısına asılacak bir tipe benziyor. Televizyona bakıp onu mu düşünüyor? Kadın üst kattaki odalardan birinde onu mu düşünüyor? Tepemde gök gürlüyor ve gerçekten yapmak istediğim şey yerine yumruğumu göğüs kemiğime sürüyorum: cama yumruk atmak.

Kendimi kontrol altına alana kadar derin nefesler alıyorum, sonra başparmağımla kapının zilini çalıyorum.

Kapıyı açan erkeklerden biri değil, sıcak pembe bir bornoz ve saç maşası giymiş, uzun boylu ve kıvrımlı bir kadındır. Verandanın ışığını yaktı ve *vay* canına. Sundurma tahtalarının üzerinde geriye doğru tökezliyorum ve tekrar bakıyorum. Bu kadın değil. Olamaz. Hayatta olmaz.

Pudralı burnundan aşağı bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Tamam, ses bir erkeğe ait ama o göğüsler. *Gerçek* değilse bile kesinlikle pahalı görünüyorlar. Bakışlarımı kaldırdım ve-oh kahretsin, beni yakaladı.

Omzumun üzerinden, arkamdaki asfalta araflar halinde çarpan yağmuru işaret ediyorum. "Ne hava ama, ha?"

Hiç de eğlenmişe benzemiyor.

Boğazımı temizliyorum ve cazibemi artırıyorum. "şehirde yeniyim. Aslında yeni geldim. Buranın gerçekten güzel odaları olduğunu duydum."

"Kusura bakmayın. Doluyuz."

Kapıyı kapatmaya başladı ama bir durdurdum.

"cretiniz nedir?" Ona dostça bir gülümseme vererek söylüyorum. "nk iki katını ödeyeceğim."

"Size söylemiştim. Doluyuz." Açık kapı aralığına dikilmiş ayağıma bakıyor. "şimdi lütfen botunu kapımdan ıkarmanı söyletme bana."

"Yoksa polisi mi ararsınız?"

Parlak dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hadi ama tatlım. İkimiz de senin bir polis *olduğunu* biliyoruz. Neden bu maskaralığı bırakmıyoruz? Bana neden burada durduğunu söyle, karşılama paspasımın her tarafına damlat, ben de sana yardım edip edemeyeceğimi söyleyeyim."

"Birini arıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Sylemiyorsun."

"1.boyunda, uzun, siyah saçlı. Gerçi bu fotoğraf çekildiğinden beri kestirmiş olabilir." Telefonumdan bir resim açıp, görebileceği şekilde çeviriyorum.

Ekrana daha yakından bakmak için eğiliyor ve ben de arkasında duran kadını kısmen : Haki pantolon ve tişört giymiş güzel bir Latin. Gözleri kocaman, ifadesi şaşkınlık ya da belki de korku içinde donmuş. Çenemi kaldırıyorum ve o da görüş alanımdan çıkıyor.

"zr dilerim." Pembe cppeli adam doğrulur. Başını sallıyor ve delikli kulak memesinin arkasında bir bigudi sallanıyor. "Bu kadını daha önce hiç görmedim."

Yalan söylüyor. Tüm işaretleri tanıyacak kadar uzun süredir polisim. Gözlerinin etrafındaki derinin gerginleşmesi, ses tonundaki alaycılığın . O biliyor.

"Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyerek geri çekiliyorum. Yakamı kaldırıyorum ve ensemde aşağı su akıyor. "Hepinize iyi geceler."

Tek kelime etmeden kapıyı kapatıyor ve ben de su birikintilerinden kaçarak ve aptal gibi sırtarak arabama dönüyorum. Eğer burada değilse, onu nerede bulacağımı biliyorum. Güzel kızın yüzünde, cömert göğsünün üzerinde büyük, siyah harflerle yazıyordu.

Tanrı burada çalışıyor.

* * *

Ertesi sabah saat beşte gözlerim açılıyor ve anında uyanıyorum. Komodinin üzerindeki lambayı yakıp telefonumu şarj cihazından çıkarıyorum, keşke bu berbat otelde oda servisi ya da kahve makinesi olsaydı diyorum çünkü bok gibi uyuyorum.

Şef raporumu beğenmedi. Yarım yamalak olduğunu, benim harcamam gereken sürenin çeyreğinde bir araya getirildiğini iddia etti. Bunu bana uzun, bağırarak bir sesli mesajla söyledi ve sonunda beni davadan aldı. Sabine'i arama işini Dedektif Phillips'e devrediyor ve eğer bu kadar kızgın olmasaydım hakaret ederdim. Dedektif Phillips beceriksizin teki, şüpheli taktikleri ve yarı yarıya başarı oranı olan tembel bir dedektif. Kıcımlı kaldırıp Pine Bluff'a dönmeliyim, *dün* gibi, Sabine'in davasının doğru tarafa düştüğünden emin olmak için.

Telefonumda bir alarm çalıyor ve gelen e-postaları izliyorum. Çoğunlukla gereksiz, ama Facebook bildirimleri, penis implantları ve enerji tasarruflu pencereler için reklamlar arasında, Jade'den beklediğim bir tane görüyorum. Başparmağımla dokunuyorum.

Brülörlerden üçü fiyaskoyla sonuçlandı ama bir tanesi hala canlı, 607 numara. Henüz arama yok, ancak Atlanta'da otoyol üzerindeki bir otelden gelen bir sürü check-in de dahil olmak üzere çok sayıda aktivite var. Ve büyük ikramiye! Bir mikro hücreleri var. Peşinden gitmeye hazır olduğunuzda beni arayın, onu gerçek zamanlı olarak takip etmenize yardım edeyim.-J

Telefonu yatağın üzerine atıp duşa giriyorum.

Otuz dakika sonra giyinmiş ve kiraladığım arabanın direksiyonuna geçmişim, bir fincan kahvenin dumanı tütüyordu. Caddeler sabahın erken saatlerinde trafikle doluyor ve pansiyona giden yolu yavaşlatıyor. English Street'te, blok etrafında hızlı keşif turu attıktan sonra sokağın en ucundaki kızılca ağacının altına park ediyorum.

Şimdiye kadar yağmur dinmişti. Gökyüzü bulutsuz ve aydınlık, bana ön kapıyı net bir şekilde görme imkanı veriyor. Kahvemi içiyorum ve sakinlerin çıkışını izliyorum. Kanepede oturan üç adam, şimdi inşaat kıyafetleri içinde; mutfak kıyafeti giymiş, önlüklerini omuzlarına asmış insanlar; at kuyruklu ve dün gece giydiği tişörtün aynısını giymiş güzel Latin. Eski bir binaya doğru ilerliyor.

sanki birini arıyormuş gibi etrafına . Arabaya atlayıp motoru çalıştırıyor ve üç denemeden sonra siyah bir duman patlamasıyla alev alıyor. Kiralık arabayı çalıştırdım ve takip ettim.

Ben birkaç araba geride görüş alanımın dışında kalırken, kız mahalleden geçip otoyola doğru ilerliyor. Nereye gittiğini zaten biliyorum, pansiyondan kiliseye kadar olan rotayı çoktan belirlemiştim ve o da bunu aynen takip ediyor. Biraz şaşırdığım ve eminim biraz da hayal kırıklığına tek şey, bunu yalnız yapıyor olması. Dün gece bana bakışı. Bir şeyler biliyor. Bundan eminim.

O sağa kilise yoluna , ben de düz gidiyorum ve yan pencereden aval aval bakıyorum. Bina devasa, etkilemek için inşa edilmiş tuğla ve bej taştan bir canavar. Tüm megakiliseleri yenecek bir megakilise. U dönüşü yapıp caddenin karşısındaki otoparka girdiğimde dikiz aynamı dolduruyor. Yol kenarında bir yer buluyorum, motoru durduruyorum ve telefonuma uzanıyorum.

Drag queen'le anlaşılmadıktan sonra, bugün farklı bir taktik deniyorum. Dün gece kilisenin web sitesinde bir kapak bulacak kadar uzun süre dolaştım - bu sonbaharda Guatemala'da bir okul inşa etmek için kilise görev gezisi ve yetenekli gönüllüler için bir çağrı. İnşaattan hiç anlamam ama çekiç ve çivi çakmayı falan bilirim.

Saat dokuzu gösterir göstermez arabayı çalıştırıyor ve beş şeritli trafiğin içinden geçiyorum.

Resepsiyon masasının arkasında oturan sarışının pembe bluzu ve tombul beyaz armutları kadar tatlı bir aksanı var. İspanyol yosunlarıyla kaplı bir plantasyon kasabasına ait olan süslü bir aksan. Bana adının Charlene olduğunu söyledi.

Bir dirseğimi tezgâhına dayıyorum ve bakışlarımın altında kızarıyor. "Memnun oldum Charlene. Benim adım Marcus. İnternet sitesinde Orta Amerika'ya planladığınız bir gezi için yetenekli gönüllüler aradığınızı gördüm. Neresiydi, Kosta Rika mı?"

"Guatemala."

Parmağımla onu işaret ederek tersliyorum. "Bu doğru. Guatemala. Macon'da bir inşaat şirketi işletiyorum ve bir grup yetenekli ve hevesli adamım . Düşünüyordum da, sen onlara fırsat verirsin, ben de onlara birkaç gün izin veririm ve herkesi mutlu ederiz."

Ellerini masanın üzerinde kenetler ve masaya doğru eğilir. "Aman Tanrım. Bu...bu harika. Peder kesinlikle sizinle konuşmak isteyecektir."

Kırpışan kirpikler. Uzun bakışlar. Bana gülümsediğinde o umut ışığı. Bu kadın benden bir şey istiyor, bunu açıkça belli ediyor, ama ben hiç ilgilenmiyorum - hedefime bu kadar yakınken değil.

Sağımdaki uzun koridoru işaret ediyorum. "Peder içeride mi?" "Oh."

Sandalyesinden fırlayıp yan tarafa geliyor. "Bu başka bir yol, ama evet. Benimle gel, seni hemen geri götüreceğim."

Charlene beni daha kısa bir koridordan geçiriyor ve sonunda bir kapının önünde duruyor. "Peder, Guatemala gezisi hakkında sizinle görüşmek isteyen biri var."

"Onu içeri gönderin," diye sesleniyor odanın içinden bir ses. "Ve lütfen bize biraz kahve getirin."

Cilveli bir gülümsemeyle bana döndü. "Hemen geliyorum."

Masanın arkasındaki adam uzun ve zayıf, bir maraton koşucusunun çökük yanaklarına sahip. Ayağa kalkıp uzun kolunu uzattı. "Peder Erwin Andrews. Çekiçle aran nasıl?"

"Durand İnşaat'tan Marcus Durand. Ve bir çiviye üç vuruşta çakabilirim. Tüm adamlarım da öyle. Ben dahil yedi kişiyiz."

"Aranızda İspanyolca bilen var mı?"

Gülüyorum. "Bu ülkedeki inşaat işlerine ne kadar aşinasınız bilmiyorum, Peder, ama hepimiz İspanyolca konuşuyoruz."

"*Excelente*," diyor kalçalarını tokatlayarak. "Peki ya müzik?" "Ne olmuş müziğe?"

"Şarkı söyler misin? Herhangi bir enstrüman çalıyor musun? Bas gitar çalan birini kullanabiliriz, banjo daha da iyi olur. Ve her zaman koroya birilerini eklemek istiyoruz."

Bu adam ütülü poloslu ve kuaförde kestirdiği saçlarıyla tam bir gezgin. Ciddi Peder Ian'a hiç benzemiyor. Pederin fakirlik yemini etmediğini tahmin ediyorum.

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm. Ama karım piyanoda oldukça iyidir. Ya da en azından eskiden öyleydi."

"Peki, onu getirin. Eminim bir klavye bulabiliriz."

Sonraki yarım saati seyahatin detaylarını, tarihleri, masrafları ve gerekli aşıları konuşarak geçirdik; bunların sorun olmayacağını söyledim. Adam çok konuşuyor, ben de başımı sallayıp gülümsüyor ve dinliyormuş gibi yapıyorum.

Aslında sadece doğru anı bekliyordum. Beni dışarı çıkarırken o an geldi.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyorum, neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi. "Sanırım daha önce koridorda tanıdığım birinin yanından geçtim ama ben peşinden ortadan kayboldu. English Street'teki evlerden birinde yaşayan bir arkadaşımın komşusu. Çok uzun boylu, çok güzel. Latin."

Peder aydınlanır. "Martina'dan bahsediyor olmalısınız. Evet, altı aydır bizimle birlikte. Çok ama çok tatlı bir kız."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bu o. Lütfen ona selamımı söyle. Şu arkadaşına da söyle. Adını hatırlayamıyorum."

"Beth'i mi kastediyorsun? O ve Martina birbirlerine çok bağlılar. Ya da en azından birkaç gün öncesine kadar öyleydiler. Korkarım koşullar hakkında konuşamam."

İki kaşımı da kaldırıyorum, nabzımın belli etmemeye çalışıyorum. "Umarım her şey yolundadır."

Hayır anlamında bir yüz ifadesi takınıyor. "Kesinlikle öyle olması için dua ediyorum. Sakıncası yoksa bu gece onu da seninkine dahil et."

"Olmuş bilin." Rahibin elini ikinci kez sıkıyor, bir kez daha teşekkür ediyor ve önümüzdeki birkaç gün içinde isim ve pasaport numaralarının listesini kendisine e-posta ile göndereceğime söz veriyorum. Sonra aceleyle arabama koşuyorum, kafamın içinde bir kelime tren kornası gibi kükrüyor.

Beth.

Kaltak kendine Beth diyor.

BETH

Atlanta Motel'in 313 numaralı odası tahmin ettiğim kadar kötü, sigara dumanı ve vücut kokusu kokan karanlık ve nemli bir yer. Yatak örtüsü 80'lerden kalma, üzerinde fazla düşünmek istemediğim lekelerle kaplı, yırtık pırtık, çiçekli bir şeydi, bu yüzden tamamen giyinik ve çarşafların üzerine serdiğim cızırtılı bir banyo havlusunun altında kıvrılıp uyudum. Pencerenin altındaki klima ünitesi bütün gece boyunca tıkırdadı ve hırıldadı, ama iyi bir not olarak, yan odadan gelen bağırışları bastırdı.

Bedenimi yataktan kaldırdım ve havayı kapattım. Oda sessizliğe gömölüyor, iki yanımdaki komşularım damarlarına ne hâlâ uyuyorlar. Perdelerden dışarı, boş olan asfalta bakıyorum. Ötesinde güneş cayır cayır yanıyor, neredeyse düşmanca bir parlaklıkla otoparka vuruyor. İnsanlar buraya boşuna Hotlanta demiyor.

Küçük banyoda, dün geceki makyajın kalıntıları dar bir cam rafın üzerinde ve yüzümde lekeli çizgiler halinde sıralanmıştı. Emo makyajım, siyah çizgili gözlerim ve hiçbir sabunun temizleyemediği koyu lekeli dudaklarım ve Tanrı'nın asla istemeyeceği bir renkte saçlarım. Kutu bana zengin bir kırmızımsı kahverengi vaat ediyordu, ancak kısa, aşırı işlenmiş saçlarımdaki kimyasallar Parlak Kumral'dan çok Bozo'yu andırıyordu. Gülünç görünüyorum ama aynı zamanda tamamen tanınmaz haldeyim.

Dişlerimi fırçalayıp yatağa dönüyorum ve yeni bilgisayarımı kutusundan çıkarıp ilk kez çalıştırıyorum. Ekran beni kurulum boyunca yönlendiriyor ve komutlar karşısında duraklıyorum. İsim. E-posta adresi. Coğrafi konum. Her biri bir tuzak gibi geliyor, her cevap potansiyel bir kara mayını. Beni arayan herkesi düşünüyorum -Peder, Erwin Four, Martina, sen- ve kendime dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bilgisayar aktif hale geldiğinde, check-in sırasında aldığım kodla internete giriyorum. Bu bok çukuru motel hakkında ne dersiniz deyin, ama Wi-Fi'si birinci sınıf.

World Wide Web parmaklarımda ucunda ve ışık hızında.

Arama çubuğuna yerel Pine Bluff gazetesinin adresini giriyorum. Ekran yükleniyor ve orada. Sabine, en üst katta. Ve sonra başının üzerindeki harfleri okuyorum ve havadaki oda katılaşıyor.

Kayıp Pine Bluff kadını ölü bulundu.

Midemin çukurundan bir bulantı dalgası yükseliyor, boğazımda düğümlenip şişiyor. Bir elimi dudaklarıma bastırarak kendimi tutuyorum ama bu çaba beni soğuk terlere boğuyor.

Sabine kayıp değil.

Saklanmıyor.

O öldü.

Bu bilgi beni soğuk, korkunç, dehşet verici bir telaşla çarpıyor ve kendimi ağırlıksız hissediyorum. Tam olarak düşmüyor, yatakta sabit duramıyorum. Rahibin televizyon ekranında Sabine'in yüzünü görüyorum ve her seferinde daha fazla haber aramaya gidiyorum, bir yerlerde güvende olduğunu, saklandığını umuyor, dua ediyorum. İki büklüm oluyorum, kendime sarılıyorum ve göğsümdeki ani basınçla savaşıyorum.

Kalp krizi böyle mi hissettiriyor?

Gerçek şu ki, bunu beklemeliydim. Sabine'in kaybolduğunu ilk duyduğumdan beri, bir tür güncelleme için çıldırıyordum. Günlerdir bir korku vardı, gündüzleri kemiklerimin oyuklarında titriyor, geceleri ise uyuyamayacak kadar büyük ve korkunç bir endişeyle beni dürtüyordu. Bu haber başından beri geliyordu. Bir şekilde hep biliyordum.

Dışarıda, podyumda iki adam bir uyuşturucu anlaşması için pazarlık yapıyor. Fiyat konusunda tartışıyorlar, ürünün kalitesini tartışıyorlar ama sesleri kulaklarımdaki uğultudan boğuklaşıyor. Tek yakaladığım kırık dökük kelimeler, bilgisayar ekranımda yüzenler gibi cümle parçaları.

Ceset. Çok kötü çürümüş. Otopsi.

Ayağa fırlıyorum ve yatağın önünde volta atıyorum. Bunun sadece benimle ilgili olduğunu düşünecek kadar aptal mıydım? Geçmişimden, senden kaçmamla ilgili. Özgürlüğüm için savaşıyor, bunun bedelini kan ve kırık kemiklerle ödemeye hazırdım ama tek kurbanının ben olmayabileceğimi hiç düşünmedim.

Yatağa çöktüm, gözlerim ısınmaya başladı. Zavallı, tatlı Sabine.

Makalenin geri kalanını parçalar halinde okudum ve ayrıntıları artan bir dehşetle sindirmeye çalıştım.

Sabine boğularak öldürülmüş, boynu iki yerden kırılmış, kemikleri ve nefes borusu ezilmişti. Cesedi tartılarak 133. Otoyol'daki bir gölete atılmış ve burada en az bir hafta, belki de daha uzun süre çürümeye bırakılmıştır. Bir şey -Bir tekne, vahşi yaşam onu su altındaki mezarından kurtardı ve bir avcı ile köpeği onu sazlıklarda yüzüstü bulana kadar sallanıp durdu. Akbabalar tarafından parçalanmıştı.

Akbabalar, aman Tanrım.

Sabine'nin cesedinin isimsiz bir göletin dibinde çürüyüp gittiğini hayal ediyorum ve bu görüntü nefesimi kesiyor. Bir ya da iki saniye boyunca hareket edemiyorum, *düşünemiyorum* bile, sonra beynim aşırı hızlanıyor ve haberlerde gördüğüm insanların yüzleri gözümün önüne geliyor. Kalp hastası doktor. Sabine'nin ikiz kardeşi. Kocası. Onu seven, onun için dua eden ve onu geri isteyen insanlar. Onların da aynı şeyi hayal ettiğini düşününce kalbim parçalanıyor.

Yüzümü ellerimin arasına alıp gözyaşlarıma teslim oluyorum, Sabine için, onun arkadaşları ve ailesi için, kendim için ağlıyorum. Kendi kederim, öfkem, dehşetim, öfkem ve suçluluğum için.

En çok da suçluluk duygum için.

Çünkü Jeffrey'nin parmaklarını onun boğazına dolayan kişi olmadığını biliyorum. İki kemiği kırılana kadar sıkkan o değildi, onu akbabalara bırakan da değildi.

Sen olduğunu biliyorum.

BETH

On gün önce

Bir ardıc çitinin arkasına çömelmiş, açık ev tabelasının üzerinde sallanan balonları izliyor ve herkes gidene kadar bekliyordum. Sallanan topuklu ayakkabılarıyla bir grup sarışın komisyoncu, kiliseden tanıdığım yaşlı bir çift, cepleri yiyecek dolu bir başıboş. Sabine bir keresinde bana her zaman beleşçilerin olduğunu söylemişti. Bunu söylerken gülmüştü, sanki yabancıların sadece atıştırmalık bir şeyler kapmak için uğramasını umursamıyormuş gibi ve onun çok iyi, çok anlayışlı ve cömert olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ve bu bana yardım etmeyi teklif etmeden önceydi. Ama mesele şu ki, herkes gidene kadar bekledim.

Ortalık sakinleşince başımı dalların arasından uzatıp sokağın aşağısına ve yukarısına baktım. Araba yoktu, bu sıcakta köpeklerini gezdiren yayalar da yoktu. Sadece Hazel Caddesi'ndeki trafiğin sesi uzaktan uğulduyordu. Yine de bekledim, izledim ve dinledim. Seninle geçirdiğim yedi yıl bana asla çok dikkatli olamayacağımı öğretmişti. Güvenli olduğundan emin olduğumda, çalıların arasından çıkıp yan kapıya yöneldim.

Ben mutfağa girdiğimde Sabine artık kurabiyeleri plastik bir kaba istifliyordu. Beni gördü ve nefesini içine çekti. "Ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı? Tanrım, kıpırdama. Ve o pencereden uzak dur."

Beni gözden uzaklaştırdı ve topuklarını mermere vurarak hızla yanımdan geçti. Ön kapının kilidinin metalik *tıkırtısını* duydum ve iki saniye sonra geri dönmüştü. Kesik ve çürük olup olmadığına baktı.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

"Sadece kaburgalarım," diyorum sağ tarafımı avucumla kavrayarak, "ama hiçbir yerim kırılmadı."

Başka biri olsa nasıl bildiğimi sorardı ama Sabine bilmezdi. Sabine bana ne yaptığını biliyordu. Beni merdivenlerden aşağı attığın tüm o zamanları, yumrukları, tekmeleri, ısırıkları, beyin sarsıntılarını ve kırık kaburgaları. Neler yapabileceğini biliyordu ama yine de bana yardım etti.

Onunla tanıştığını hatırlıyor musun? Eminim , değil mi? Sabine, Hillcroft Caddesi'nde geçen yıl baktığımız evin komisyoncusuydu.

Ödeyebileceğimizden daha fazla bir evdi, ama sen istedin ve ben de bariz olanı işaret etmekten daha iyisini biliyordum. İki hafta sonra ipotek bankası benim için yaptı. Bizi geri çevirdiklerinde o kadar kızmıştın ki kafama tekme .

Ama muhtemelen Sabine'i hatırlamıyorsunuzdur çünkü evin içinde kasıla kasıla dolaşmakla, on iki ayak tavanları ve granit tezgahları, hiç kullanmayacağımız parlak aletlerle dolu mutfığı incelemekle meşguldünüz. Ama ben fark ettim. Gülümsemesinin büyük ama gözlerinin hüznünlü olduğunu, makyajının bir tarafta daha kalın olduğunu, dişi ağrıyormuş gibi yanağına dokunup durduğunu fark ettim.

O da benim gibi, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kocası da benimki gibi.

Sen çatı katında kirişlere kabloları incelerken ben de ona iyi olup olmadığını sordum.

"İyiyim," dedi ama gözleri benimkilerle tam olarak buluşmadı ve insanlar bana sorduğunda yaptığım gibi çok parlak bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten, ben iyiyim."

Tepemde ayak seslerini duyabiliyordum, neye baktığına dair en ufak bir fikrin olmamasına rağmen kendini önemseyerek tepiniyordun ve fazla zamanım olmadığını biliyordum.

Elimi bileğine doladım ve "Kocam da yapıyor" diye fısıldadım. Sabine'nin gözleri anlayışla, onaylamayla irileşti. "O da beni incitiyor."

ederim, neden söylediğimi bile bilmiyorum. O zamana kadar bu sözleri tek bir kişiye, kız kardeşime bile söylememiştim ama o gün kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Sonunda, beni koruduğunu düşündüğüm o ağır metal kapıyı itip açmaya cesaret ettim ve birine küçük kirli sırrımızı söyledim.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Aylar sonra eczanenin şampuan reyonunda onunla tekrar karşılaştım. Bana kocasının yeni bir adam olduğunu söyledi. Sabahları ona kahve getiriyor, iş çantasına tatlı notlar sıkıştırıyor, sırf bu yüzden onu arıyordu. Çok çabalıyordu, dedi sert, sentetik bir gülümsemeyle ve kanım buza dönüştü ve parmaklarım karıncalandı. Sabine'e baktım ve yıllar önceki halimi gördüm. Backhand'in bir döngünün sonu değil başlangıcı olduğunu anlamadan önce.

Elini tuttum ve kemikleri derisinin altına kayana kadar sıktım. "Yaptıkları şey bu Sabine. Mükemmel, kusursuz mutlu anlar yaratırlar ki

Kötü olanlar tekrar geldiğinde, ki , o mükemmel anları hatırlayacak ve kalacağız."

Yüzünde anlayış, benim göğsümde çiçek açan anlayışla aynıydı. Hiçbir kadın evliliğinin bittiğini kabul etmek istemez. Bir zamanlar sevdiğimiz kişiyi sevmeye devam etmek isteriz. Rüwayı, sonsuza dek ve sonsuza dek masalını isteriz. Ayrılmak yenilgiyi kabul etmektir.

Ama eczanedeki o an, bir yabancıyı benim yolumdan gitmemesi için uyarırken, aynısını yapmam gerektiğini biliyordum. Benim bu yoldan çıkmam gerekiyordu. Bu şefkat ve vahşet döngüsünü kırmam gerekiyordu. Bu süreçte bir parçam kırılabilir.

Sabine bana bir plan yapmamda yardımcı oldu - bakkal parasını cebe indirmek, bir yöne gittiğimi düşündürüp sonra başka bir yöne gitmek, adımları ve saçımı değiştirmek, göz önünde saklanmak. Hem kendisi hem de benim için sığınma evlerinde gönüllü çalışmaya başladı. Oradaki kadınlarla röportajlar yaptı, neyin işe yaradığını ve neyin kadınları öldürdüğünü araştırdı. Tezi olan bir yüksek lisans öğrencisi gibiydi, tek başına ve titizdi.

Spor salonundaki soyunma odasında, parktaki su çeşmelerinde, benzinimizi doldururken fısıldayarak bulgularını bana küçük parçalar halinde verdi. Aynı yeri asla iki kez seçmezdik ve hiçbir şeyi yazılı hale getirmezdik.

Çok dikkatliydik ama yine de onu buldunuz. Ama o gün açık eve veda etmeye geldim.

"musun? Bunu gerçekten yapacak mısınız?" Gözleri beni ilk gördüğünde olduğu gibi açıldı, ama bu sefer şaşkınlıkla değil gururla. Her ne kadar beni senden ayrılmam için cesaretlendirse de, bunu yapabileceğimi defalarca söylese de, sanırım büyük bir kısmı bunu yapacağımı hiç düşünmemişti. O kadar uzun zamandır seninleydim ki, buna cesaret edemeyeceğimi düşündü.

Başımı salladım. "Öyleyim."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Tekrar başımı salladım. Tulsa, sonra dolambaçlı bir yoldan Atlanta, ama bu kısmı kendime sakladım. Sabine bilmek istemezdi, ben de ona söylemek istemezdim. O zaten çok şey biliyordu.

"Peki ya arkadaşları? Seni izliyor olabileceğini düşündüğün polisler. Takip etmeyeceklerini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama tüm departman bugün Little Rock'ta bir eğitimde. İroniye inanabiliyorsan, öfke yönetimi. Her neyse, saat dörde kadar oradalar. Eğer bir banka soymayı düşündüyseniz, bugün bunu yapmak için iyi bir gün olabilir."

Güldü. "Bankalardan bahsetmişken, ne kadar paran var?"

"Nick'in kartındakilerle birlikte tam dört bin değil." Sabine Nick'i tanıyordu çünkü onun fikriydi. Bana hesabı nasıl açacağımı söyleyen de oydu, onu kim bilir nereden bulup çıkaran da. Bana söylemedi, ben de sormadım, gerçi o sırada Sabine şiddet görmüş kadınların sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyordu, bu yüzden şüphelerim vardı. Ama aramızda sadece en önemli bilgileri paylaşma konusunda sözsüz bir anlaşma vardı, daha fazlasını değil, bilmesi gerekenleri paylaşacaktık. O da hayatı boyunca burada yaşamıştı ve bu kasabada ne kadar güçlü olduğunuzun, kaç kişinin sizi izlediğinin farkındaydı. Birbirimiz hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyiydi.

Adadaki çantasını karıştırdı ve cüzdanından buruşmuş bir tomar para çıkardı. "Al bakalım. Üzerimde bu var ama senin almanı istiyorum." Paraya hemen uzanmadığımda, banknotları havada salladı. "Lütfen. Bunu alırsan çok daha az endişeleneceğim."

Parayı cebe attım, çünkü gerçek şu ki, ona ihtiyacım vardı. Dört bin dolar bana uzun süre yetmezdi.

Yine de Sabine ile etkileşimlerime gelince, para şükredilecek en son şeydi. Bana sadece senden uzak bir hayatın yol haritasını vermekle kalmadı, aynı zamanda bu yolda ilerleyebilecek kadar güçlü olduğumu da söyledi. Sadece yapmam gerektiğini değil, *yapabileceğimi* de söyledi. Söylediği tek bir şey değil, üst üste yığılmış milyonlarca cesaret verici sözdü. Sabine bana inandı ve bana kendime inanmayı öğretti. Onun sayesinde gücümü geri aldım.

"Sana ödeyeceğim," dedim, ayağa kalkarak. "Sadece para için değil, her şey için. Henüz nasıl bilmiyorum ama sana yemin ederim, bir gün tüm iyiliğinin karşılığını ödeyeceğim."

"Oh, sus." Gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Biliyor musun, bunu ilk konuşmaya başladığımızda, bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Seni ondan uzaklaştırmak için bir gelgit dalgası gerekeceğini düşünmüştüm ama şu haline bir bak.

Seninle gurur duyuyorum."

Söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki. Şiddet bir döngüye dönüşmeden önce evliliğinden ayrıldığı için güçlü olanın o olduğunu. Beni desteklediğinde, bana gücünün bir kısmını verdiğini. Onun gururu ve dostluğu beni olabileceğimi düşündüğümünden çok daha cesur yaptı. Her şeyimi ona borçluydum.

Ama çok zamanım olduğunu düşünmüştüm.

Onun yerine "Teşekkür ederim," dedim. "Benim için yaptığınız her şeyi asla unutmayacağım."

"Sadece güvende ol, tamam mı? Ve tekrar mutlu ol. Bana verebileceğin en iyi teşekkür bu."

Sarıldık ve sonra beni kapıdan dışarı itti, ben de yan bahçeye doğru kaçtım. Çalılardan arasına girmeden hemen önce son bir kez döndüm ve onu mutfak penceresinde gururlu ve umutlu bir şekilde gördüm.

Sabine'i son görüşümdü.

BETH

Uykuya dalmak istemiyorum ama Sabine haberi beni o kadar , enerjimi, duygularımı ve gözyaşlarımı o kadar tüketiyor ki, tek yapabildiğim kot pantolonumu çıkarıp dişlerimi fırçalamak oluyor. Dünkü tişörtümle yatağa yığılıyorum ve başım kirli yastığa çarptığı anda kendimden geçiyorum.

Podyumdaki bağırışlar gözlerimi kocaman açıyor. Odamın hemen dışında öfkeli bir sesler karmaşası. Yatağında dikleşiyorum, uyanık olduğumun farkına bile varmadan yere sıçıyorum. Bir kadın sesi bağırıyor, parayla ilgili bir şeyler. Daha alçak bir ses boğuk ve bulanık bir şekilde cevap veriyor ama kadının buna tahammülü yok. Sözlerinin şiddeti ve aciliyeti artıyor, feryatları penceredeki camı sarsıyor.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Sabah 4:00'ten hemen önce.

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor üçüncü bir ses duvarın içinden. Komşum, yan odadaki sıksa siyah adam, ama bu onun işine yaramıyor. Dışarıdaki insanlar hâlâ küfürler savuruyor, hâlâ birbirlerini bedensel zarar vermekle tehdit ediyor. Ortada kırk dolar var ve ikisi de bu paranın kendilerine ait olduğuna inanıyor.

Tartışma keskin bir patlamaya dönüşüyor, ardından hızlı bir şekilde üç tane daha patlıyor -*popopop*- ve ben yere düşüyorum. Kargaşa kısa sürede ayak seslerine dönüşüyor, ağır bir beden gürültülü bir şekilde kaçıyor ve podyum sessizliğe . Kendimi kirli halıdan sıyrıyorum, perdelerin bir köşesini kaldırıyorum ve dışarı bakıyorum.

Kapımın önünde bir ışık yanıp sönüyor, sistemde epileptikler için bir uyarı ile gelmesi gereken bir kısa devre. Ama görebildiğim kadarıyla ceset yok, betonda kan yok.

Perdeleri indiriyorum ve pencereyi geçip kapıya doğru ilerliyorum, kendimi kül blok duvarına bastırıyorum. Sessizlik üç dakika boyunca uzuyor, sonra beş. Duvarı itiyorum ve bir itfaiyecinin verimliliğiyle kot pantolonuma adım atıyorum.

Sessizlik sürüyor ama damarlarımdaki adrenalin bir daha asla uyuyamayacağımı söylüyor, bu yüzden dizüstü bilgisayarını çalıştırıp internete giriyorum. Çalışmaya başlasam iyi olacak.

İş. İnternet kontrollerimi iş olarak görmeye başlamam ne kadar da komik. Pine Bluff polis departmanının web sitesini ve Facebook sayfasını tarıyorum,

haberleri ve polis telsizini izliyordum. Sabine'in başına gelenleri öğrendiğimden beri iki site arasında gidip geliyor, haberleri izliyor ve bekliyordum.

Sabine'in cenazesi bugün geç saatlerde First Baptist'te yapılacak ve ayakta alkışlanması beklenen bir törenin ardından Memorial Park'ta kocası, sevgilisi ve kız kardeşinin de katılacağı özel bir cenaze töreniyle defnedilecek. Ingrid, Sabine'in banka hesaplarındaki para için Jeffrey'e dava açıyor ve Jeffrey de parayı elinde tutmak için karşı dava açıyor. Trevor parayı değil, birkaç kişisel eşyasını istemektedir - Sabine'in bilgisayarındaki fotoğraflar, öldüğünde taktığı yüzük, gizli bir hafta sonu kaçamağında aldıkları antika bir vazo. Bunun üzerine Jeffrey onu evliliklerini mahvetmekle suçlayarak 1,5 milyon dolarlık tazminat davası açtı. Sabine için yüreğim sızlıyor, onların gülünç didişmeleri karşısında dehşete düşerdi.

Telsizdeki konuşmalar artınca duraksıyorum, sıradan hırsızlık ve şüpheli kişi ihbarlarının sıkıcılığına bir ara verip aniden çok daha çılgınca bir şeye geçiyorum. Bir ceset daha bulundu, şehir merkezindeki bir ara sokakta başından vurulmuş bir adam, seslerden birine göre kötü giden bir uyuşturucu anlaşması. Biraz rahatlıyorum, dizüstü bilgisayarını banyoya taşıyorum, lavabonun kenarında dengeliyorum ve duşu açıyorum.

Duyduğumda aşırı işlem görmüş saçlarıma saç kremi sürüyorum, adın ve rozet numaran, sevk görevlisi seni olay yerine çağırıyor ve ellerim saçlarımda duraklıyor. Perdeyi kenara çekip başımı dışarı çıkarıyorum, sesinizi dinliyorum ama tarayıcıda cızırdayan başka bir ses.

Şu polis arkadaşın, senin çağrına atlıyor.

Aceleyle durulayıp havluyla kuruluyorum.

Pine Bluff'tan ayrıldığımda beni eninde sonunda bulacağınızı biliyordum. İnsanları bulmak senin işin ve ben de bunu kolay değilse bile kesinlikle zevkli kılacak kadar ipucu bıraktım. Arabanla doğuya, Atlanta'ya doğru hızla gittiğini ve beni bulacağını bildiğim için kendini tebrik ettiğini hayal ediyorum. Ben hayatta olduğum sürece, beni asla bırakmayacaksın.

Çantamı omzuma atıp dışarıya bir göz atıyorum. Her yer temiz.

Bana aptal olduğumu, sensiz çaresiz olduğumu söyledin ve uzun bir süre sana inandım. Ama sandığımdan çok daha zekiyim. Bunu bana Sabine öğretti. Bir web sitesine yapılan her girişin Jade'in bulması için bir ping bıraktığını biliyorum. Peder ne kadar nazik ve bağışlayıcı olsa da, çalınan parayı şimdiye kadar polise bildirmiştir. Polis raporları ipucu demek, sahte isimli bir kadınla ilgili suçlamalar, resmimin olduğu sahte bir kimlik, yine de

başka bir ping. Ve sanırım artık Pine Bluff'ta değilsiniz, en azından tarayıcıya göre. Çoktan burada bile olabilirsin. Gözlerimi kapatırsam, nefesini ensemde ve dişlerini sırtımda hissedebiliyorum.

Ve sen buraya geldiğinde, ben hazır olacağım.

Yeni telefonumla on sekiz mil kuzeye, Chattahoochee Nehri'ndeki bir kıvrıma bakan bir parka gidiyorum. Kenara kadar yürüyüp suya bakıyorum ve manzara hem tanıdık hem de hayal kırıklığı yaratıyor. Senin ve benim üzerinde büyüdüğümüz nehir, tehlikeli, öngörülemez akıntıları ve en ufak bir yağmurda bahçelere ve çiftliklere tecavüz eden kıyılarıyla vahşi bir şey. O nehrin aksine, bu nehir tembel, kayaların arasından süzülen ve kırmızı killi kıyılara vuran kahverengi suyun yumuşak bir uzantısı. Devrilmiş bir ağaç, taşların üzerinden geçerek neredeyse diğer tarafa kadar uzanıyor.

Pine Bluff'tan aldığım son telefon olan eski cep çantamdan çıkarıp karanlık ekranına bakıyorum. Bu kadar yolu gelmeme gerek yoktu. şehrin öbür ucundaki bir çöplüğe atabilir ya da diğer üçünü yaptığım gibi bir serseriye teslim edebilirdim. Onu takip edenleri boş bir kovalamacaya gönderme fikri hoşuma gitmişti ama tıpkı Nick'le buluşmam için McDonald's'ta ısrar etmem gibi, ona sulu bir mezar vermek de uygun görünüyordu. Bu kovalamaca bir nehir kıyısında başladı ve bir sona erecek. Simetri.

Bir kolumla geri çekiliyorum ama beklenmedik bir nostalji dalgası telefonumu parmaklarıma yapııştırıyor. Bu cihaz beni burada tanıştığım insanlara, Bayan Sally'ye, Peder'e ve Martina'ya bağlayan son şey. Eğer bana ulaşmaya çalışmışlarsa, bu cihazdan ulaşmışlardır.

Son bir kez daha çalıştırıyorum, bir baz istasyonunu yakaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, her ne kadar birileri onu buraya kadar takip etse de ben çoktan gitmiş olacağım. Telefon bip sesi çıkarıyor ve mesajlar geliyor. Cevapsız aramalar, kiliseden, Peder'den ve tanımadığım bir sürü numaradan gelen cevapsız mesajlar. Aradığım numarayı bulup başparmağımla dokunuyorum.

Martina'dan iki okunmamış mesaj, artı bir fotoğraf.

Önce fotoğraf geliyor ve onu görünce boğazım düğümleniyor. Bu sensin, kameraya sırtını dönmüşsün, kilisenin merdivenlerinden iniyorsun. Garip bir açıdan, yönetici ofislerindeki bir pencereden çekmiş ama saçını, kulağının şeklini, sana geçen Noel'de aldığım gömleği hatırlıyorum. Seni görmek kalbimi yerinden oynatıyor.

Buradasın.

Aşağıya iniyorum ve aşağıdaki mesajı buluyorum:

kişi bu mu? Çünkü o buradaydı, seni arıyordu.

Ve sonra:

Rosa ve Stefan benim bebeklerim. Meksika'da annemle bıraktığım ikizler. Şimdi de sen.

* * *

Çok uzun zaman önce değil, kardeşin Duke'a benim tetiği çekebilecek en kötü nişancı olduğumu söylemiştin. Poligondaki aylık seanslarımızdan birinden yeni gelmiştik, içimi umutla doldursa da her zaman nefret ediyormuş gibi davranırdım. Güçle.

"Hayır, hedefe" derdiniz, titreyen ellerim ve kötü nişancılığım için beni azarlardınız. "Hedefi on ikiden vurman gerekir."

Başımı sallar ve üst köşeyi keserdim, kağıdı köpek kulağı gibi katlardım.

Bazen poligondaki adamlar bana acırlardı. "Vücudunu her iki ayağın üzerinde dengede tut," diye öneride bulunurlar ve başlarını sallayarak duruşumu düzeltmemi teşvik ederlerdi. "İki gözünü de hedefe odakla ve geri tepme sırasında gözlerini kırpmamaya çalış."

Gülümser ve onlara teşekkür ederdim, gözlerim barut ve onaylamama kokusuyla yanardı - kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sizinkiler, onlarınkiler değil. Siz eleştirdikçe, benim atışlarım daha da vahşileşiyordu.

"Sen bir polis dedektifinin karısısın," derdin hedefi tamamen ıskalayan bir mermi daha sıktıktan sonra. "O kağıt orada öylece asılı duruyor. Hareket bile etmiyor. Ne kadar zor olabilir ki?"

Sözlerini kulağıma tısladığın onca zamanki kadar net duyuyorum ve şimdi Atlanta'nın güney yakasında çukurlarla dolu bu sokakta yanımda olsaydın ne derdin merak ediyorum. Kendine Clyde diyen bir adam ve bir kamyonet dolusu silahla, köhne halının üzerine birinci sınıf mal gibi serilmiş. Silahlanma konusunda ciddi olduğuma ikna ettikten sonra şehir merkezindeki bir rehinci dükkanının sahibinden gelen bir tüyo.

"Bu," diyorum Clyde'a, kompakt bir Sig P320'yi göstererek.

Onu ve sanki ölümcül bir metal parçası değilmiş gibi bana uzatıyor.

Namluya bakıyorum, parmağımı tetiğin etrafında kıvırıyorum, sürgüyü kontrol ediyorum. Silahın kapsamlı bir temizliğe ihtiyacı var, ama ellerimde iyi hissettiriyor. Güzel ve hafif. Sağlam. "Ne kadar?"

Clyde omuz silkiyor. "İki yüz dolar."

Bir silah dükkanında ödeyeceğimden çok daha az, bunu sahte kimlikle yapabileceğimden değil. "Başka bir tane var mı?"

"Başka bir silah mı?" Sanki *öyle* diyor, bakışlarını minibüsünün arkasına yayılmış olanlara dikiyor.

"Başka bir Sig P320." Elimdekini kaldırıyorum. "İkizler için alışveriş yapıyorum."

"İki Sig istiyorsun."

Başımı salladım. İki

Sig istiyorum.

Clyde bir kez daha omuz silkerek malın karşısına geçiyor ve tekerlek yuvasının yanındaki karton kutuyu karıştırıyor. Çıkardığı Sig elimdekinin aynısı değil; biri siyah, diğeri siyah ve gümüş, ama aynı model. "İkisi için 350."

Pazarlık yapabilirdim ama bir minibüsün arkasından, adının Clyde olmadığı kesin olan bir adamdan iki ruhsatsız silah alacağımı düşünerek zulamdan üç yüz elli dolar sıyırıp veriyorum.

"Cephaneye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum. Sonra da

"Sadece bir tane." dedim. "Bir kutu mu?"

"Tek kurşun."

Clyde'in gözleri irileşiyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Bu şarjörlerin her birinin on beş mermi aldığını biliyorsun, değil mi?"

Buna gülümsüyorum ve ona silahı nasıl kullanacağımı bildiğimi söylememek için direniyorum. "Sadece bir tanesine ihtiyacım var. İçi boş bir uç." Bir adamı ikiye ayıracak türden bir mermi.

Omuz silkerek minibüsten bir kutu dokuz milimetrelik mermi çıkardı ve bir tanesini bana uzattı. "Müesseseden," dedi ve ben de cebime attım.

Mesele şu ki, poligonda alay konusu olduğum onca yıldan sonra birkaç şey öğrendim. Sig'in bana alıştırtma yaptırdığınız .357'den çok daha yumuşak bir tetiği olduğunu ve kompakt modelinin elime ve çantamın cebine çok daha iyi oturduğunu öğrendim. Poligondaki diğer atıcıların gürültüsüne veya boynumdaki sıcak nefesinizin hissine değil de hedefe odaklanırsam neredeyse mükemmel nişan alabildiğimi. Ben istemedikçe ellerimin titrememesi ve gözlerimin kırpmaması.

Sana ne dediğimi anlıyor musun?

Nasıl ateş edileceğini biliyorum,

Marcus.

Bana sen öğrettin.

BETH

Atlanta Motel'in 313 numaralı odasına geri dönmüş, polis telsizinin sesini dinliyordum ki telefon çaldı. Ses keskin, komodinin üzerindeki eski bej renkli döner telefonu neredeyse havaya kaldıran eski tip bir zil sesi. Yatağa doğru eğilip ahizeyi kaldırıyorum, bir gözüm kapıda. "Alo?"

"Hey, ben Terry, . Otoparktaki Arkansas plakalı bordo Buick. Senin araban mı?"

Yataktan kalkıp telefonu iki parmağımla kavıyorum ve kablosunu pencereye doğru uzatabildiğim kadar uzatıyorum. Perdeler sonuna kadar açılmış, çirkin şal desenli polyester yaşlılıktan parlıyor ama hâlâ sıkı sıkıya kapalı. Dışarıyı görebiliyorum ama ışıkları açmadığım sürece dışarıdakilerin görebileceği tek şey gölgeler. Regal tam bıraktığım yerde, otoparkın kenarında iki sedanın arasına sıkışmış.

"Evet. Neden?"

"Çünkü biri az önce pencereyi kırdı."

Bu bir tuzak, sesin diğer kulağıma fısıldıyor ve irkiliyorum. Duymak istemiyorum, kafamın içinde senin sesinin olmasından nefret ediyorum, özellikle de haklı olduğun için.

Bu kesinlikle bir tuzak.

"Teşekkürler," diyorum telefona, sonra telefonu beşiğe bırakıyorum.

Silahların yan yana durduğu şifonyere doğru ilerliyorum. İlk silahı kotumun ön kısmına sokuyorum. Namlu uzun değil ama çok belirgin ve metal kalça kemiğime batıyor. Sırtımın alt kısmında yarı rahat bir yer bulana kadar kaydırıyorum ve sonra gizlemek için tişörtümü çekiyorum. Diğerini omzuma astığım çapraz askılı çantamın cebine atıyorum. Kalçamda ağır ve ölümcül bir şekilde asılı duruyor.

"Bir keresinde bana Tetiği çekmeye hazır asla başka birine silah doğrultma" demiştin.

Bunu çok düşündüm Marcus ve ben sen değilim. Öfke beni silahımı başka birinin ağzına sokmaya itmeyeceği gibi, ellerimi başka birinin boynuna sarıp kemikleri kırılana kadar sıkmaya da itmez. Başka bir insanın bu kadar rahat alamam, ama bu geçmiş

On aylık planlama sıradan bir şey değildi. Ya yap ya da öl zamanı, ya sen ya ben. Tetiği çekmeye fazlasıyla hazırım.

"Tamam," diyorum kendime, kapıya doğru adım atarken. "Tamam."

Dışarıda, podyum sessiz, sigara izmaritleri ve çöplerle dolu uzun, boş bir yürüyüş yolundan başka bir şey yok. Parmaklıkların üzerinden otoparka bakıyorum ve asfaltın üzerine fırlatılmış milyonlarca elmas gibi parlayan camların arasından kaçırdığım şeyi görüyorum. En iyi ihtimalle bir düzine olan arabaları inceliyor, yersiz bir tane arıyorum. Sıradan bir kiralık araba ya da sizin plakasız sedanınız. Görebileceğim bir yere park edecek kadar pervasız değilsin ama yine de. Onu arıyorum ve sonra park etmiş arabaları inceleyerek içeride bir hareket olup olmadığına bakıyorum. İlerideki kaldırımda bir yaya dolaşıyor ama onun dışında park yeri hareketsiz.

Merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum, başımı kıvrımdan eğiyorum, yarı yarıya dışarı fırlayıp *yuh* diye bağırmanı bekliyorum. Ama yapmadın ve merdiven boştu. Nefesimi tutuyorum ve korkuluklara sarılarak aşağıya koşuyorum. Serseriler köşeleri tuvalet olarak kullanıyor ve hiçbir sabunlu su kokuyu gideremiyor.

Aşağıya indiğimde, spor ayakkabılarımın altında camlar çıtırdarak kaldırımdan arabama doğru ilerliyorum. Buranın sıcaklığı bunaltıcı, güneş siyah asfalta vuruyor, sıcak, nemli hava binanın diğer tarafındaki otoyoldan gelen egzozla yoğunlaşıyor. Cumartesi günü olan bugün bile trafik sürekli bir uğultu halinde.

Buick'e vardığımda sürücü camının olduğu yerde bir delik vardı. Yüzümü oraya doğru eğiyorum ve işte orada: burada olduğunuzun bir başka kanıtı. Çatlak gösterge panelinin ortasında duruyor, parlak sarı bir Hot Wheels arabası. Yıllar önce McDonald's'ta koridorun karşısında tuttuğum oyuncak. Yeğenin için sana verdiğim. Pembe bir post-it'in üzerinde duruyor, kenarları sıcaktan soluyor. İçine uzanıp ön panelden alıyorum, koyu mavi mürekkeple yazılmış kelimeler karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sevgili karıcığım, seni buldum.

Notu bırakıp etrafımda dönüyorum, nefesim kesik kesik geliyor, bakışlarım saklanabileceğin her yeri arıyor. Şimdiye kadar bu arsada onlarca kez yürüdüm ve nerede olduklarını biliyorum. İki merdiven boşluğunun gölgeli açıklıkları, çalıların yanındaki karanlık köşeler, çöp bidonlarıyla duvar arasındaki o dar yarık. Eğer buradaysanız, ki öylesiniz, iyi gizlenmişsinizdir. İzliyorsunuz. Bekliyorsunuz.

Binanın uzak ucunda bir kapı açılıyor ve sese doğru dönüyorum. Terry, kafasını ofisten dışarı çıkarıyor. "Birini aramamı ister misin?" diye bağırıyor.

İkimiz de Terry'nin "birileri" derken polisi kastettiğini biliyoruz - burası gibi bir yerde rahatsız edici bir kelime. Ama sahte kimliğim ve geçerli bir ehliyetimin olmaması beni, kanunun ilk işaretiyle çalıların arasına kaçan uyuşturucu satıcısı ve fahişe komşularımla aynı kefeye koyuyor. Başımı sallıyorum.

Terry umursamıyormuş gibi omuz silkiyor, sonra da içeride kayboluyor.

Bir dakika daha burada durup seçeneklerimi değerlendiriyorum. Odama geri dönebilirdim ama tek giriş tek çıkış demekti ve benim için bir kilidin takırdayarak yerine oturmasından ve senin kapının önünde dikilmenden daha korkutucu bir ses yoktur. Arabama atlayıp bir yere gidebilirim, ama bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemek, yüzleşmeyi planını bilmediğim, arazide yürümediğim ve tüm gölgeli köşeleri seçmediğim bir yere taşımak olur. Öldüresiye bağırabilirim, Terry'nin polisi arama teklifini yerine getirmesi için dua edebilirim, peki ya sonra? Seninle geçirdiğim yedi yıl bana sırf rozet taşıyor diye birine güvenmemem gerektiğini öğretti.

Kalçamı arabama yasladım. "Artık dışarı çıkabilirsin, Marcus." İçim titremesine rağmen sesim şaşkırtıcı derecede normal, hatta sakın çıkıyor. Korku içgüdüsel ve yoğun, öfke de öyle.

İyi bir şey. Öfke iyidir. Sabine'i, kırık kemiklerimi ve kalbimi, beni sevdiğini iddia ederken benden çaldığın yedi yılı düşünüyorum. Öfke bana yapmam gerekeni yapmam için güç verecek.

Seni görmeden önce duyuyorum. Ayakkabılarının kaldırımdaki donuk gümbürtüsünü, her yerde tanıyabileceğim o alçak kıkırdamayı. En son beni merdivenlerden aşağı itmeden hemen önce duymuştum.

Beyaz bir minibüsün arkasından çıkıyorsun ve iyi ki arkamda ağırlığımı destekleyen bir araba var, çünkü bacaklarımın beni taşıyabileceğinden emin değilim. Her zamanki gibi yakışıklısın. Dağınık yanaklar, kare çene, koyu renk saçlar tam kıvamında. Ve tıpkı seni ilk gördüğümde olduğu gibi, kafamın derinliklerinde bir şeyler çarpıyor. Son yedi yılda bana o kadar çok acı verdin ki sana bakmak bile acı veriyor.

Asfaltın üzerinden geliyorsun, beni av gibi takip ediyorsun. Bir keresinde tacizcilerin kurbanlarını yürüyüş şekillerinden ayırt edebildiklerini okumuştum. Ondan sonra aynada kendime doğru yürürken itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman geçirdim, kendi yürüyüşümü analiz ettim. Omuzlarımdaki çökme miydi? Adımlarımda belirgin bir sıçrama mı? Beni seçmenize neden olan şey neydi? Gönüllü bir kurban olacağımı nereden biliyordun?

Senden korkuyormuş gibi gerek yok, çünkü korkuyorum. Kafamın içinde bir çılgılık yükseliyor, ama sana bu zevki yaşatmamın imkanı yok. Sen benim

Korku. Bir vampir gibi ondan besleniyorsun.

"Saçın," diyorsun, beni içine çekerek. Sesin kızgın değil, şaşırmış ve belki biraz da hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. "Ne yaptın ona?"

Parmaklarımı kulağımın arkasındaki tellerde gezdiriyorum. "Beğendin mi?"

"Bu... farklı." Gülümsüyorsun, ama ses tonunla çelişiyor. Nefret ediyorsun Saçımla ilgili her şeyi söyleyebilirim, ama çoğunlukla bunu neden yaptığımdan nefret ediyorsun - sana inat olsun diye.

"Beni nasıl buldun?"

"Ne yani, birkaç yirmi dolar çekerek beni kandırabileceğini mi sandın? Hiç takip bir daire için geçmiş kontrolü mü? Benim işim bu, Emma. İnsanları bulurum. Suçluları bulurum. Sandığının yarısı kadar bile zeki değilsin."

Her zaman böyle başlar, hakaretlerle. Dikenli bir aşağılamayla, dudakların tiksintiyle kıvrılmışken. Beni sevdiğini, ama bu sevgi değil. Bu sensin, kendini yükseltmek için beni aşağı itiyorsun. Benim onayıma ihtiyacın var; bunu arzuluyorsun. Bunun sana gücünü geri vereceğini sanıyorsun.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve tek kelime etmiyorum.

"Dinliyor muydun? Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu? Kullan-at cep telefonlarını buldum. Pansiyona, kiliseye ve buraya giriş çıkışların izini sürdüm. Bunu çok kolaylaştırdın."

"Düşündüm de..."

Başını eğip bana bakıyorsun. "Ne düşündün?"

İyi olduğunu sanmıştım. Beni gerçekten sevdiğini düşünmüştüm.

"Eninde sonunda beni bulacağını düşünmüştüm."

Aradığınız övgü bu değildi ama itirafım istediğiniz etkiyi yarattı. Bir kol mesafesine kadar yaklaşıyorsun ve yüz ifaden değişmiyor ama beden dilin . Ayak parmaklarının üzerinde öne doğru kayıyorsun, duruşun çok daha agresif. Bu senin en sevdiğin kısım, senin kaslarını esnettiğin ve benim korkudan titrediğim kısım.

Ama beni titreten korku değil.

Bu öfke. Haklı ve kararlı bir öfke. Silah kalçamda, belimde karıncalanıyor ve parmaklarım bir tanesine uzanmak için kaşınıyor, ama sen de silahlısın. Görev silahın omuz kemerinde asılı ve görebildiğim sadece bu. Muhtemelen ceplerinde, ayak bileğinde daha fazlası var. Ve seni hızlı silah çekmede yenebileceğimi düşünecek kadar deli değilim.

"Kaçmamalıydın, Em. Gitmemeliydin."

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? Kalmak eninde sonunda beni öldürtecekti. Ayrılmak da öyle. Başka bir yol göremedim.

"Herkes ne söyledi? Annen şu anda nerede olduğumu sanıyor?"

"Ona bir inzivada olduğunu söyledim. Aklının başında olmadığını ve uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu söyledim."

"Ve sana *inandı* mı?"

Omuz silkiyorsun, tam olarak evet anlamına gelmeyen bir hareket. "Gideli o kadar da uzun zaman olmadı. Bir şeyler bulabilirdim."

"Ya Sabine?"

"Sabine." Kelimeyi tükürüyorsunuz ve dudağınız tiksintiyle kıvrılıyor. "O kaltak hiç işi olmayan bir şeye burnunu sokuyordu. Onun hakkında biraz araştırma yaptım, biliyorsun. Kasabadaki kadın sığınma evinde yönetim kurulu üyesiymiş. Kasabanın her yerinde bir tür kurban avukatı olduğunu, kadınların kocalarından kaçmalarına nasıl yardım ettiğini anlatıp duruyordu. Eminim sizin de onlardan biri olduğunuzu düşünmenizi sağlamıştır, değil mi? Bir kurban."

Sen mi ? Onu sen mi öldürdün? Sorular kabarıyor ama kendimi onları dışarı atmaya zorlayamıyorum. Yüzünü görüyorum, sözlerini besleyen öfkeyi duyuyorum ve içimin derinliklerinde cevabı zaten biliyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diyorsun. "benim suçum değil, senin suçun. Terk eden sensin. Bu senin suçun."

Super1 otoparkında yanına geldiğinizde Sabine'nin yüzünü hayal ediyorum, ne kadar korkmuş olmalı. Ne olacağını biliyordu ve dehşete düşmüştü.

"Peki şimdi ne olacak?" Sesim korkmuş gibi çıkmıyor. Sesim gerçekten meraklı geliyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Beni nasıl öldürmeyi planlıyorsun? Çünkü senin için başka bir seçenek olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Hiçbir şey olmamış gibi beni Pine Bluff'a geri götüremezsin. Eminim şimdiye kadar annen dışında birileri gittiğini fark etmiştir. Arkadaşların ve ailen, her zaman tetikte olan yan Bayan Delaney. Onlara nerede hakkında ne söyledin? Belki de Scientology liderinin on yıldan fazladır ortalıkta görünmeyen karısı gibiyimdir. Kocam kayıp olduğumu bildirmezse, gerçekten gitmiş olur muyum?

Yine de annen bana ne yaptığını biliyor ve sanırım kız kardeşin de biliyor. En uzun boyunca, görmezden geldikleri, çürüklerimi titizlikle görmezden geldikleri ve görmemiş gibi davrandıkları için onlardan nefret ettim.

Beni kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmadı. "Neden?" Göğüslerine vurmak ve talep etmek istedim. "Neden ona bana zarar vermeyi bırakmasını söylemiyorsunuz? Belki seni dinlerdi."

Sonra Paskalya'da bir paket peçeteyi senin yumruğun zannedip o korkunç ılıı attıktan sonra annenin yüzünü gördüm ve neden yapmadığını anladım.

Tıpkı benim gibi, annen de *seni* kurtarabileceğim yanılgısı içindeydi.

Denedim. Tanrı biliyor ya, denedim. Yeterince iyi, yeterince hoşgörölü, yeterince yetkin olursam, seni tanıştığımızda olduğun adama geri döndürebileceğimi düşündüm, altımızdaki apartmanda tekerlekli sandalyeye bağlı adam için çöpü çıkaran ya da kilisenin kreşine ahşap zemin döşenmesine yardım eden adama. Ama o sahte Marcus'tu, tatlı ve yardımsever Marcus, insanların seni izlediğini bildiğinde olduğun adam. Kimse sizi kurtaramaz ve ben bunu anlamanın bedelini çürükler ve kırık kemiklerle ödedim.

Bir elini başıma doluyorsun ve beni o kadar hızlı ileri çekiyorsun ki gözlerimi kapatıyorum, bir acı patlaması bekliyorum, burnum alnına değiyor. Ama hiçbir şey olmuyor. Bir gözümü açıyorum ve yüzün benimkinden bir santim uzakta.

Parmakların kafatasımın tabanına bastırıyor, acı verici değil ama rahatsız edici, olacakların bir ipucu. "Şimdi sen ve ben üst kattaki bok çukuru odana gidiyoruz. Zevkli ve gözyaşlarıyla dolu bir kavuşma yaşayacağız. Ondan sonra, tamamen tükendikten sonra -yine, çoğunlukla ben- kestireceğiz. Benim uyumamı bekleyeceksin ve sonra yataktan sıvışacaksın, benden ve Tanrı'dan af dileyen hüzünlü bir not yazacaksın ve bununla kendini kafandan vuracaksın."

Hızlı bir hareketle belimdeki silahı kaptın. Gözümü kırptım ve gitmişti.

"Bir Sig. İyi seçim." Emniyeti kontrol ediyorsun, şarjörü çıkarıyorsun ve gülerek yukarı bakıyorsun. "Doldurmadın mı bile? Tanrım, Em, sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

Kalbim sert ve hızlı bir şekilde kaburgalarımın çarpıyor. Üzerimi ararsanız, elinizi çantama uzatırsanız, işim biter. İfademi korkmuş ve yenilmiş bir hale getiriyorum ve bu işi sizin memnun görünmenizi sağlayacak kadar iyi yapıyorum. Ne de olsa çok pratik yaptım.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyorsun, nefesin yanaklarımı ısıtıyor ve silahı beline sokuyorsun. "Bu şeye el koymak zorundayım, çünkü

Sanırım izniniz yok. Anladığınızdan eminim."

Evet, anlıyorum. Çok iyi anlıyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, o otel odasına girmeyeceğimi anlıyorum. O eşiği geçer geçmez öleceğim.

"Hadi gidelim." Başını kaldırıma doğru eğip merdiven boşluğunu işaret ediyorsun. Kıpırdamıyorum ve sen kaşlarını kaldırıyorsun. "Ne kadar çabuk yukarı çıkarsak, bu işi o kadar çabuk bitirebiliriz."

Sözlerine rağmen kalbim heyecanla çarpıyor. Kalçamda asılı duran çantaya uzanmadın. Fark ettiğinden bile emin değilim.

Beni kırık camın üzerinden merdivenlere doğru itiyorsun ve düşüncelerim çaresiz bir Hail Mary yakarışından ibaret. Arazide insan arıyorum, camları tarıyorum, bir fahişe ya da pezevengi ya da yüzünü cama dayamış Terry var mı diye. Ama buradaki insanlar bir köpeğin bombanın kokusunu alması gibi tehlikeyi sezebiliyor ve ne zaman kapılara barikat kurup pencerelerden uzak duracaklarını biliyorlar. Eğer birileri onlarınkinden dışarı bakıp beni zorla karşıya geçirmeni izliyorsa, yardım etmeyeceklerdir.

Önce sen beni merdiven boşluğuna itiyorsun ve ben yavaş yavaş tırmanmaya başlıyorum. Sen topuklarıma yakın duruyorsun ve ben bilerek ayaklarımı sürüyorum. Silah kalçamdaki çantada sekiyor ama çatışmada kazanamayacağım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, kolunda iğne olan bir keşe, bir köşeye çömelmiş, pantolonu ayak bileklerinde bir serseriye. Seni hazırlıksız yakalamak için sadece bir saniyeye ihtiyacım var.

Olay olduğunda neredeyse ikinci kata inmek üzereydik. Aşağı inerken geçtiğim dev kahverengi yığın, kesinlikle bir köpek tarafından bırakılmamıştı.

Bir kolunuzu kıvrıp dirseğinizi burnunuzun üzerine bastırıyorsunuz bu kötü koku karşısında. "Tanrım, burada yaşamaya nasıl dayanıyorsunuz?"

Şimdi.

Korkulukları yumruk yaparak geriye doğru savruluyorum ve tüm gücümle vücudumun üst kısmını seninkine doğru fırlatıyorum. Kafalarımızı tokuşturduğumuzda acının parıltısını hissediyorum, burnunun kafatasıma çarpışının çıtırtısını duyuyorum. Kan patlıyor ve merdivenlerde geriye doğru sendeliyorsun ama kolum bir bungee kordonu gibi çalışıyor. Korkulukları sertçe çekiyorum ve beni ileri doğru çekiyor. Momentum beni sahanlığı geçip merdivenlere doğru savuruyor.

Arkama bakmam. Hemen işe koyuldum.

BETH

Acıyı üzerimden atıyorum ve merdivenleri ikişer üçer çıkararak ikinci kattaki podyuma koşuyorum. Tam köşeyi dönüyordum ki altımdaki zemin sarsılıyor, bedenim arkamdan hantalca yaklaşıyor. Ağır ayak seslerin, kot pantolonunun şıpırtısı, *sesinin* alçak hırıltısı - *kaltak kaltak kaltak*. Hızlısın, ama ben daha öndeyim ve nereye gittiğimi biliyorum.

Ne yani, bir planım olmayacağını mı düşündün? yolu gelip, yalan söyleyip, hile yapıp, çalıp hazırlıklı olmayacağımı mı? İşte yine beni hafife alıyorsun.

Çılgılık atarak ve kapılara vurarak podyumdan aşağı yuvarlanıyorum.

"Yardım edin!"

Biri bana yardım etsin. *Yardım edin!"*

Kimse yardım etmeyecek. Burası uyuşturucu anlaşmaları ve silahlı soygunlarla, otoparktaki kavgalarla ve kapımın hemen dışındaki silah sesleriyle dolu bir döner kapı. İnsanlar atılan şırıngalardan ve serseri kurşunlardan uzak durmak için içeride kalıyor.

Ama beni kurtarmaları için onlara güvendiğimi düşüneceksiniz.

Karşı taraftaki merdiven boşluğuna ulaşıyorum ve merdivenlerden yukarı uçuyorum. Senden uzaklaşmanın tek yolu yukarı çıkmak. Tek avantajım, sürpriz unsuru.

Merdiven boşluğunun tepesinde, duvardaki metal basamakları tırmanarak tavandaki kapıya ulaşıyorum, çatıya açılan ağır bir metal plaka. Kilitli olması gerekiyordu ve ben Buick'in bagajında bulduğum bijon anahtarını asma kilitteki paslanmış metal halkaya götürene kadar da kilitliydi. Kapıyı ittim ve beni güneş ışığı ve bir ısı patlaması karşıladı. Kendimi dışarı , sonra siz köşeyi dönerken kapıyı kapattım.

Burada kapıya ağırlık yapacak hiçbir şey yok, klima üniteleri ya da üzerinden geçebileceğim çöp yığınları yok. Kendimi indirebileceğim bir yangın merdiveni ya da balkon da yok, sadece otoyola doğru ani ve dik bir düşüş var, üç kat aşağıda. Burada kuş pisliği ve altı şeritli trafiğin üzerinde yükselen dev bir reklam panosundan başka bir şey yok.

Buna hazır olsam da olmasam da, resmi olarak koşmayı bıraktım.

Hemen altımda olduğunu duyuyorum, merdiveni tırmanırken metalik sesler çıkarıyorsun. Kapıdan karşı tarafa geçip, gözden kaybolmak için geri . Bu arada

Arkanı dönüp beni gördüğünde çok geç olacak. Çoktan kafana bir silah doğrultmuş olacağım.

Kapı patlıyor, metal asfalta çarpıyor, toz ve toprak püskürüyor. Ellerin açıklığının iki yanını kavriyor, bedenini benim harcadığımdan çok daha az bir çabayla yukarı çekiyor. Bir yay gibi fırlayıp iki ayağıyla çatıya iniyorsun. Etrafına bakıyorsun, arkanda olduğumu çok geç fark ediyorsun.

Duruşumu genişletip nişan alıyorum.

Silahı gördüğünde gülersin. Gerçekten gülüyorsun ve gözlerin güneş ışığında parlıyor. , burnundan akan ve gömleğinde koyu kırmızı izler bırakan kan da öyle. Korkmuş görünmüyorsun. Eğlenmiş görünüyorsun.

"Bu dolu." Çenemi kılıfındaki silaha dayadım. "Seninkini yere koy."

Gözlerini deviriyorsun. "O şeyi kullanacak kadar iyi bir nişancı değilsin. Beni bir mille kaçıracaksın."

"Seni gözlerinin ortasından, kalbinin ortasından vurabilirim ya da bir böbreğini çıkarabilirim. Hangisi olduğunu söyle, sol mu sağ mı?"

Ses tonumdaki güven karşısında başını iki yana sallıyorsun ama ukala gülümsemen kaybolmuyor.

"Silahını indir," diyorum tekrar.

Sen kımıldama. "Beni gerçekten başlıyorsun, Emma."

Parmağım tetiğe daha sert basıyor. "Silahının klipsini açıp yere koymak için tam üç saniyen var. Bir. İki-"

"Peki, tamam. Tamam." Kılıfındakini çıkarıyorsun ve dikkatlice yere koyuyorsun. Sırada Sig var, belimden aldığın boş silah. Hiçbir şey denemiyorsun, şansını deneyip beni vurmuyorsun ve bu da başka bir hata. Bir şansın daha olacağını . Beni hala hafife alıyorsun.

"Bileğindeki de öyle."

Bir kahrkaha atıyorsunuz, sonra onu da

bırakıyorsunuz. "Güzel. Şimdi ceplerinizi boşaltın."

"Hadi, Em-"

"Boşaltın onları."

Teatral bir iç çekişle her şeyi yere fırlatıyorsunuz. Cüzdanınız, kelepçeleriniz, rozetiniz, birkaç kağıt ve bozuk . İşin bittiğinde,

Ellerini havaya kaldırıp benimle dalga geçiyorsun ama yüz ifaden hiç de komik değil. "Şimdi mutlu musun?"

Yaklaşamadım bile. Sigarayı yüzünüze doğrultuyorum ve sizi geriye doğru iterek silahlarla aranızda biraz mesafe koyuyorum. Yeterince yaklaştığımda, onları tekmeleyip uzaklaştırıyorum.

"Ne yani, beni kafamdan vurup farelere mi bırakacaksın? Diz kapaklarımı çıkarıp beni kenara mı yuvarlayacaksın?" Arkasından, yaklaşık on beş metre ötedeki ve hızla yaklaşan kenara bakıyor. "Buradaki plan nedir?"

Planımız bunların hiçbirini yapmamak.

Bir adım daha geri atıyorsun, sonra bir adım daha. Bana bakışın her zamanki gibi sert ve öfkeli, ama gözlerinde daha önce gördüğüm ateş yok.

Artık kontrol .

"Nereden biliyorsun?" Altımızdaki trafiğin gürültüsünden bağırarak zorunda kalıyorum. "Sabine hakkında yani. Bana yardım edenin o olduğunu nereden biliyordun?"

"Sizi parkta birlikte gördüm."

Bunu anlamak için duraksıyorsunuz ve ben de yapıyorum. Park ne kadardı -İki, üç hafta önce mi? O zaman Sabine bana Nick'ten bahsetti, telefon numarasını ezberletti. Başka neler bildiğini, izlediğini fark etmediğimde başka neler gördüğünü merak ediyorum.

"Suçlu birini gördüğümde tanırım ve yüzünüzdeki ifadeyi gördüm. Birinin sizi birlikte görmesinden korkuyordunuz, ben de biraz araştırma yaptım. Onun barınakta çalıştığını öğrenir öğrenmez, ikinizin ne planladığınızı anladım. Sonra o eğitimden eve erken döndüm ve seni bulamadım ama onu Super1'de buldum. Çıktığında arabasının yanında bekliyordum."

"Ama Sabine nerede bilmiyordu. Ona bilerek söylemedim." Omuz silkiyorsun. "Bu neden pek yardımcı olmadığını açıklıyor."

"Yani onu sen mi öldürdün?"

Her şeye rağmen, hala inkar etmen dua ediyorum. Beni incitmekten hoşlanman bir şey, ama bana yardım ettiği için bir yabancıyı incitmek? O kadar kötü biri olmaman için dua ediyorum.

"Başka ne yapabilirdim ki? Gözlerimin içine baktı ve parktaki o gün hakkında yalan söyledi. Tesadüfi bir karşılaşma olduğunu, sadece bir iki dakika konuştuğunuzu söyledi, oysa gerçekte on altı dakikaydı. Tam on altı dakika. Biliyorum çünkü zaman tuttum. Ona bunu söylediğimde

Kaçmana yardım ederken sesi yükseldi. Telefonunu almaya gitti. Onu arabamın arkasına ittim ve kimse yaygaranın ne olduğunu görmeye gelmeden oradan uzaklaştım. Kaçmasına izin verseydim ne olurdu sizce? Size söyleyeyim. Koşarak patronuma giderdi. Ona bizim hakkımızda yalanlar söylerdi. Benim hakkımda. Bunu yapmasına izin veremezdim. Korumam gereken bir itibarım var."

Evet, değerli itibarınız, sizin için karınıza nasıl davrandığınızdan daha önemli. Gerçekte ne olduğunuzdan saptırmak için bir şey, mahkum babasıyla aynı ateşli kafaya sahip, şımartılmış bir ana kuzusu. Yaptığın her şey onun gibi olmadığını kanıtlama çabası.

Polis olmak. Annene bakmak. Gitmeyeyim diye silahını boğazıma dayamak. Bu büyük, mutlu aileyi yansıtmak için her şeyi yaptın.

Senden alev alev yanan bir öfkeyle nefret ediyorum. "Bunu bilerek yaptım, biliyorsun."

"Ne yaptın?"

Bir kamyon gümbürdeyerek geçiyor, çatıyı deprem gibi sallıyor ve ben geçmesini .

"Seni buraya getirdim."

Kaşların çatılıyor. "Ne demek beni buraya sen getirdin? Beni buraya sen getirmedi. Ben bunun için eğitildim. Benim işim bu. Beni izinden uzaklaştırmaya çalıştın ama ben seni *buldum*."

"Facebook sayfasındaki tüm Wi-Fi check-in'kaydettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Tarayıcı web sitesindeki tüm o uzun dinlemeleri fark etmeyeceğini mi sandın? Bunların hepsi gökyüzündeki devasa Yarasa Sinyalleriydi. Öyle olacaklarını biliyordum."

Başını eğiyorsun ve bana şüpheli bir bakış atıyorsun. "Hayır, yapmadın. Yeni yazıcıyı bile kuramadın. Öğle yemeği saatimde eve gelip bunu senin için yapmak zorunda kaldım."

Topuklarınız çatının kenarından santim uzakta. Geriye doğru bir adım daha atarsan havada asılı kalacaksın.

"Dikkatini ver, Marcus. Jade'in bodrumda sihrini konuşturacağını, tüm IP girişlerini bir haritaya işleyeceğini ve bunların seni doğrudan bana yönlendireceğini . ATM kameralarında arkadaşım Nick'i gördün mü? Sandığın kadar aptal değilim."

Tek kelime etmiyorsun ama yüz ifaden bana küfür ediyor.

"Peki ya o iğrenç minimarttaki telefonlar? Bunları sen mi buldun?" Gözlerindeki şaşkınlığı, çenenin nasıl düştüğünü

gevşiyor ve ben sert, acı bir sesle gülüyorum. "Üçünü sokakta rastladığım rastgele insanlara verdim. Dördüncüsünü *günlerce* kullandım. Bir *kiliseden* para çaldım ve sonra parayı yolun hemen yukarısında, düzinelerce güvenlik kamerası olan bir yerde harcadım. Ne dediğimi anlıyor musun? Bunu *planladım*. Seni buraya getirecek işaret fişekleri gönderdim. Beni bulmanı *istedim*."

Çeyreğin düştüğü anı, kaşlarınızın anlayışla, şokla nasıl açıldığını görüyorum. Sesin hem kuşkulu hem de öfkeli. "Seni lanet orospu."

"Neden, bunca yıldan sonra nihayet kendimi savunduğum için mi? Bu beni sürtük yapmaz, cesur yapar. Şimdi özür dile." "Hayır." Şimdi bile, gidecek hiçbir yeri olmayan gerçek bir köşeye sıkışmışken bir merminin içinden geçersen, kelimeleri söyleyemezsin. Onları dilinden geçiremezsin.

Silahı havaya kaldırıp yüzüne doğrultuyorum. "Benden sonra tekrar et, Marcus."

Ben bir insan için üzgün bir bahaneyim ve sizi incittiğim için özür dilerim."

"Hayır." Bu sefer bağıırıyorsun. Başınızı sallıyorsunuz, yüzünüzde acı bir ifade var. "Özür dilemesi gereken sensin, çünkü bütün suç sende. Sonsuza kadar seninle kalabilirdim. Senin için ölebilirdim. Bunu sen mahvettin, ben değil. Ben seni sevdim ve sen bizi mahvettin."

Başımı salladım. "Sen beni sevmedin. Sen sadece sana verebileceğim şeyi sevdin -kontrolü."

"Ne? Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey. Kontrolü bana vermiyorsun. Ben alırım."

İşte sorunun özü de bu. Doğru yaptığın tek şey. Çok uzun süre gücümü almana izin verdim. Kendi mağduriyetimin suç ortağıydım. Bunu sona erdirmek için gücümü geri istemem gerektiğini anlamam için bir yabancı, başka bir kadın -Sabine- gerekti.

Silahı bir kez daha salladım, alo? Artık *kontrol bende* ve işe yarıyor. Yüzünüzdeki öfke azalıyor ve gözleriniz cam gibi oluyor.

"Daha önce yanılmıştın, biliyorsun. Seni gerçekten seviyorum. Sen hayatımdaki en iyi şeysin. Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey. Eğer yüz yaşına kadar yaşarsam, kimseyi seni sevdiğim gibi sevemeyeceğim."

Başımı sallıyorum. Bu silahı indirmem için söyleyebileceğin hiçbir şey yok.

"Hadi ama bebeğim. Hâlâ güzel zamanlarımız var. Seni hâlâ güldürebiliyorum ve geçen yaz nehirde geçirdiğimiz o günleri hatırlıyor musun? Sen, şarap içiyordun

ve ben kürek çekerken bacaklarımın arasına oturmak mı? Hadi eve gidelim ve bunu tekrar yapalım. Bir piknik hazırlayalım ve tekneyi çıkaralım."

Sözlerin, özürlerin, sahte gözyaşların ve her zaman bir dayaktan sonra gelen büyük romantik jestlerin kadar manipülatif. Bir yıl önce, tamam diyebilirdim. İyi olmadığını, bir sorunun olduğunu ve bunu tek başına çözmene izin vermeyeceğimi söyleyebilirdim. Ama on ay önce, bunu planlamaya başladığımda olduğum kişi değilim. On gün önce Sabine'e veda ettiğim zamanki kişi de değilim.

Ben artık Beth Murphy'yim ve Beth Murphy ne yapmak üzere olduğunuzu biliyor.

Ağırlığınızın yer değiştirmesinden ve gözlerinizin köşelerinin kısılmasından anlıyorum. Ellerinin gergin, beyaz yumruklar haline gelişinden, kaslarının titreyişinden ama dizlerinin gevşeyip akışkan hale gelişinden. Sen bir yırtıcısın, saldırmaya hazırsın.

İlk hamle işaretinde namluyu yarım santim sağa yatırdım ve tetiği çektim. Buna hazırlıklı olmama rağmen, *patlama* sesi kolumda ve kemiklerimde yankılanıyor, sistemimde bir şok etkisi yaratıyor.

Ama bu yüzünüzdeki şok gibi bir şey değil. Kurşun kulağınızın yanından vızıldayarak geçiyor ve eminim ısıklık gibi bir ses çıkarıyordur, değil mi? Eminim derinizi kestiği yerde ateş gibi bir his uyandırıyor, sadece bir ya da iki milimetre ama sizi sendeletecek kadar sıcak. Bir ayağınız geri çekiliyor, ama gidebileceği hiçbir yer yok.

Diğer botunuz çatının kenarına takılıyor ve ağırlığınız geriye doğru yuvarlanıyor. Kıçın otoyolun üzerinde asılı kalır.

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir uçurumun kenarında sallanıyorsunuz. Elini kulağına götürüp kanlar içinde kalmana kadar uzun bir süre. Silahımı indirip geri çekilmeme yetecek kadar uzun. Lanet olası ağzını açıp özür dilemene yetecek kadar uzun.

Ve sonra, aynen böyle, gittin.

BETH

Dört ay sonra

Pazar ayının yirmi yediinci dakikasında, daha çok bir rock baladına benzeyen bir ilahinin yarısına gelmişim. Kırk kadar şarkıcı parlak mor cüppeleriyle sahnenin arkasında sıralanmış, başlarının üzerindeki ikiz LED ekranlarda yüz ifadeleri ışıltı ışıltı. Peder en uçta, dizindeki tefe vurarak şarkıya eşlik ediyor. Yüzleri, tüm bedensel varlıkları neşe saçıyor, tıpkı etrafımdaki insanlarınki gibi, müzikle sallanan bir ev dolusu insan. Martina buna ne diyordu? *Happy-clappy*, gerçi şimdi kendim de gördüğüm için buna *coşkulu* desem daha doğru olur. Üst sıradaki koltuğa geçtiğimde kimse fark etmeyecek kadar.

Artık saçlarım Tanrı'nın istediği koyu maun rengine için burada kimse beni tanıyamaz. Birkaç ay sonra omuzlarıma değecek. Belki de böyle bırakırım, kulaklarımın arkasına bir buklet sıkıştırabileceğim kadar uzun bir bob şeklinde. Artık kısa olmasına alıştığım için boynumdaki temiz havanın özgürlüğünü seviyorum. Saçın ağırlığından ya da Marcus'un elini enseme hissetmekten iyidir.

Ve dün havaalanında bir kadın saç kesimimin bana yakıştığını, küstahça olduğunu söyledi. Henüz küstah hissetmiyorum ama oraya doğru gidiyorum.

Sesini hâlâ duyuyor olmam garip mi? Kesinlikle sinir bozucu ve belki biraz da çılgınca, ama bazen günümü geçirirken, öğle yemeği için bir kutu çorba ısıtırken ya da yatmadan önce dişlerimi fırçalarken, her şeyi nasıl yanlış yaptığımdan yakınıyor. "Tüpün kapağını kapat. Ortılığı kirletiyorsun. Dondurmayı da bırak. Biraz hippie gibi görünüyorsun."

Seni gidi seni. Kötü kötü .

Ama ben onun onca yıl itip kaktığı Emma değilim. O hâlâ buradayken yapamadığım şeyi şimdi yapıyorum: Onu görmezden geliyorum. Devam etmesine izin veriyorum ve hiçbir şey duymamış gibi davranıyorum. Kitap okuyorum, uzun köpüklü bir banyo yapıyorum, kek pişiriyorum ve tepsinin yarısını yiyorum. Bu onun kalıcı mirası olmayacak, kafamın içinde kirasız yer kaplayıp kendimi boktan hissetmeme neden olan bu yetenek. Marcus konuşursa ve ben duymamış gibi yaparsam, gerçekten orada mı?

Müzik azalır ve cemaat koltuklarına gömülür.

Rahip kürsüye çıktı ve keşke vaazının konuyla ilgili olduğunu söyleyebilseydim. Bağışlama ya da yeni başlangıçlar, belki de iyi insanların kötü şeyler yapıp yine de cennete gitmelerinin birçok nedeni. Ama sanırım bu çok uygun, çok tesadüfi olurdu ve gerçek hayat güzel bir kurdeleyle bağlanmıyor. Tanrı'nın büyüklüğü hakkında vaaz veriyor ve zihnim dağılmaya başlamadan önce bir süre dinliyorum.

Marcus'un o çatıdan yuvarlanmasının üzerinden dört ay geçti, polisin bileklerime kelepçe takıp beni şehir merkezine götürmesinin üzerinden dört ay geçti. Onlara her şeyi anlattım ama yine de beni suçladılar. Beni kimliğimi tahrif etmekle, dolandırıcılıkla, bir değil iki çalıntı silahı yasadışı olarak bulundurmakla suçladılar. Hatta avukatım her iki silahın da boş olduğunu söyleyene kadar beni bir süre ikinci derece cinayetle tehdit ettiler. Clyde'in bana verdiği mermi asla bulunamadı ama kalıntıları iki kolumda, gömleğimde, yüzümde ve Palyaço Bozo'nun saçında vardı.

Ve sonra Atlanta polisi Şef Eubanks'ten bir telefon aldı. Onlara Sabine'in cesedi karanlıktan yüzeye çıktığında yanında kesin bir ipucu getirdiğini söyledi: Bileğinde bir spor saati vardı, kalp atış hızını izleyen ve antrenmanları takip eden cihazlardan biri. Koşu.

Bisiklet. Yüzme. Bu model su geçirmezdi ve pili yeniden şarj ettiklerinde, GPS işlevini açtığını keşfettiler, bu da onu göle kadar takip etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, öldüğü sırada Marcus'un devriye arabasındaki GPS ile eşleşti.

Ayrıca bagajında bir sepet dolusu kâğıt, basılı e-postalar, karalanmış notlar ve listeler buldular; bunların hepsi Sabine'i değil, beni bulmaya kafayı takmış bir adamın resmini çiziyordu. Birdenbire, nefsi müdafaa savunmalarım giderek daha inandırıcı, sahte kimlik ve ateşli silah bulundurma nedenlerim de son derece makul görünmeye başladı. Atlanta polisi gitmeme izin verdi ama yüklü bir para cezası ödemedi değil. Böylesine iyi bir sahte Georgia ehliyetini temin eden kişinin adını vermem halinde bu cezadan teklif ettiler. Ağır para cezasını ödedim.

Ama orada oturduğum süre boyunca, şehir merkezindeki bir sorgu odasının kilitli metal kapısının ardında ter içinde, birinin beni hırsızlıkla suçlamasını bekledim. Charlene'in çekmecesinden kaybolan parayı gündeme getirip, onu alıp almadığımı sormasını. Ama kimse sormadı. Geçtiğimiz dört ay boyunca Peder'in beni neden ihbar etmediği konusunda çok düşündüm. Belki Martina ona yazdığım notu göstermedi ya da belki de bağışlama hakkında verdiği vaazlarda gerçekten ciddi idi.

ve ihtiyacı olanlara yardım etmek. Umarım bir gün bunu soracak cesareti kendimde bulabilirim.

Yanımdaki kadın dirseğiyle beni dürtüyor, sonra kucağıma bir sepet bırakıyor, kare şeklinde hasır bir kap, buruşturulmuş banknotlar ve katlanmış çeklerle dolu. Çantamdan zarfı çıkarıp içine atıyorum. İçinde Charlene'in çekmecesinden kurtardığım iki bin dolar için bir çek ve yüzde 20 faiz var. Daha fazlasını verirdim ama ölüm pahalı bir şey ve ben hâlâ Marcus'un yardımlarının devreye girmesini bekliyorum. Şef Eubanks, Marcus görev başında ölseydi hakkım olacak her şeyi bana verdi - muhtemelen hak etmediğim cömert bir jest. Her an yüklü bir toplu para, tam bir emekli maaşı ve birikimlerimizden ödediğim cenaze masrafları için tazminat alıyor olabilirim.

Ama Şef Eubanks bana daha da iyi bir şey verdi. Masasına oturup ona tüm bu iğrenç hikayeyi anlattığımda, elimi iki elinin arasına aldı ve kendi kocamın söyleyemediği sözleri söyledi. Bana hem Marcus'un yaptıkları hem de departmanın için üzgün olduğunu söyledi ve o anda kalbim kırıldı. Eğer aylar önce Şef'e gitmiş olsaydım, belki Marcus hala hayatta olacaktı. Hapiste ama hayatta. Ama geçen yedi yıl bana kimseye güvenmemeyi öğretmişti, bir polise bile. *Özellikle de* bir polise. Marcus'a kızmam için gereken tüm nedenler arasında en çok aklıma gelen bu. Başkalarına güvenme yeteneğimi elimden aldı, birçoğunun iyilik dolu bir yerden geldiğini unutturdu.

Pek dua eden biri değilimdir ama burası dua etmek için uygun bir yer gibi görünüyor. Netflix'ten altı rakamlı bir meblağ karşılığında gerçek bir suç yazarı da dahil olmak üzere dinleyecek herkese kız kardeşinin hikayesini anlatacak kadar ağlamayı zar zor durdurabilen Ingrid için dua ediyorum. Eşini ortak velayete ikna edebilmesinin tek yolu olarak eşyalarını toplayıp ailesini Salt Lake City'ye götüren Trevor için dua ediyorum. Satamadığı bir evde kapana kısılmış, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kasabada kazanmadığı parayla yaşayan Jeffrey için dua ediyorum. O bir münzevi, kasabanın dışlanmış, karısı elli mil ötedeki bir gölette çürürken Mandy ile yatan bir ucube. Dışarı çıktığı tek zaman vandalları çimlerinden kovalamaktır.

Ama en çok Sabine için dua ediyorum. Sevildiğini bilsin, Marcus ona uzun süre acı çekirtmesin. Her neredeyse, huzuru bulsun.

Peder vaazını tamamlamaya başlıyor ve ben de komşularımın yanından geçip sıranın dışına çıkıyorum. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptım ve şimdi gitme zamanı.

"Her sorunun bir cevabı yoktur," diyor ben merdivenleri çıkarken. "Her sorunun bir çözümü yoktur. Ama eğer buna açıksanız, belirsizlikte lütuf vardır."

Belirsizlikte zarafet.

Kelimeler spor ayakkabılarımı halıya yapıştırıyor ve dönüyorum. Peder'in başı geriye eğik, yüzü bana dönük ve tenim karıncalanıyor. Beni tanıyıp tanımadığını, yüzümü bu kadar uzaktan, en üst basamaktan görüp göremediğini merak ediyorum. LED ekranlarda yüz ifadesini inceliyorum ve sanırım tanıdığını görüyorum.

Gülümsüyor ve kollarını kanat gibi vücudunun iki yanına kaldırıyor. "Belirsizlik bizi şüpheyeye açık bırakır, evet, ama aynı zamanda bizi ihtişama, neşeye ve harikulade sürprizlere de açar. Umudun güzelliğine. Hiçbir şey kesin değildir, hiçbir şey bilinmez, ama en büyük belirsizlik anlarımızda mucizeler gerçekleşir."

Geçtiğimiz dört ay boyunca bir sürü gözyaşı döktüm. Düşünmek bile istemediğim kadar çok. Ama burada, kilise koridorunun ortasında durup hüngür hüngür ağlıyorum ve ilk kez gözyaşlarımdan utanmıyorum ya da onları bir kolla silmiyorum. Dökülmelerine izin veriyorum çünkü bunlar iyi türden gözyaşları. *Mutlu* türden olmasa da, en azından her şey yoluna girecek türden. Kendime Peder'in haklı olduğunu söylüyorum. Belirsizlikte lütuf vardır ve her şey yoluna girecek.

Aşağıda, grup bir melodi başlatıyor ve notalar beni merdivenlerden yukarı, kapılardan dışarı, parlak Ekim güneşine doğru kovalıyor. Sonbahar Atlanta'yı çok daha hoş bir yer haline getiriyor, hava kuru, gevrek ve parlak mavi bir gökyüzünün altında muhteşem. Yüzümü güneşe doğru eğip ışınların tenimi ısıtmasına izin veriyorum. Belki de insanlar kiliseye bu yüzden geliyor, hafiflemek, korkularından kurtulmak ve bir saatliğine de olsa sakinleşmek .

Saatimi kontrol ediyorum. Bir uçağın beni Pine Bluff'a geri götürmesine üç saat daha var, evi toplayacağım ve gideceğim yere... Bir yere. Henüz karar vermedim. Ama o çatıda olanlardan sonra düzeltmem gereken bazı karmalarım var ve buradan başlamayı planlıyorum.

Telefonumu çıkardım ve Chattahoochee kıyılarında ezberlediğim numarayı tuşladım. Hırsız olabilir ama ben kimim ki yargılayayım? İnsanların hayatta kalmak için her türlü şeyi yapabileceğini herkesten iyi biliyorum.

Satır birbirine bağlanıyor ve o boğuk merhabayı, saklamak için çok uğraştığı İspanyol tonlamasını tanıyorum.

"Alo, Martina? Benim. Emma Durand."

* * * * *

ISBN-13: 9781488045356

Sevgili Eşim

Telif Hakkı © 2019 Kimberle S. Belle Books, LLC

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40. Kat, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.